

Cùng Bá Đạo Thiếu Gia Hàng Ngày Ở Chung

Contents

Cùng Bá Đạo Thiếu Gia Hàng Ngày Ở Chung	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	29
7. Chương 7	33
8. Chương 8	37
9. Chương 9	45
10. Chương 10	52
11. Chương 11	58
12. Chương 12	64
13. Chương 13	71

Cùng Bá Đạo Thiếu Gia Hàng Ngày Ở Chung

Giới thiệu

Tên gốc – Ngôn tình xuyên thư hệ thống () Biên tập – MiềngThể loại – Hiện đại, hài, niên hạ, hoan hỉ oan gia, bẻ th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-ba-dao-thieu-gia-hang-ngay-o-chung>

1. Chương 1

Nhan Vũ không chỉ có họ Nhan, anh còn là một kẻ trọng sắc.

“Huhuhuhu...”

“Cậu bé này, tại sao lại khóc?” Một thanh âm hư hư thực thực quanh quẩn bên tai Nhan Vũ.

“Tôi muốn có bạn trai...” Nhan Vũ nức nở.

“Đừng khóc đừng khóc. Đến đây nhìn xem, có phải kiểu cậu muốn không?”

Nhan Vũ ngẩng đầu, chỉ thấy một người đàn ông diện mạo tuấn mỹ, thân hình cao lớn mà thon dài, một thân âu phục xuất hiện trước mặt mình.

Nhan Vũ lập tức ngừng khóc “Ế? Đúng đúng, chính là kiểu tôi thích!”

Thanh âm kỳ ảo mang theo mỉm cười: “Đừng vội, nhìn lại xem, kiểu này thì có thích không?” Những người đàn ông xuất hiện trước mặt Nhan Vũ trước sau như một anh tuấn soái khí, chẳng qua nếu như vừa rồi là âu phục thì giờ biến thành quân phục. Họ trên mặt thủy chung chẳng có biểu tình gì, thế nhưng quần áo trên người lại không ngừng thay đổi: Đồng phục học sinh, áo blouse trắng, đồ lặn, đồng phục phi công...

Nhan Vũ nhìn mà trợn mắt há mồm.

“Thế nào, chọn một người đi.”

“Anh ta...bọn họ ai cũng đẹp trai hết!” Nhan Vũ trong tình trạng sục sạo “Ai tôi cũng thích, khó chọn quá!”

“Một khi đã như vậy, để tôi giúp cậu chọn một người nha.”

“Ồ...khoan khoan!”

Nhan Vũ mở choàng mắt, giây tiếp theo mới ý thức được hết thấy vừa rồi thế nhưng chỉ là một giấc mơ —— cũng đúng, bản thân mình làm sao có thể vì không tìm được bạn trai mà ngồi khóc thành quỷ ngốc thế kia?

Nhan Vũ theo thói quen sờ sờ khoảng giường bên cạnh, hoàn toàn lạnh lẽo. Ai, đến khi nào thì mới có người đến làm ấm giường cho anh đây?

Nhan Vũ nhìn giờ, mới có 10 giờ đêm, anh chỉ mới ngủ một tiếng mà thôi. Hiện tại đã không còn buồn ngủ nữa. Nhan Vũ dần ra trong chốc lát, bật đèn tường, kinh ngạc phát hiện bên gối có một quyển sách bìa rất đẹp. Trên vẽ hình một cô gái vô cùng đáng yêu, phía dưới lại đề mấy chữ rất hút mắt: *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung.*

Nhan Vũ cảm thấy rất kỳ quái, anh chưa bao giờ xem loại tiểu thuyết ngôn tình có ngày bị lôi chết bất đắc kỳ tử này, vậy thì quyển sách này từ đâu ra, tại sao lại xuất hiện bên cạnh anh?

Nhan Vũ tò mò mở sách tùy tiện lật lật. Trang đầu tiên viết: Cô, thông minh đáng yêu, lại bị bạn cùng phòng ngoan độc tính kế, bị bắt rời khỏi trường học. Hắn, Cố đại thiếu gia mới sinh ra đã ngậm thìa vàng (1), vì không muốn kế thừa gia nghiệp mà bực tức rời nhà trốn đi. Hai con người từ hai thế giới bất đồng lại cùng thuê chung một gian nhà trọ, bắt đầu số phận dây dưa. Đối mặt tính cách bá đạo của hắn, cô không có lựa chọn yêu thương hắn; đối mặt cô đơn thuần thiên chân, hắn thề phải bảo vệ cô một đời...

Nhan Vũ nhin không được hừ một tiếng, quyết đoán đem sách ném vào thùng rác.

Đúng lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên, Nhan Vũ cảm thấy kì quái —— lúc này mà còn ai đến tìm nữa? Anh thuận tay cầm quần áo lên mặc. Cửa mở ra, khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt Nhan Vũ, trong lòng lập tức nhảy dựng lên, mũi đau xót, nhào đến trước mặt muốn ôm anh đẹp trai cường hân.

A a a a! Mơ đẹp thành sự thật! Thật sự có soái ca đến làm bạn trai mình!

Chàng trai lộ ra biểu tình không kiên nhẫn dù chỉ là rất nhỏ, khệnh khạng hỏi: “Gian nhà trọ này có phải đang cho thuê không?”

Nhan Vũ đột ngột dừng động tác, theo quán tính ngã chúi về phía trước, nặng nề té trên sàn nhà.

Chàng trai bị bộ dáng tức cười của Nhan Vũ chọc cười: “Tôi là Cố Cảnh Luật, đến xem phòng.”

“ ... ”

“Nhìn tôi làm gì? Nói chuyện đi!” Cố Cảnh Luật trên cao nhìn xuống Nhan Vũ, “Tôi xem trên mạng thấy nhà trọ này đang cho thuê, anh là chủ nhà?”

Cửa phòng mở lớn, không khí lạnh bên ngoài tràn vào khiến Nhan Vũ rùng mình một cái, cũng làm anh bình tĩnh trở lại. Giây dụa đứng dậy, cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mặt.

Biểu tình lãnh ngạo anh tuấn giống như người mẫu nam trên tạp chí, vóc dáng thon dài cân xứng, Cố Cảnh Luật đẹp trai mê người giống hệt trong mộng. “Cậu...vào trong đã rồi nói.”

Cố Cảnh Luật vòng qua Nhan Vũ đi vào nhà, không hề khách khí đi khắp nơi tham quan, thỉnh thoảng lại chỉ trỏ: “Phòng khách sao nhỏ thế! Còn cái bàn kia nữa, tôi thà ngồi ăn dưới đất cũng không ngồi trên đó ăn. Chỉ có một phòng tắm thôi à, có làm không vậy? Chỗ này mà cũng ở được sao?” Cố Cảnh Luật một phen xoi mói từng tấc đất cùng đồ vật trong nhà, cuối cùng không tình nguyện ngồi trên sofa, xú mặt đưa ra kết luận cuối cùng: “Bảo sao tiền thuê rẻ như vậy. Nhưng vì kinh tế của tôi đang có chút khó khăn, tôi sẽ miễn cưỡng thuê nhà...phòng này.”

Giờ phút này, Nhan Vũ đầu óc một mảnh hỗn loạn, chỉ có thể theo bản năng gật gật đầu.

Cố Cảnh Luật sắc mặt tốt hơn một chút, “Vậy anh đi chuẩn bị nước đi, tôi muốn tắm.”

Nhan Vũ đem câu “Cùng nhau tắm” nuốt nửa thốt ra miệng nuốt trở lại. Anh không rên một tiếng chuẩn bị nước tắm cho Cố Cảnh Luật, sau đó trở lại phòng khách, nghe tiếng nước truyền ra từ phòng tắm, cố gắng động não nghĩ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến anh bị mất trí nhớ à? Nhan Vũ trăm tư không thể giải. Vị soái ca này, rõ ràng giống người anh đã thấy trong mơ, như thế nào lại chân chính xuất hiện ngoài đời thật?

Chuông cửa lại vang lên, Nhan Vũ liếc mắt nhìn giờ —— chẳng lẽ có ma?

Trong khoảnh khắc cửa mở ra, Nhan Vũ suýt nữa kêu thành tiếng. Bởi vì ánh sáng, anh chỉ thấy toàn một màu đen. Phải vài giây sau mới ý thức được đó là tóc của một cô gái.

“Chào anh, có phải nhà trọ này đang cho thuê không?” Cô gái thanh âm run run, Nhan Vũ nhìn kỹ, mới phát hiện quần áo cô đã ướt đầm, cái lạnh đêm thu khiến cô run rẩy.

Nhan Vũ tuy là gay, nhưng như thế không có nghĩa anh không biết thương hoa tiếc ngọc. “Vào đi.” Anh nói, đồng thời nghiêng người nhường đường cho cô gái nọ. “Bên ngoài đang mưa sao?”

“Không có.” Cô gái cười khỏ, “Đây là do bạn cùng phòng của tôi...Cô ta đuổi tôi khỏi ký túc xá, tôi phải lập tức tìm chỗ ở mới nên...xin lỗi vì muộn như vậy còn làm phiền anh.”

“Không sao.” Nhan Vũ cảm thấy cảnh tượng này giống như đã từng biết qua, anh đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền hỏi: “Cô tên gì?”

“Tôi là Đỗ Vũ Ninh, sinh viên năm cuối đại học M. Tiên sinh, gian phòng trọ này rất hợp ý tôi, anh có thể...”

Nhan Vũ biểu tình như vừa nuốt nguyên một quả trứng gà, lập tức xông trở vào phòng ngủ, từ thùng rác lấy ra quyển tiểu thuyết ngôn tình *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung* vừa bị mình khinh bỉ ném vào, bằng tốc độ nhanh nhất xem xong chương 1.

Nữ sinh đại học Đỗ Vũ Ninh đáng yêu bị bạn cùng phòng ghen tị trêu cợt, nửa đêm kéo theo vali đi tìm nhà trọ. Sau khi cùng chủ nhà thỏa thuận xong việc thuê phòng, thu dọn đồ đạc muốn đi tắm. Lại không nghĩ trong phòng tắm đã có người, một người đàn ông từ khuôn mặt đến dáng vóc đều đẹp đến dọa người trong tình trạng trần trụi trực...

Này quả nhiên là cầu huyết gặp nhau. Nhan Vũ vừa ở trong lòng chửi rửa xong, liền nghe thấy tiếng hét muốn bay nóc nhà.

Nhan Vũ lập tức vọt tới phòng tắm, chỉ thấy Cố Cảnh Luật đang ngồi trong bồn tắm, bờ vai rộng cùng cơ ngực xinh đẹp lộ ra dưới ngọn đèn vàng ấm, bọt nước trên da càng làm hấn hiện lên dị thường gợi cảm.

Nhan Vũ rất không có tiền đồ tìm đập nhanh hơn. Trước tiên dùng ánh mắt sàm sỡ Cố Cảnh Luật một chút, mới chuyển hướng Đỗ Vũ Ninh, “Có chuyện gì?”

Đỗ Vũ Ninh hai má ửng hồng, “Tôi chỉ muốn mượn phòng tắm, không nghĩ tới sẽ có người khác...”

“Cô bị mù à! Tôi lớn như vậy mà cô không thấy?” Cố Cảnh Luật xú mặt nói.

Đỗ Vũ Ninh vội la lên: “Cho nên mới nói là tôi không nghĩ tới!”

Cố Cảnh Luật hừ mũi: “Giờ thấy rồi còn không mau ra ngoài? Chẳng lẽ còn muốn nhìn hết?”

Đỗ Vũ Ninh buồn bực liếc Cố Cảnh Luật một cái, ngượng ngùng đi ra.

Cố Cảnh Luật đứng lên, một bên dùng khăn lau người một bên hỏi: “Con bé kia là ai?”

Nhan Vũ bắt mình không được nhìn Cố Cảnh Luật, nếu không “thằng em” hưng phấn nhổm dậy thì xong. “Cô ấy giống cậu, cũng muốn thuê phòng này.”

“Không được!” Cố Cảnh Luật không chút do dự nói, “Tôi không muốn ở cùng con gái. Họ là phiền phức nhất đó.”

Nhan Vũ tán thành gật gật đầu. Anh xác thực không thể để Đỗ Vũ Ninh ở đây, nếu mọi chuyện đều phát triển giống như trong tiểu thuyết, không cần quá lâu, ở chung với soái ca, còn không thể không gặp cảnh soái ca cùng bạn gái trai tài gái sắc ân ân ái ái hay sao, chỉ nghĩ thôi cũng thấy đủ lảm rồi.

Cố Cảnh Luật mặc áo ngủ vào, cùng Nhan Vũ trở lại phòng khách. Đỗ Vũ Ninh im lặng ngồi trên sofa, thấy hai người đi ra, nhìn bọn họ mỉm cười ngượng ngùng.

“Đỗ...Đỗ đồng học.”

“Vâng?”

Nhan Vũ đáp: “Cô có thể ở lại đây.”

Cố Cảnh Luật ánh mắt không chút thiện ý lập tức quét lại đây, “Này!”

Nhan Vũ miệng còn chưa khép, căn bản không thể tin nổi những gì mình vừa nói. Anh rõ ràng là muốn cự tuyệt thỉnh cầu của Đỗ Vũ Ninh, nhưng đến lúc lời ra khỏi miệng rồi, mới phát hiện điều mình nói khác hoàn toàn những gì đã nghĩ. Giống như có một thể lực vô hình khổng lồ chế đầu óc, khiến anh không thể không làm trái ý mình, nói ra điều ngược lại.

Xem ra, thân là người xuyên qua Nhan Vũ không có năng lực thay đổi cốt truyện chính.

Đỗ Vũ Ninh cảm kích: “Cám ơn anh, à...”

“Tôi họ Nhan, Nhan Vũ.” Nhan Vũ nói xong, cố tình liếc Cố Cảnh Luật — về mặt hắn không chút thay

đổi.

“Cám ơn anh, Nhan Vũ!”

Nhan Vũ không thể không thừa nhận, nụ cười sáng lạn của Đỗ Vũ Ninh cực kỳ có sức hút, cứ nhìn cô như vậy, tâm tình anh dường như cũng tốt theo.

—— Hồngбет, đó là kinh dịch đấy! Huống chi, nếu đây thật sự là thế giới ngôn tình tiểu thuyết, Đỗ Vũ Ninh chính là Cố Cảnh Luật quan xướng, mà Nhan Vũ, cùng lắm chỉ là một chi tiết nhỏ đến mức có thể xem nhẹ, lời kịch của người qua đường tổng cộng sẽ không quá vài câu!

Ồn ào nửa ngày, lúc ba người trở về phòng riêng đêm đã khuya. Nhan Vũ nằm trên giường, tập trung nghiên cứu *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung*, anh cầm bút, đem tất cả những sự kiện xúc tiến tình cảm nam nữ chính đánh dấu lại —— nếu đây là người bạn trai Thượng Đế đưa đến cho anh, anh cũng không nghĩ sẽ nhường hẳn cho người khác.

Chú thích

(1) Được sinh ra trong gia đình giàu có

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sự kiện I: Nữ chủ đi siêu thị về liền xuống bếp, mời chủ nhà cùng nam chủ ăn bữa tối, trong nháy mắt đã bắt dạ dày nam chủ làm tù binh. Nam chủ bá đạo tuyên bố: “Về sau cô chính là ngự dụng đầu bếp (1) của tôi.”

Nữ chủ trừng đôi mắt to trong veo như nước: “Dựa vào cái gì?”

“Cô thấy tôi khỏe thân rồi, nhất định phải chịu trách nhiệm với tôi. Ồ, phụ trách ba bữa một ngày của tôi.”

Nhan Vũ: “...”

Trong truyện chủ nhà mở một cửa hàng trên taobao, mỗi ngày phần lớn thời gian đều ru rú ở nhà. Điều này làm Nhan Vũ tương đối vui mừng, nữ chủ vẫn là sinh viên đại học, cho nên anh có rất nhiều thời gian đi “câu dẫn” nam chủ.

Nhan Vũ cả đêm đọc tiểu thuyết, ngày hôm sau lúc mở mắt đã là buổi chiều. Nhan Vũ nhảy xuống giường, mở cửa phòng, chỉ thấy Cố Cảnh Luật đang nằm trên sofa, ăn đồ vặt vặt Nhan Vũ tàng trữ, xem TV, bộ dạng đúng kiểu lười từ trong xương lười ra.

Trông thấy Nhan Vũ, Cố Cảnh Luật ban ơn nhìn anh một cái: “Khoai tây chiên của anh khó ăn quá đi mất.”

“Khó ăn sao còn ăn.”

“Tôi đói!” Cố Cảnh Luật tức tối đáp, “Bằng không ai thèm ăn loại đồ ăn này.”

Nhan Vũ lập tức vượt thuận lòng Cố Cảnh Luật, “Chúng ta ra ngoài ăn tối đi.”

Cố Cảnh Luật tinh thần tỉnh táo trở lại, “Thật à?”

Nhan Vũ gạt gạt đầu, bổ sung: “Tôi mời.”

Cố Cảnh Luật “Hừ” một tiếng: “Được thôi, nếu anh đã muốn thế.”

Nhan Vũ ở trong lòng cười trộm, anh biết vị thiếu gia trốn nhà này đang trong tình trạng tiền nong eo hẹp.

Nhan Vũ bằng tốc độ nhanh nhất rửa mặt, thay quần áo, anh nhất định phải đưa Cố Cảnh Luật ra ngoài trước khi nữ chủ về, đem tất cả mầm mống thúc đẩy nam nữ chính thân mật giết chết từ trong nôi.

“Chúng ta ăn gì?” Cố Cảnh Luật hỏi, “Tôi biết một nhà hàng Pháp đồ ăn rất khá, tới đó đi.”

“...” Nhan Vũ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, Cố Cảnh Luật quả nhiên trước sau vẫn khó nuôi như vậy. “Chúng ta đi ăn tiệc đứng.” Anh muốn cho Cố Cảnh Luật ăn đến no chết thì thôi, xem cậu ta còn bụng ăn cơm của nữ chủ không.

Cố Cảnh Luật mặt mờ mịt, “Kia là cái gì?”

Hắn nhìn trong tiệm chật ních người, biểu tình trên mặt cũng có thể cho là phản kích. “Nhiều người như vậy...”

Hiện tại đúng vào giờ cơm tối, trong tiệm tự nướng tự phục vụ đông không chịu nổi, nhưng người người ồn ào ầm ĩ cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến lạc thú lúc ăn cơm của bất cứ ai. Nếu không phải được miễn phí bữa tối, Cố Cảnh Luật có chết cũng không bước vào loại nhà hàng này dù chỉ một bước.

Cố Cảnh Luật đen mặt đi theo Nhan Vũ vào bên trong. Nhan Vũ vất vả lắm mới tìm được chỗ trống, vui vẻ kêu lên: “Chỗ này!”

Trên bàn lưu lại một số đồ ăn còn thừa của vị khách trước, đệm trên ghế ngồi cũng đã rách, nhân viên phục vụ dùng cái khăn dính đầy dầu mỡ lau bàn, sau đó mang lên hai bộ bát đĩa, châm lửa than, chuẩn bị bếp nướng, “Quý khách ăn thông thả.”

Cố Cảnh Luật khó hiểu, “Thực đơn đâu?”

“Tiệc đứng làm gì có thực đơn. Đồ ăn đều ở bên kia, tự qua lấy là được.”

Cố Cảnh Luật nhìn thoáng qua nơi để đồ ăn, “Không đi.”

“Ế? Sao vậy?”

“Đông lắm.”

“Nhưng cậu thích ăn gì thì phải tự đi lấy chứ.”

Cố Cảnh Luật không để ý đến anh, lấy di động ra bắt đầu chơi game. Nhan Vũ đành tự mình đi lấy đồ ăn.

Cách vách chỗ Cố Cảnh Luật là hai cô gái trẻ, đang vui vẻ ngồi ăn. Mùi thịt nướng bay đến mũi Cố Cảnh Luật, hắn không nhịn được quay đầu nhìn.

Tiếng cười vui vẻ của hai cô gái đột nhiên ngưng bật, dường như đang nhỏ giọng thì thầm gì đó với nhau. Cố Cảnh Luật biết họ đang nói về mình, nhưng chẳng quan tâm. Hắn cũng đâu có nhìn mấy cô nàng đó, hắn nhìn là nhìn cái vỉ thịt nướng kia.

Nhan Vũ cầm một đĩa lớn trở lại. Vừa bỏ xuống bàn, lại lập tức quay đi lấy tiếp. Vài lần như thế, cả bàn đã ngập đồ ăn. Phần lớn là thịt, còn lại chỉ có một ít cải xanh.

Nhan Vũ lấy đồ xong thì bận rộn nướng thịt, cũng không trông chờ Cố Cảnh Luật sẽ giúp mình. Cố Cảnh Luật ngồi đối diện anh, thẳng tắp một đường nhìn chằm chằm vỉ thịt, “Khi nào mới ăn được?”

“Còn phải chờ một lúc nữa. Cậu ăn điểm tâm trước đi.” (2)

Lúc Cố Cảnh Luật ăn xong cái bánh thứ ba, Nhan Vũ mồ hôi đầm đìa tuyên bố: “Ăn được rồi đó.”

Cố Cảnh Luật nghiêm cẩn gấp miếng thịt ba chỉ trong vỉ, đánh giá một phen, dè dặt bỏ vào miệng.

Vốn không mong đợi gì nhiều, kết quả lại ngon ngoài sức tưởng tượng. Lúc cắn miếng thịt thấy dai dai, ngoài vị chấy xém còn có loại hương vị đặc biệt khác. Cố Cảnh Luật cảm thấy như bị khuấy phục, lập tức ăn thêm miếng nữa.

Có thằng phụ trách ăn, đương nhiên có thằng phụ trách nướng. Nhan Vũ liên tục lật thịt, quét dầu, phết sốt, từ đầu đến cuối không có thời gian ăn. Hơn nữa thịt cứ chín được một miếng, đều sẽ bị Cố Cảnh Luật gấp vào trong bát, Nhan Vũ chỉ ăn mấy miếng bánh ngọt.

Cả một bàn đầy thức ăn bị Cố Cảnh Luật tiêu diệt gần hết, Nhan Vũ còn cảm thấy không đủ, lại thân thiết đem cho Cố Cảnh Luật một bát mì xào (3) lớn, mỉm cười nói với hắn: “Mì xào ở đây được nhiều người khen lắm, nếm thử đi.”

Cố Cảnh Luật chỉ định ăn thử một đĩa, nhưng rồi lại không dừng được. Ăn xong mì, Cố Cảnh Luật cảm giác như vừa ăn hết đồ ăn trong một tháng, no đến chẳng muốn mở mồm nói chuyện, ôm bụng râm rì.

“Có muốn uống cháo nữa không?” Nhan Vũ nhiệt tâm đề nghị.

“Uống em gái anh ấy!” Cố Cảnh Luật tức giận rống lên, ợ một cái, nói tiếp: “Tôi no sắp chết rồi.”

Nhan Vũ lo lắng hỏi: “Cậu chắc không?”

“Hỏi thừa!”

Nhan Vũ rút cuộc vừa lòng, “Phục vụ, tính tiền!”

Nhan Vũ cùng Cố Cảnh Luật trở lại nhà trọ, vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn. Đỗ Vũ Ninh mang món cuối cùng là canh đặt lên bàn, thấy bọn họ về, cười nói: “Tôi làm bữa tối, cùng nhau ăn đi!”

Cố Cảnh Luật liên tục xua tay, “Đừng để tôi ngửi thấy mùi thức ăn nữa, muốn phun ra đây này.” Nói xong bày ra bộ dáng như sắp chết đến nơi vịn tường trở về phòng.

Nhan Vũ mặt tội lỗi, “Chúng tôi ăn ở ngoài rồi.”

“A, thôi vậy.” Đỗ Vũ Ninh có chút thất vọng.

Nhan Vũ nhìn cửa phòng Cố Cảnh Luật đóng chặt, không nhin được nở nụ cười.

*

Cố Cảnh Luật lén lút đứng bên cửa sổ, vén góc rèm che, không biết nhìn cái gì.

“Cậu làm gì vậy?”

Cố Cảnh Luật giật mình, quay đầu thấy Nhan Vũ một tay cầm bánh mì, tay kia cầm sữa bò, mặt nghi hoặc nhìn hắn.

“Anh là ma đấy à? Đi cũng không phát ra tiếng động!”

Nhan Vũ bị mắng thành quen, cũng không phản bác, tiến đến bên cạnh Cố Cảnh Luật, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Cậu rốt cuộc nhìn cái gì?”

Cố Cảnh Luật chỉ vào một chiếc ô tô màu đen, “Chiếc xe kia rất khả nghi.”

“Hơ?”

“Nó đã dừng dưới nhà chúng ta hai giờ rồi, hơn nữa người bên trong vẫn ngồi như vậy.” Cố Cảnh Luật sắc mặt nghiêm trọng.

Nhan Vũ nói: “Cậu nghĩ nhiều quá đấy.”

Cố Cảnh Luật như có suy nghĩ nhìn Nhan Vũ trong chốc lát, Nhan Vũ bị loại ánh mắt này làm cho mất tự nhiên, theo bản năng đưa tay ôm ngực, “Cậu...muốn làm gì?”

Cố Cảnh Luật nhìn Nhan Vũ cười đến đẹp trai lấp lánh: “Nhan...ừm...”

“Nhan Vũ.” Nhan Vũ cười khỏ nói cho Cố Cảnh Luật tên của mình.

Cố Cảnh Luật khoác tay lên vai Nhan Vũ, “Hmm, hiện tại tôi có việc muốn ra ngoài, phiền anh đánh lạc hướng chiếc xe dưới lầu kia nha.”

“...”

“Nói chuyện đi chứ!”

Nhan Vũ nghĩ nghĩ, đáp: “Tôi có thể giúp cậu, nhưng cậu cũng phải đáp ứng một điều kiện của tôi.”

Cố Cảnh Luật thanh âm nháy mắt đề cao: “Anh dám ra điều kiện với tôi?!”

“Không đáp ứng thì quên đi.” Nhan Vũ xoay người muốn đi.

“Ấy khoan...” Cố Cảnh Luật mặt đầy miễn cưỡng, “Anh nói điều kiện trước đi.”

“Không cho cậu cùng Đỗ đồng học ăn cơm một mình với nhau.”

Cố Cảnh Luật không hiểu: “Tại sao tôi phải ăn cơm với cô ta?”

“Ha!” Nhan Vũ cười cười, “Vây là được rồi.”

*

Nhan Vũ đi đến bên cạnh chiếc xe khả nghi, cố lấy dũng khí, gõ cửa xe.

Cửa kính nhanh chóng hạ xuống, một người đàn ông hiện ra trước mắt Nhan Vũ. Người đàn ông khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt dài nhỏ mang theo nét ý nhị cổ điển.

Nhan Vũ tiên tri nói: “Tiên sinh, anh ở dưới nhà trọ lâu như vậy, là có chuyện gì sao?”

Người đàn ông gật gật đầu, “Tôi tới tìm người.”

“Ồ, vậy xin hỏi anh tìm ai?”

Người đàn ông nhìn Nhan Vũ mỉm cười, “Tôi tới tìm cậu.”

“A?” Nhan Vũ nhìn người kia từ trên xuống dưới, xác định mình quả thực không biết người này, “Anh quen tôi sao?”

Người đàn ông xuống xe, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Nhan Vũ, “Tôi muốn xin lỗi cậu. Nói đúng ra, là thay vợ xin lỗi cậu.”

Nhan Vũ thành thật đáp: “Xin lỗi, tiên sinh, tôi không quen anh, cũng không quen vợ anh.”

Người đàn ông dừng một chút, nói: “Cậu có biết vì sao mình lại đến thế giới này không?”

Nhan Vũ kinh ngạc đến không nói nên lời, lung tung chỉ chỉ người trước mặt, lại chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ cửa sổ nhà trọ, “Anh...Tôi...Cậu ta...”

Người đàn ông mặt đầy đồng tình: “Cậu thấy tôi thì biết rồi đó. Cậu cùng bạn trai tương lai của cậu, hiện tại đều đang trong một hệ thống tên là Xuyên vào tiểu thuyết ngôn tình. Hệ thống này, cũng có thể gọi là một loại trò chơi, vợ tôi bởi vì quá nhàm chán nên mới thiết kế ra.”

“...”

“Bản thân hệ thống sẽ lựa chọn ra một người thích hợp nhất. Cậu không có bạn trai, lại thích soái ca như vậy. Cho nên rất phù hợp.”

Nhan Vũ không khỏi kêu thảm: “Tôi khi nào thì có thể trở về?”

“Hệ thống này một khi đã đăng ký thành công, trừ phi hoàn thành nhiệm vụ, nếu không có là người sáng tạo cũng không cách nào giúp cậu thoát ra.” Người kia buồn bực nói, “Bất quá, tôi hỏi cậu, cậu thích nam chủ này sao?”

“À...Cậu ta rất đẹp trai mà.” Nhan Vũ lại thành thật.

“Cho nên á, cậu phải cảm ơn chúng tôi. Chúng tôi đã cho cậu cơ hội bắt soái ca còn gì.”

Nhan Vũ ngơ ngác, “Phải không? Vậy thì cảm ơn nha.”

Người đàn ông mỉm cười nói: “Tôi nhận lời cảm ơn của cậu.”

“Xin bố! Con căn bản không có nhu cầu đến một thế giới lạ lẫm được không!”

Người kia cũng thập phần bất đắc dĩ: “Thật sự rất xin lỗi cậu, chúng tôi cũng sẽ hết sức giúp đỡ cậu. Hi vọng cậu sớm ngày có thể thoát khỏi hệ thống.”

“Tôi không biết là anh có giúp tôi đấy!”

“Quyển Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung kia chính là chứng cứ tôi giúp cậu chứ đâu.”

“...”

“Còn có, Nhan Vũ, tôi nhất định phải nhắc nhở cậu, càng về cuối truyện, nhiệm vụ sẽ càng khó. Nếu như độ hảo cảm của Cổ Cảnh Luật đối với cậu hạ xuống, như vậy...”

“Nhan Vũ, buổi sáng tốt lành!”

Nhan Vũ quay đầu, liền thấy Đỗ Vũ Ninh trên một chiếc xe đạp hướng mình chào hỏi. “Mình anh ở đây làm gì thế?” Đỗ Vũ Ninh hỏi.

“À, tôi ở cùng...” Nhan Vũ quay lại, chỉ thấy phía sau mình không một bóng người.

Chú thích

(1) Đầu bếp của Vua. ↑

(2) Điểm sấm hay Dim sum, là một loại hình ẩm thực Trung Hoa bao gồm rất nhiều món ăn nhẹ hợp lại và thường phục vụ cho bữa ăn sáng. ↑

(3) Mì xào ↑

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sự kiện II: Một đêm không trăng, trong nhà có trộm. Nam chủ là một người đàn ông rất có khí phách, cho nên không hề do dự đánh nhau cùng gã. Khổ nỗi tâm thì có thừa mà lực lại không đủ, đã bắt không nổi ngược lại còn ăn đòn. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nữ chủ từ nhỏ luyện Taekwondo xông lên cứu nam chủ một mạng, bị trẹo chân. Nam chủ trong lòng khiếp sợ cũng cảm kích, lại cho rằng mình còn thua cả phụ nữ, thật quá mất mặt. Ngoài miệng nói “Ai cần cô hỗ trợ, không thấy tôi sắp bắt được nó rồi sao, đúng là ngu ngốc”, hành động lại vẫn là mỗi ngày “không tình nguyện” đưa đón nữ chủ đi học. Bởi vì nam chủ hiện tại là thiếu gia nhà giàu gặp nạn, Ferrari hay Lamborghini đều không có, chỉ có thể đạp xe, chở nữ chủ đi đi về về từ nhà đến trường. Trai xinh gái đẹp, “Hương Xa Bảo Mã” (1), đương nhiên là cảnh tượng thiết yếu hàng đầu trong tiểu thuyết ngôn tình.

Nhan Vũ diện vô biểu tình đóng sách, phân vân không biết có nên dành tặng một lời khen cho công hack não của tác giả hay không. Nhưng mà, hiện tại không phải lúc rồi rắm! Hàng ngày đưa đón nữ chủ, chính là cơ hội tốt để bồi dưỡng tình cảm chứ còn gì nữa! Ở trên đường xóc nảy, nữ chủ “Ngọc ngó sen” (2) không phải sẽ ôm eo Cố Cảnh Luật hay sao? Quá đáng lắm mà!

Vì thế, vào đêm tối trời hôm nay, Nhan Vũ tay cầm gậy đánh golf vô tình tìm được, ngồi ở phòng khách lẳng lặng chờ đợi. Trong truyện không viết cụ thể kẻ cắp vào nhà lúc nào, Nhan Vũ không thể báo cảnh sát, đành lưu số vào trước, chỉ cần có bất cứ động tĩnh nào khả nghi, anh lập tức ấn gọi.

1 giờ sáng, Nhan Vũ vẫn chưa thấy thằng lưu manh đấy đâu cả. Anh bắt đầu thấy mệt, lại tự lên tinh thần, dù sao cũng chỉ mới nửa đêm.

Bốn phía tĩnh lặng, chỉ có tiếng đồng hồ treo tường tích tắc vang lên. Nhan Vũ nằm trên sofa gà gật, đột nhiên, một chuỗi tiếng bước chân làm anh giật nảy mình. Nắm chặt gậy đánh golf, nín thở nghe một hồi, phát hiện tiếng chân kia hướng tới WC.

Thằng này kể cũng dần, WC thì có gì đáng giá, cùng lắm trộm được cái bồn cầu 300 đồng mới mua. Nhan Vũ vừa chửi thầm, vừa cẩn thận đi theo tới phòng bếp.

Nhan Vũ hai chân phát run, tự thấy mình đúng là bị sắc đẹp làm mờ mắt rồi. Rõ ràng gà cũng không dám giết, lại vì theo đuổi mỹ nam mà nửa đêm bắt trộm —— liệu đến thế là cùng.

Cửa WC khép hờ, Nhan Vũ cố lấy dũng khí, nhẹ nhàng đẩy cửa, đồng thời gơ gậy đánh golf trong tay, dùng sức giáng xuống bóng đen trước mặt.

Tên trộm rú lên thảm thiết, Nhan Vũ mắt cũng không dám hé, chỉ liên tục vung lên hạ xuống vũ khí trên tay. Bị đánh túi bụi, tên kia nhanh chóng phản kháng, hai người xoay vòng vòng một chỗ, đồng loạt té lăn quay trên sàn, kẻ trộm bằng vào vóc dáng ưu thế, đè Nhan Vũ xuống, “Mẹ kiếp, mày dám đánh bố à?”

Nghe giọng nói quen thuộc này, Nhan Vũ sững sốt, mắt thấy đầu tiên của “Kẻ trộm” muốn giáng xuống mặt, vội vàng nói: “Đừng đánh! Là tôi!”

“Mày nghĩ là tao quan tâm à!”

.....

Một trận hỗn loạn qua đi, Nhan Vũ thân chịu trọng thương, ủy ủy khuất khuất lui trong góc WC, chéo bên kia, Cố Cảnh Luật hung tợn nhìn anh, “Anh giỏi lắm! Không những đánh tôi, còn đánh bằng gậy golf! Sao không lấy dao chém luôn đi!”

Nhan Vũ một lần nữa yếu ớt giải thích: “Tôi tưởng có trộm thật mà...”

Cố Cảnh Luật nổi cáu ngược lại cười “Anh có bị ngộ không đấy! Trộm lại vào WC trộm đồ à?!”

“Tôi...Tôi nhất thời quên mất.” Nhan Vũ hít hít mũi, sắp khóc đến nơi rồi. Nhưng là biểu tình trên mặt có chút biến đổi, mắt đau đến nóng rát, không cần nhìn cũng biết, anh nhất định là bị Cố Cảnh Luật đánh thành một con gấu trúc rồi.

Chân Cổ Cảnh Luật bị Nhan Vũ phang cho cái rõ mạnh, không đứng dậy được, tức giận nói: “Còn chờ ra đây làm gì? Đi bật đèn lên!”

Nhan Vũ do dự chốc lát, nhẹ giọng đáp: “Có thể không bật được không?”

“Hử?”

“Tôi không muốn đối diện với sự thật.”

“...”

“Tôi, tôi đi đây!” Không đợi Cổ Cảnh Luật phát hỏa, Nhan Vũ lập tức thức thối đứng lên.

Đèn WC nằm bên ngoài, Nhan Vũ ôm mắt đi ra, vừa vặn đụng phải một bóng người cao lớn.

Nhan Vũ đầu óc lại chết máy, nhìn Cổ Cảnh Luật còn đang trong WC, lại nhìn bóng đen trước mặt, giống như hiểu ra gì đó.

Nhan Vũ đáng thương không còn tinh lực bảo trì bình tĩnh nữa, chỉ vào bóng đen run lập cập: “Kẻ, kẻ trộm...” Nói xong phóng vù trở vào WC, đem cửa khóa kỹ.

Cổ Cảnh Luật không kiên nhẫn hỏi: “Lại làm sao vậy!”

“Ngoài, bên ngoài có...có trộm!”

Cổ Cảnh Luật khinh miệt cười: “Lại nữa, anh có vọng tưởng bị hại có phải không!”

Nhan Vũ liên tục lắc đầu, “Không, lần này là thật!”

Cổ Cảnh Luật do dự: “Thật à?”

“Thật đó! Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Cổ Cảnh Luật đứng dậy, “Cái gì làm sao bây giờ! Nó một người, chúng ta hai người, sao phải sợ!”

Nhan Vũ nuốt nước miếng, “Nhưng chúng ta đều bị thương...”

“Cũng mạnh hơn nó. Tránh ra!” Cổ Cảnh Luật nhặt gậy đánh golf, một mực muốn ra ngoài. Nhan Vũ nơm nớp lo sợ theo sau hắn, chuẩn bị tùy thời chiến đấu.

Hai người hít sâu một hơi, đẩy cửa WC, nháy mắt liền hóa thạch.

Chỉ thấy một thân ảnh mảnh khảnh đầu tiên cho tên trộm một cú đá vòng cầu, sau đó bắt lấy cổ tay hắn, làm một đòn quật vai tuyệt đẹp. Tiếp theo kẻ kia đã nằm trên đất, không nhúc nhích.

Đỗ Vũ Ninh phúi phúi tay, bật đèn, liền nhìn thấy Cổ Cảnh Luật tay cầm gậy golf, Nhan Vũ nấp sau hắn, cả hai đều nhìn cô bằng vẻ mặt phức tạp.

Đỗ Vũ Ninh nhẹ nhàng băng quơ nói: “Trong nhà có trộm, nhưng đã bị tôi giải quyết rồi, các anh đừng sợ.”

Cổ Cảnh Luật cùng Nhan Vũ liếc nhau một cái.

Đỗ Vũ Ninh đến gần hai người, lúc này mới phát hiện cả hai đều có thương tích. Cổ Cảnh Luật mặc áo ba lỗ đen cùng quần dài trắng, đường cong duyên dáng trên cánh tay có hai vết thương nhìn thấy mà ghê, vẫn đang duy trì tư thế Kim kê độc lập (3), Nhan Vũ phía sau hai mắt sưng vù, híp thành một đường.

Đỗ Vũ Ninh cố nín cười, tận lực làm cho biểu tình của bản thân thoát nhìn cũng có vẻ đồng tình, “Các anh làm sao vậy?”

“...”

“Hai người hình như bị thương không nhẹ? Có muốn tới bệnh viện không?”

“...”

Đỗ Vũ Ninh gọi điện báo cảnh sát, vừa gác máy, chuông cửa liền vang lên.

Đỗ Vũ Ninh một bên than thở “Ai còn đến muộn thế này” một bên nhìn ra ngoài.

“Cảnh sát đây! Không được nhúc nhích!”

Đỗ Vũ Ninh trợn mắt há mồm — cảnh sát ngồi máy bay đến sao?

*

Sau khi cảnh sát áp giải kẻ trộm đi rồi, Đỗ Vũ Ninh đưa hai người bị thương trong nhà đến bệnh viện. Vết thương của Nhan Vũ không nghiêm trọng, thoa thuốc chờ hết sưng là được. Cố Cảnh Luật xui xẻo hơn, tựa hồ tổn thương tới gân cốt, bác sĩ yêu cầu hẳn ở lại bệnh viện điều dưỡng vài ngày.

Nhan Vũ chìa vào cặp mắt gấu mèo, thê thê thăm thăm đứng bên giường Cố Cảnh Luật nhận lỗi, khom lưng cúi người đều đạt 90 độ tiêu chuẩn.

Cố Cảnh Luật nhìn Nhan Vũ biến thành cái dạng kia, nhin không được muốn cười, nhưng lại thấy bản thân mình không thể tỏ ra hòa nhã với anh ta như vậy được, vì thế, chỉ có thể diện vô biểu tình nhìn Nhan Vũ.

Nhan Vũ nhận lỗi, Cố Cảnh Luật cũng không để ý đến anh. Nhan Vũ đành lui vào trong góc, xấu hổ gọt táo. Gọt gọt, Nhan Vũ dần dần quên mất Cố Cảnh Luật đang ở bên cạnh. Nghĩ chỉ có mỗi mình đang gọt táo, đúng vậy, gọt táo...Quả táo...Quả táo nhỏ...Mấy đứa nào tàn đều là trong phút chốc lơ đãng như vậy mà xuất hiện, Nhan Vũ kìm lòng không dặng bắt đầu hát: “Em chính là quả táo nhỏ của anh, dù yêu em thế nào cũng vẫn không thấy đủ...” (4) Hát thôi chưa đủ, Nhan Vũ còn vô cùng phối hợp với giai điệu không ngừng gặt gù.

Cố Cảnh Luật rút cuộc nhin không được nữa: “Anh là khỉ pha trò đấy à? Câm miệng ngay cho tôi!”

Cố Cảnh Luật vừa dứt lời, Đỗ Vũ Ninh đẩy cửa đi vào: “Thủ tục nằm viện đều làm xong rồi, Cố đồng học, cậu cứ yên tâm ở lại bệnh viện vài ngày đi!”

Cố Cảnh Luật hung hăng trừng mắt liếc Nhan Vũ, hừ lạnh một cái, quay đi.

Đỗ Vũ Ninh ngáp một cái, nhìn đồng hồ: “Ba giờ rồi...Cả đêm không được ngủ, tôi phải về ngủ bù đây, Nhan Vũ, anh về cùng tôi không?”

“Không được, tôi còn phải ở đây chăm sóc cậu ấy.”

“Ai cần anh chăm sóc! Nhìn thấy anh là thấy phiền rồi!”

Nhan Vũ lấy lòng cười: “Khiến cậu biến thành thế này đều là tôi sai, tôi tất nhiên nên chăm sóc cậu rồi.”

“Hừ.”

Đỗ Vũ Ninh nói: “Nhan Vũ cũng không phải cố ý, anh ấy cũng xin lỗi cậu rồi, đừng so đo nữa!”

Cố Cảnh Luật tức giận đáp: “Người bị đánh có phải cô đâu.”

Đỗ Vũ Ninh mặt vô tội: “Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không bị Nhan Vũ đánh thành như vậy. Nói coi, cậu cao tận 1m85 mà thế nào lại bị Nhan Vũ 1m70 đánh thành như thế...”

“Còn không phải vì anh ta đánh lén tôi! Tôi lúc đó đang đi WC! Còn nữa tôi cao 1m86!”

Đỗ Vũ Ninh tưởng tượng cảnh tượng khi đó, nhin không được “Phi” một cái bật cười.

*

Đỗ Vũ Ninh đi rồi, Nhan Vũ mới thật cẩn thận sắp lại đây, “Cậu buồn ngủ không?”

“Không ngủ được.”

“Tôi hát cho cậu nghe?”

“...Lăn đi!”

Nhan Vũ thức thối lăn luôn, cố gắng làm mình cùng vách tường phía sau hợp thành một thể, kéo cảm giác tồn tại của mình xuống đến mức thấp nhất.

Cố Cảnh Luật trông thấy bộ dạng kia của anh thì lại tức giận, “Chờ tôi xuất viện, việc đầu tiên tôi làm sẽ là chuyển đi!”

“A?”

“Ồ cùng loại dobe (5) chỉ số thông minh thấp như anh, tôi giảm thọ 10 năm là ít.”

“Đừng mà!” Nhan Vũ vượt qua sợ hãi, xông đến ôm đùi Cố Cảnh Luật, “Cậu không được bỏ tôi!” Anh cầu nguyện nhiều năm như vậy, vất vả lắm Thượng Đế mới nổi lòng từ bi tặng cho anh một soái ca, anh không bắt được cũng không sao, vấn đề là không hoàn thành nhiệm vụ cũng không có cách nào trở lại thế giới ban đầu tiếp tục YY các nam thần khác!

“Buông ra!”

“Không buông!” Nhan Vũ ôm chặt đùi Cố Cảnh Luật, “Oa oa oa, không được bỏ tôi!”

Cố Cảnh Luật thế nào cũng không đẩy được Nhan Vũ ra, cả giận nói: “Anh có bệnh à! Ai thân thiết gì với anh!”

“Nhưng cậu là nam thần của tôi!”

Cố Cảnh Luật ngừng dẩy giũa, “Anh nói cái gì?”

“Cậu là nam thần của tôi!” Nhan Vũ nhanh chóng đáp, “Cậu đẹp trai như vậy, dáng người lại đẹp, tính cách... Tính cách cũng rất chi là tốt! Tôi yêu cậu, nam thần!”

Cố Cảnh Luật ngu người trong chốc lát, giãy dụa lợi hại hơn: “Đồ gay chết tiệt tránh xa tôi ra!”

Nhan Vũ trong lòng trùng xuống —— đúng rồi, anh thiếu chút nữa quên mất, Cố Cảnh Luật thẳng tắp mà. Anh vội vàng giải thích: “Ý tôi không phải thế! Là kiểu yêu như yêu thần tượng ấy, ngay từ ngày đầu tiên gặp cậu, tôi liền coi cậu như thần tượng! Nam thần, tôi nguyện ý làm trâu làm ngựa cho cậu! Oa oa oa, cậu không được đi...”

Lời này thế mà lại khiến Cố Cảnh Luật thoải mái: “Anh thực sự sùng bái tôi như vậy?”

Nhan Vũ dùng sức cật lực gật đầu.

“Nhưng tôi cũng không phải đại minh tinh gì cả...”

“Trong lòng tôi, cậu còn đẹp trai hơn họ!”

“Khụ khụ.” Cố Cảnh Luật cố không để mặt mình trở nên quá mức đắc ý, “Anh tỉnh mắt đấy.”

“Vậy cậu còn muốn chuyển đi không?” Trong mắt Nhan Vũ lóe ra tia chờ mong.

“Còn xét biểu hiện của anh đã. Giờ thì rót cho nam thần của anh cốc nước coi.”

*

Trong một không gian khác, người đàn ông buồn bực nói: “Đúng là không chịu nổi mà, em sao lại tuyển một tên dobe như vậy vào hệ thống chứ?”

“...”

“Anh đưa sách cho cậu ta, vậy mà cậu ta lại tận dụng kiểu này, không biết trong đầu đến tột cùng là nghĩ cái gì?”

“...”

“Lạt mềm buộc chặt, cậu ta có hiểu hay không thế! Cứ như vậy mà hoàn thành được nhiệm vụ mới lạ.”

“Xem ra anh hiểu rõ lắm nhỉ?”

“...”

Chú thích

(1) Xe đẹp ngựa quý ↑

(2) Nguyên văn là Ngọc ngầu. Ở đây hiểu đơn giản là ví tay nữ chính trắng nõn đẹp như ngó sen á =v= ↑

(Dành cho bạn nào muốn biết thêm, từ này trích từ một câu trong bài thơ Tử Dạ Ca (Bài hát của nàng Tử Dạ) thuộc Nhạc phủ thi tập của Tử Dạ Đăng

， · ，

Qǐnshí bù xiāng wàng, tóng zuò fù jù qǐ. Yù ǒu jīn fúróng, wú chēng wǒ liánzǐ

Tầm thực bất tương vong, đồng tọa phục câu khởi. Ngọc ngẫu kim phù dong, vô xưng ngã liên tử

Ta thời thời khắc khắc đều không quên được chàng, vô luận là lúc ăn hay ngủ lẫn lúc ngồi lúc đi. Nhưng mà đóa phù dung xinh đẹp cùng liên ngẫu* kia, cũng không cùng xứng đôi với liên tử** như [ta].

*liên ngẫu: dài sen

**liên tử: hạt sen

Bản dịch nghĩa lấy từ nhà Vong Tình Chi Tuyền, cảm ơn bạn)

(3) Một thế võ như này =>) ↑

(4) Quả táo nhỏ – Chopstick Bro↑

(5) Nguyên văn là Đậu bỉ, ngôn ngữ mạng TQ, hiểu đơn giản là nói người khác ngu ngốc, đần độn ↑

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chạng vạng, đám y tá khó được lúc rảnh rỗi, bắt đầu buôn dưa với nhau các loại tin hành lang trong ngày. Một ngày nay, đề tài của tổ y tá đã từ bác sĩ ngoại khoa bị bắt chuyển thành anh chàng đẹp trai nhập viện cùng...thằng hầu của anh.

“Chị nói bọn họ có quan hệ gì?”

“Khẳng định là loại quan hệ đó đó!”

“Công nhận cũng đáng khen! Kể ti tiện (1) cũng có thể tìm được cao phú soái (2), tam quan của em đảo điên hết rồi!”

“Tôi thấy chỉ mình anh ta thôi. Cô nhìn xem người đó thì vui tươi hơn hử, nhưng soái ca với anh ta lại chẳng tươi tỉnh gì. Không những thế còn hung dữ, anh ta vẫn cao hững như vậy.”

“Ra là bị M”

~Trong lúc đó, Nhan Vũ ôm bình thủy yên lặng lướt qua bọn họ.

Đẩy cửa phòng bệnh, Nhan Vũ nhìn gương mặt tuần mỹ của Cố Cảnh Luật —— bất luận nhìn bao nhiêu lần cũng không thấy chán, xinh đẹp đúng là một loại tội lỗi mà.

Cố Cảnh Luật liếc mắt: “Lấy nước cũng lâu như vậy! Đúng là vô dụng.”

Nhan Vũ ha ha cười, rót cho Cố Cảnh Luật một cốc trà hoa cúc, “Cậu đẹp trai thật đấy.”

“Hừ, đồ hoa si.” (3)

“Không phải tôi nói nha, là đám y tá nói đó.”

Sắc mặt Cố Cảnh Luật trầm xuống: “Chẳng lẽ anh không cho là như vậy sao?”

“Tôi đương nhiên cũng cho là vậy rồi! Cậu là nam thần của tôi màaaaa! Cậu trong lòng tôi còn đẹp trai hơn cả Ngô Ngạn Tổ luôn!” Nhan Vũ kêu lên thắm thiết.

“Hừ, tôi đẹp trai hơn anh ta lâu rồi.”

“...”

Cố Cảnh Luật cầm di động lên soi gương, tỏ vẻ cũng có tí khiêm tốn: “Thật là, mấy ngày nay trạng thái tinh thần không tốt, môi nhợt nhạt quá.” Nói xong, hất lại trừng mắt với Nhan Vũ, “Còn không phải tại anh!”

“Rồi rồi rồi, xin lỗi cậu!” Nhan Vũ nhận lỗi tới lần thứ N, “Có muốn ăn trái cây không?”

“Có.”

Nhan Vũ cầm lấy một quả táo: “Táo được không?”

“Ờ.”

Nhan Vũ cầm dao gọt trái cây, vừa định gọt vỏ, Cố Cảnh Luật liền cảnh cáo ngay: “Không được hát Quả táo nhỏ!”

Nhan Vũ: “...”

Nhan Vũ gọt xong táo, đưa cho Cố Cảnh Luật, hất lại nói: “Tôi muốn ăn kiểu hình lập phương nhỏ, bên trên còn cắm tăm ấy.”

“Trực tiếp cắn luôn là được rồi.”

Cố Cảnh Luật cả giận nói: “Anh dám dùng động từ ‘Cắn’! Đúng là ti tiện mà!”

“Rồi rồi rồi, tôi cắt thành hình lập phương nhỏ, cắm tăm lên cho ngài ăn.” Nhan Vũ dở khóc dở cười.

“Còn nữa mỗi hình lập phương phải đều như nhau.”

“...Nam thần, cậu thuộc chòm Xử Nữ đấy à?”

Cố Cảnh Luật vừa định trả lời, di động đặt ở đầu giường liền kêu vang. Nhan Vũ vô tình một cách cố ý liếc mắt, chỉ thấy trên màn hình hiện lên hai chữ to đùng: “Bác gái.”

Cố Cảnh Luật nhận điện thoại, cực kỳ không khách khí nói: “Chuyện gì?”

Nhan Vũ nghĩ, thì ra thái độ của Cố Cảnh Luật với người lớn cũng tệ như vậy, nhất thời cũng thấy có tí công bằng cho bản thân.

“Ồ, chưa...Muốn đến thì đến đi, ai cản!” Cố Cảnh Luật câu tạm biệt cũng không thêm nói, cúp máy luôn.

Nhan Vũ hỏi: “Bác cậu muốn tới?”

“Ồ?” Cố Cảnh Luật sững sốt một giây, “Có bác anh muốn tới ấy!”

“Nhưng người vừa gọi điện...”

“À, là Đỗ Vũ Ninh.”

“Ai? Cô ấy thành bác cậu từ bao giờ thế?”

Cố Cảnh Luật không kiên nhẫn giải thích: “Tôi có thói quen khi dùng di động chỉ viết chữ cái đầu.”

Nhan Vũ nghĩ nghĩ: “Vậy thì cũng nên là DYN, chứ không phải DYM.” (4)

“...” Cố Cảnh Luật dừng một chút, “Khụ khụ, táo của tôi đâu?”

*

Mục đích Đỗ Vũ Ninh đồng học tới là để đưa cơm cho cả hai. Tuy rằng Nhan Vũ cùng vị nữ chính này đang trong trạng thái đối lập, nhưng vẫn không thể không thừa nhận Đỗ Vũ Ninh là người tốt.

“Tôi biết cơm bệnh viện rất khó ăn, cho nên tự làm một ít mang tới. Tay nghề không tốt, các anh đừng chê nhé.”

Mở cặp lồng ra, hai món mặn một món canh, chỉ mới ngửi mùi thôi đã khiến người ta thèm ăn hơn mấy lần, ngay cả Cố đại thiếu gia cũng không oán giận nữa, im lặng thưởng thức đồ ăn ngon.

Ăn cơm xong, Cố Cảnh Luật lười biếng nằm trên giường bệnh, ợ một cái. “Không ngờ Đỗ Vũ Ninh trông thường thế mà nấu cơm ngon như vậy.”

Tâm trạng Nhan Vũ có chút phức tạp. Anh không khỏi vì nửa câu đầu của Cố Cảnh Luật mừng thầm, lại vì nửa câu sau mà lo lắng. Xem ra, tránh được ngày đầu, không tránh được 10 năm, Cố Cảnh Luật đúng là vẫn có thể thể nghiệm tài nấu ăn của nữ chủ. Thế mới biết để bắt được trái tim đàn ông, trước tiên phải bắt được dạ dày của họ cái đã, lẽ như Cố Cảnh Luật cứ thế bị Đỗ Vũ Ninh thu phục, Nhan Vũ khóc cũng không có chỗ khóc luôn.

Nhan Vũ nhịn không được nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tôi nấu ăn cũng rất ngon đấy.”

“Anh á?” Cố Cảnh Luật xuy cười một tiếng, “Ai tin.”

Nhan Vũ mặt đầy thành khẩn: “Thật mà thật mà.”

“Thế hả, lần sau nấu cho tôi ăn đi.”

Nhan Vũ cười, “Không thành vấn đề.”

*

Cố Cảnh Luật bị thương không nghiêm trọng lắm, ở trong viện vài ngày đã có thể về nhà. Nhan Vũ bữa sáng cũng chưa kịp ăn, thay Cố Cảnh Luật lo liệu thủ tục xuất viện.

Cố Cảnh Luật chân còn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng hẳn có chết cũng không chịu chống gậy, luôn miệng nói như vậy sẽ tổn hại hình tượng hoàn mỹ của bản thân.

Vì thế, Cố Cảnh Luật chỉ còn cách hạ mình khoác tay lên vai Nhan Vũ, khập khiễng ra khỏi bệnh viện.

“Cậu ổn không? Cảm giác thế nào?”

“Không ổn.” Cố Cảnh Luật xú mặt trả lời: “Tranh thủ gọi taxi đi.”

“A...” Nhan Vũ có vài phần khó xử: “Ngồi xe bus được không?”

“!!!” Cố Cảnh Luật nổi giận, “Anh cứ nhiên để tôi ngồi xe bus?”

“Tôi...”

“Anh còn luôn miệng nói tôi là nam thần của anh, có nam thần nào ngồi xe bus không?! Anh rõ ràng là lừa đảo! Đồ lừa đảo!”

“Không phải thế!” Nhan Vũ bất đắc dĩ giải thích, “Trên người tôi còn mỗi 20 nguyên thôi.”

“...”

“Tiền đều dùng để trả viện phí cho cậu rồi còn đâu.”

Cố Cảnh Luật kinh ngạc: “Anh nghèo vậy sao?”

Nhan Vũ thành khẩn gật đầu, “Đúng vậy, tôi chỉ là một chủ shop online nghèo xác xơ thôi. Nhưng nếu cậu trả tiền nhà tháng này, tôi sẽ có tiền.” Nhan Vũ nói xong, ngẩng đầu mặt đầy chờ mong nhìn Cố Cảnh Luật.

Cố Cảnh Luật quay đầu, “VẬY NGỒI XE BUS ĐI.”

Bên cạnh bến xe bus có một quán nhỏ đã mở từ sớm, Nhan Vũ đứng lúc đói bụng, tính đi mua gì ăn, vì thế trưng cầu ý kiến Cố Cảnh Luật: “Cậu muốn ăn gì?”

“Hả?”

“Bữa sáng đó, cậu cũng đói chứ hả. Yên tâm, tiền của tôi vẫn đủ mua bữa sáng cho cả hai, cậu không cần khách khí, muốn ăn gì cứ nói thẳng.” Nhan Vũ hào phóng nói.

“Ồ, cơm cari ăn cùng canh hải sản, một ly nước Kiwi nữa.”

Nhan Vũ trầm ngâm chốc lát, nói: “Thôi vẫn là hỏi thế này đi. Muốn ăn bánh bao nhân gì? Bánh bao nấm hương hay bánh bao Sam Sun? Trứng luộc nước trà hay bánh quẩy?” (5)

“...Tôi không ăn quán ven đường! Bắn chết được ấy!”

“Sao lại thế!” Đầu óc Nhan Vũ lần nữa chấn động, làm như ngạc nhiên lắm: “Ai cũng ăn món đó mà?! Cậu có biết ước mơ suốt đời của đại đa số mọi người chính là có thể ăn một quả trứng luộc nước trà không? Ước mơ lập tức sẽ trở thành sự thật khiến cậu mất hứng hử?”

“Anh cách xa tôi một chút! Tôi không quen anh!”

“Cậu thực sự không ăn?”

“Lượn!”

Vì thế, Nhan Vũ đành tự mua cho mình ba cái bánh bao lớn. Cầm bánh bao thơm ngào ngạt, Nhan Vũ không dẫn được lòng há to miệng cắn một phát, sau đó...

“Má ơi! Nóng quá nóng quá...Arghhhh...Bỏng chết tôi rồi!” Nhan Vũ vươn đầu lưỡi, bỗng đến chảy nước mắt, làm mấy cô gái đứng chờ xe cạnh đó cười trộm không thôi.

Cố Cảnh Luật chán ghét nhìn anh một cái, lại kéo dần khoảng cách giữa hai người.

Nhan Vũ đành trông mong nhìn cái bánh, chờ nó nguội mới lại ăn. Kết quả bánh bao còn chưa kịp nguội, xe bus đã tới.

Lúc này đúng vào giờ cao điểm, người đông như kiến! Nhan Vũ một tay cầm bánh bao, một tay kéo Cổ Cảnh Luật tàn phế đứng đằng sau, liều mạng chen lên xe.

Cổ đại thiếu gia chưa bao giờ chứng kiến cảnh này đã sớm sợ tới ngây người, vẻ mặt mờ mịt bị lôi lên xe bus, hẳn thậm chí còn không dịch chuyển nổi một bước.

“Chân cậu không có việc gì chứ?” Nhan Vũ hỏi.

“...Hắn là không có việc gì đi.”

“Hắn là?”

Cổ Cảnh Luật vẻ mặt phức tạp, “Tôi còn không cảm giác được chân mình đâu nữa.”

Nhan Vũ an ủi hắn: “Chịu khó đi, nửa giờ nữa là xuống xe được rồi.”

Cổ Cảnh Luật không tin được lặp lại: “Nửa giờ?!”

Nhan Vũ áy náy cúi đầu: “Thực xin lỗi.”

Đến trạm tiếp theo, người lên xe càng đông hơn. Nhan Vũ cảm giác mình bị ép thành bánh thịt luôn rồi, hai tay cũng không có chỗ duỗi, bị chèn trước ngực, hai cái bánh bao nguyên vẹn cùng cái mới cắn một miếng cứ như vậy giờ lên.

Cổ Cảnh Luật đứng một bên nhìn bánh bao bên miệng, não như bị chập điện, cúi đầu cắn một miếng.

Nhan Vũ tức thì kinh ngạc đến ngây người, trợn mắt há mồm nhìn Cổ Cảnh Luật ăn bánh bao.

Có lẽ vì đói quá, Cổ Cảnh Luật cảm thấy hương vị kia cũng không tệ lắm, dứt khoát cứ thế ăn hết bánh bao.

Nhan Vũ: “...”

“Nhìn cái gì, thấy anh cầm khó khăn như vậy mới ăn giúp đó, còn không cảm ơn tôi!”

Giải quyết hết bánh bao vương bận, Nhan Vũ mới ý thức được bản thân cùng “Bạn trai chuẩn” tiếp xúc quá gần, anh thậm chí còn cảm nhận được hai khối cơ ngực của Cổ Cảnh Luật. Nhan Vũ hơi ngắc đầu, ánh vào mắt chính là đường cong nơi chiếc cằm duyên dáng cùng cái mũi thẳng tắp.

Đây chính là bạn trai Thượng Đế ban cho anh! Nghĩ đến chuyện sau này người đàn ông tuần mỹ như vậy thuộc sở hữu của mình, Nhan Vũ liền cảm thấy hai má cùng vành tai nóng lên.

Tài xế xe bus có tiếng là kẻ tài cao gan cũng lớn, lái xe mười phần khí phách. Chỉ thương hành khách trên xe ngã trái ngã phải, thỉnh thoảng lại cùng người xung quanh tiếp xúc thân mật.

Cho nên, Nhan Vũ không thể không nhận thấy ma sát gần gũi giữa mình và nam thần. Phải nói là, cảm giác này vô cùng vi diệu, khiến cho Nhan Vũ tim đập gia tốc, lòng bàn tay đổ mồ hôi, cuối cùng là...Cương.

Nhan Vũ ý thức được cơ thể mình biến hóa, muốn chết mịa cho rồi, nhưng người khởi xướng dường như một điểm cũng không nhận thấy, vẫn như cũ lộ ra biểu tình không kiên nhẫn.

Người phụ nữ trung niên trên dưới 40 tuổi đứng cách Nhan Vũ không xa tựa hồ cảm giác có gì đó không thích hợp, bà ta cảm thụ trong chốc lát, dặt cổ họng kêu to: “Sắc lang! Có sắc lang!!!”

Chú thích

(1) Nguyên văn là Điều ti. Ngôn ngữ mạng TQ, chỉ những người nghèo, xấu xí, lùn, ngây ngô, mập...với ý châm chọc. Sau khi tham khảo thì mình đổi thành từ này cho dễ hiểu. Ai có từ hợp hơn thì cmt góp ý cho mình nhé ;___; ↑

(2) Cao nghĩa là cao ráo. Phú nghĩa là giàu có. Soái nghĩa là đẹp trai. Ý chỉ người đàn ông có ngoại hình đẹp lại giàu có ↑

(3) Chỉ những cô gái khi thấy soái ca liền chảy nước miếng hoặc hú hét ầm ĩ =)) ↑

(4) Đố Vũ Ninh pinyin là Dù Yǔ Níng (DYN), Đại di mụ aka chị gái của mẹ (mình đổi thành bác gái cho dễ hiểu) là Dà yímā (DYM). Cổ Cảnh Luật type nhầm từ N sang M nên Nhan Vũ mới hiểu nhầm ↑

(5) Bánh bao Sam Sun: Thành phần chính của nhân gồm thịt heo cùng bắp cải, cùng một ít sò điệp và tôm ↑

Bánh bao nhân nấm

Trứng luộc nước trà

Bánh quẩy

5. Chương 5

Nhan Vũ mặt đỏ bừng bừng, vội vàng giải thích: “Không không không, tôi không có...”

Một cái tát của bà dì bay đến: “Còn dám nói không có?! Thế cái gì đang chọc vào tôi kia!”

“Tôi...Kia chỉ là...”

Người xung quanh đều nhìn Nhan Vũ bằng ánh mắt dành cho kẻ hèn mọn. Nhan Vũ gấp đến phát khóc, anh ngẩng đầu, trông mong nhìn Cố Cảnh Luật, hi vọng hắn nổi lòng từ bi giúp mình lần này.

Thế nhưng không ngoài dự đoán, Cố Cảnh Luật cũng như những người khác khinh bỉ Nhan Vũ, anh yên lặng cúi đầu, chịu đựng tiếng mắng nhiếc của bà dì kia, chỗ bị tát vừa đau vừa nóng rát.

Có lẽ bà dì đang ở trong thời kì mãn kinh, lại có lẽ là vì bộ dáng Nhan Vũ thoát nhìn khiến cho người ta đặc biệt nổi lên dục vọng muốn bắt nạt, bà ta mắng một lúc, lại vung tay lên, dường như muốn đánh nữa.

Nhan Vũ đến đó cũng không chịu nổi! Cho dù nhìn anh gái tính (1) cũng đừng có ép nhau thế! Con thỏ bị chọc giận còn cắn người, anh cũng có thể biến bị phần thành hành động à nha, đừng tưởng anh không dám đánh lại!

Nhưng Nhan Vũ không nghĩ tới, không đợi anh ra tay, Cố Cảnh Luật vẫn đứng sau có ý cùng anh duy trì khoảng cách lại ra mặt, bắt lấy cổ tay bà dì, lạnh lùng nói: “Dì à, dì nhầm rồi.”

Bà dì lớn tuổi sắc mặt nhất thời trầm xuống. Thực ra cũng có thể hiểu được, người ta mới 40 tuổi, bị một thanh niên trên dưới 20 tuổi mỗ như vậy gọi là dì, thật sự là...Điều đương nhiên chứ còn sao nữa! Dì lộ ra loại biểu tình này là muốn ý kiến gì!

Trên thế giới này, người có ngoại hình đẹp luôn chiếm được ưu thế, bà ta nhìn Cố Cảnh Luật, ngữ khí cũng không ghê gớm như vừa rồi nữa: “Cậu có ý gì?”

“Anh ta dù ti tiện, cũng sẽ không nảy sinh hứng thú với loại phụ nữ như vậy đâu.”

“Thằng ranh này ăn nói kiểu gì thế! Vừa mới rồi tôi rõ ràng cảm thấy...”

Cố Cảnh Luật xuy cười một tiếng: “Dì chắc chắn anh ta vì dì mới nổi lên phản ứng, chứ không phải vì tôi?”

Bà dì nhất thời không phản ứng lại, Nhan Vũ càng không thể phản ứng, chỉ có thể dãn ra nhìn Cố Cảnh Luật.

Cố Cảnh Luật ôm vai Nhan Vũ: “Cho nên dì à, đừng tự mình đa tình.”

Người xem xung quanh không hẹn mà cùng lộ ra biểu tình “Biết rồi nha”.

Bà dì đành bi thống cảm thán: “Đúng là thói đời lụi bại! Thói đời lụi bại!” (2)

Nhan Vũ trong lòng khe khẽ thở ra nhẹ nhõm, cảm kích nhìn Cố Cảnh Luật. Emma (3), coi như cậu có lương tâm!

Hai người vì không chịu được ánh mắt khác thường của những người khác, đến trạm kế tiếp liền xuống xe. Nơi này còn cách nhà trọ khoảng 20 phút đi xe, mà Nhan Vũ sờ sờ túi áo, tiền của bọn họ đã không đủ ngồi thêm một lần xe nữa.

“Anh không phải có 20 nguyên sao!”

“Ày...Mua bánh bao mất một ít rồi.”

Cố Cảnh Luật tức đến mức chỉ vào mũi Nhan Vũ mắng: “Ăn ăn ăn, anh chỉ biết có ăn thôi! Ngoài ăn ra anh còn biết làm gì nữa!”

Nhan Vũ nói thầm: “Ngủ nữa.”

“Anh nói hiện tại làm sao bây giờ!” Cố Cảnh Luật rít gào.

“Đi bộ về?” Nhan Vũ ngây thơ đề nghị.

Cố Cảnh Luật bị Nhan Vũ chọc giận, cười châm biếm: “Chân tôi thể này có mà đi 2 tiếng mới về đến nơi à? Sao anh không bảo tôi bay luôn đi!”

“Nếu không tôi công cậu?”

“Biến!”

Nhan Vũ đành ra đòn sát thủ: “Chúng ta cứ ngồi xe bus đi, trốn vé là được thôi. Xe tiếp theo khẳng định rất đông, chúng ta nhân cơ hội lên bằng cửa sau...”

“Tôi mới không làm loại chuyện sa ngã đó!”

*

“Xe bus còn bao lâu nữa mới đến?” Cố Cảnh Luật buồn bực.

“À, trên biển biểu hiện còn 8 trạm nữa.”

“Lâu như vậy?!” Đang lúc Cố Cảnh Luật lại định mắng Nhan Vũ, một chiếc xe hơi màu đen rất đẹp dừng lại trước mặt bọn họ. Cửa kính hạ xuống, lộ ra mặt Đỗ Vũ Ninh. “Nhan Vũ, Cố Cảnh Luật? Hai anh đứng đây làm gì?”

Cố Cảnh Luật tức giận đáp: “Đáp án không phải đã rõ như ban ngày! Chúng tôi đang chờ xe bus.”

Nhan Vũ thấy Đỗ Vũ Ninh thì như gặp được cứu tinh, một phát kéo Cố Cảnh Luật đi tới: “Cô cho tôi mượn 2 đồng được không?”

“...” Đỗ Vũ Ninh cười, “Các anh về nhà đúng không? Lên xe đi, để học trưởng Ô đưa chúng ta về.”

Học trưởng? Nhan Vũ lúc này mới chú ý đến người đàn ông tao nhã đeo kính ngồi cạnh Đỗ Vũ Ninh. Người đó gật đầu mỉm cười với cả hai, tức thì khiến Nhan Vũ ấm lòng — Emma, bộ dạng ấm áp như vậy tuyệt đối là tình tiết nam nhĩ rồi!

“VẬY...làm phiền cậu.”

“Không có đâu.” Ô Minh Thành cười nói, “Đúng lúc tôi cũng đưa Vũ Ninh về nhà.”

Vũ Ninh? Xem cách xưng hô kìa! Nhan Vũ có thể đoán mệnh, vị học trưởng này chính là pháo hôi nam nhĩ!

Ô Minh Thành cùng Đỗ Vũ Ninh ngồi phía trước, câu được câu không nói chuyện trường lớp, không nhìn ra có tình cảm ái muội gì.

Ô Minh Thành đột nhiên hỏi: “Cố tiên sinh là chủ nhà sao?”

“A, không phải.” Đỗ Vũ Ninh quay đầu nhìn hai người một cái, “Học trưởng, anh đừng nhìn mặt Nhan Vũ giống học sinh trung học, anh ấy lớn hơn chúng ta nhiều đấy.”

Nhan Vũ vội vàng nói: “Không nhiều lắm đâu! Tôi mới 28 thôi mà!”

Cố Cảnh Luật & Đỗ Vũ Ninh & Ô Minh Thành: “...”

Ý thức được không khí có gì đó không đúng, Nhan Vũ bắt đầu tự mình nghĩ lại. Nữ chính còn đang học đại học, cùng lắm 22 tuổi, nam nhĩ là đàn anh của cô ấy, nhiều nhất 25 đi, về phần Cố đại thiếu gia bên cạnh...Đúng vậy, anh chỉ đọc hai chương đầu của truyện, không hề có khái niệm gì về tuổi tác của cậu ta, vì thế liền chọt chọt Cố Cảnh Luật, “Cậu bao nhiêu tuổi?”

Đỗ Vũ Ninh cũng quay đầu lại, hiếu kỳ hỏi: “Lại nói, Cố Cảnh Luật vẫn đang học đại học đúng không? Sao không thấy cậu tới trường.”

Cố Cảnh Luật: “Lười. Ba mẹ bắt học ngành tôi không thích.”

“...” Nhan Vũ đột nhiên hiểu ra gì đó, “Nói cách khác cậu vừa mới tốt nghiệp cấp III?”

Cố Cảnh Luật liếc mắt nhìn anh: “Không được sao?”

Hóa ra vị bạn trai mệnh chung chú định này nhỏ hơn anh gần 10 tuổi! Cứ ba tuổi là một khoảng cách thế hệ, bọn họ gặp tận ba lần, có nên từ từ bình tĩnh mà vờ nhau hay không đây! Trách không được lúc ở cạnh Cố Cảnh Luật Nhan Vũ cứ có cảm giác trách nhiệm. Anh muốn được người hơn tuổi yêu sủng cơ!

Đỗ Vũ Ninh thấy Nhan Vũ cúi đầu ỉu xiu, vui vẻ hâm nóng không khí: “Nói như vậy, chúng ta đều phải gọi Nhan Vũ là anh rồi! Anh Nhan Vũ?”

Cố Cảnh Luật làm hành động muốn nôn.

Nhan Vũ vội vàng nói: “Ngàn vạn lần cũng đừng, mọi người gọi tên tôi là được rồi.”

*

Về nhà rồi, việc đầu tiên của Nhan Vũ chính là phi vào phòng đọc *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung*. Từ ngày đầu tiên xuyên đến thế giới này, Nhan Vũ phát hiện mình chỉ có thể biết cốt truyện tại một thời điểm nhất định trong tương lai, nói cách khác, anh không thể một hơi xem hết truyện, mỗi lần đọc đến cốt truyện nhất định, phía sau đó chỉ là một mảnh trống trơn. Anh cùng Cố Cảnh Luật ở viện vài ngày, hẳn là cốt truyện đã hiện ra không ít.

Quả nhiên, trong truyện, nam chủ trong lúc đưa đón nữ chủ bằng xe đạp liền gặp vị Học trưởng Ô Minh Thành lịch sự, tao nhã này. Nam chủ khí phách của chúng ta ghét nhất là soái ca, nhìn thấy Ô Minh Thành đương nhiên cũng có vài phần khó chịu. Đặc biệt là khi Ô Minh Thành chủ động đưa ra đề nghị đưa đón nữ chủ, nam chủ nhìn anh ta lại càng không vừa mắt.

Nam chủ: “Không cho cô ngồi xe anh ta.”

Nữ chủ: “Ha? Vì cái gì?”

Nam chủ: “Bởi vì cô thấy tôi trần như nhộng rồi!”

Nữ chủ (yếu ớt): “Hai chuyện này có liên quan gì sao?”

Nam chủ (kiêu ngạo): “Đương nhiên, nếu cô không nghe tôi, tôi sẽ nói với các bạn cô, cô là loại con gái thích nhìn đàn ông khỏa thân...”

Nữ chủ (phát điên): “Làm gì có ai uy hiếp người ta như vậy!”

Đoạn cốt truyện này vì Nhan Vũ tham gia vào nên không xảy ra, nhưng bọn họ vẫn thông qua một loại phương thức khác quen biết Ô Minh Thành, Cố Cảnh Luật dường như cũng không vì Ô Minh Thành đưa Đỗ Vũ Ninh về nhà mà không vui. Nhan Vũ cực kỳ hài lòng với kết quả này, việc anh phá hư cảm tình nam nữ chính đúng là đi được càng ngày càng xa!

Sự kiện IV: Đã đến sinh nhật nữ chủ. Nữ chủ mời các bạn ở trường đại học cùng hai người ở chung nhà tham dự party mừng sinh nhật. Ở party, có người đề nghị chơi “Truth Or Dare” —— Nhan Vũ đọc đến đây liền có dự cảm xấu —— quả nhiên, nữ chủ thua, lựa chọn mạo hiểm, sau đó bị bắt cùng một người tại đó kích thích hôn lười.

Nhan Vũ phần nộ đóng sách, không cần nghĩ cũng biết nữ chủ “bị bắt” hôn ai. Giờ phút này, Nhan Vũ chỉ muốn nói một câu thôi, tác giả quyển *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung* này vì muốn để nam nữ chính hoan hỉ oan gia HE mà chuyện cầu huyết như nào cũng dám làm.

Nhan Vũ đương nhiên sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra, Cố Cảnh Luật là người đàn ông của anh!

Quả nhiên, Đỗ Vũ Ninh không bao lâu sau liền mời bọn họ tham dự buổi party sinh nhật mình, Nhan Vũ chưa nói đồng ý hay từ chối, còn Cố Cảnh Luật dường như không mấy hứng thú, nhưng trong tình cảnh viêm màng túi như này, không thể không bớt ăn tiêu, hiện tại lại có cơm chiều miễn phí, tối ăn cũng tốt.

Giống trong truyện miêu tả, Cố Cảnh Luật vừa xuất hiện đã trở thành tâm điểm toàn trường, hấp dẫn phần lớn ánh mắt phái nữ. Nhưng vị soái ca này không để ý đến bất kỳ ai, thay vào đó ngồi một chỗ ăn uống không ngừng. Mà Nhan Vũ bên cạnh bưng trà đưa nước, hầu hạ Cố đại thiếu gia dùng cơm.

Party diễn ra được một nửa, có người đề nghị chơi đoán số, người thua phải chọn nói thật hoặc mạo hiểm. Nhan Vũ trong lòng cười thầm, được được, cuối cùng cũng tới rồi. Cố mỹ nhân, chờ đó tiểu gia đoạt đi nụ hôn đầu tiên của cậu đây!

Vì là sinh nhật nên Đỗ Vũ Ninh đương nhiên đứng mũi chịu sào, ngay vòng đầu tiên đã thua thê thảm. Một cô bạn gái hỏi cô một vấn đề không hề tiết tháo: “Trong những người ở đây, gái muốn lên giường với ai nhất?”

Đỗ Vũ Ninh mặt xoát một cái đỏ lên. Cũng đúng, ngây thơ như nữ chủ, làm sao có khả năng dưới tình huống như vậy trả lời vấn đề này, nữ chủ không chút do dự chọn mạo hiểm.

Nhan Vũ càng không do dự đi ra: “Hôm nay là sinh nhật Vũ Ninh, mọi người đừng trêu cô ấy chứ? Để tôi thay cô ấy.” Mọi người thích thú nhìn Nhan Vũ. Cố Cảnh Luật ăn được một nửa cũng dừng động tác, như có suy nghĩ nhìn Nhan Vũ.

Đỗ Vũ Ninh cũng cười đáp: “Mấy người không có tiết tháo gì hết! Tha cho tôi đi!”

“Cũng đúng,” một cô gái ồn ào, “Cho người ta cơ hội đi!”

Cô gái chủ trì nhìn trình tự trò chơi trên màn hình di động, cười nói: “Nội dung mạo hiểm —— gọi điện cho người đầu tiên trong lịch sử trò chuyện của điện thoại nói ‘Anh thích em từ lâu lắm rồi!’”

Nhan Vũ lúc ấy ngây cả người. Ôi dờ mờ, không giống trong truyện! Không phải hôn sâu một người sao? Người kia còn nhất định phải là nam thần nữa! Các người không bám sát cốt truyện như thế mà được à?!

Có người thúc giục: “Nhanh lên nào, chẳng lẽ sợ Vũ Ninh ghen?”

Đỗ Vũ Ninh cười khỏ giải thích: “Đừng nói linh tinh, tôi với Nhan Vũ chỉ là bạn bình thường thôi.”

Nhan Vũ đành kiên trì lấy di động ra, người đầu tiên trong lịch sử trò chuyện là anh chàng thường xuyên hợp tác chuyển phát nhanh, anh hôm qua còn gọi cậu ta đến lấy hàng. Nhan Vũ khóc không ra nước mắt, dưới sự hi vọng tha thiết của mọi người, gọi điện thoại.

Tiếng anh chàng chuyển phát nhanh trước sau như một tràn đầy sức sống: “Nhan tiên sinh? Lại muốn gửi đồ sao?”

Nhan Vũ nhắm mắt, cắn răng nói: “Anh thích em từ lâu lắm rồi!” Nói xong, lập tức cúp điện thoại, tắt máy.

Mọi người một trận thất vọng, cảm thấy chả có tí ý nghĩa gì.

Một cô gái nhìn chằm chằm Cố Cảnh Luật cố lấy dũng khí đi đến chỗ hắn, “Bạn cũng đến chơi đi?”

Cố Cảnh Luật bỏ cái bánh ngọt ăn được một nửa xuống, “Được.”

Kết quả —— Cố Cảnh Luật cũng thua luôn.

Người chủ trì vừa định lên tiếng, Cố Cảnh Luật đã nói trước: “Không cần hỏi, tôi chọn mạo hiểm.”

“Ồ, tốt. Trừng phạt của mạo hiểm là: Hôn say đắm một người ở đây một phút đồng hồ!”

Nhan Vũ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mấy cô gái mắt nhất thời cũng tỏa sáng.

Cố Cảnh Luật trên mặt viết “Nhàm chán chết được”, nhún nhún vai đáp: “Cùng ai?”

Nhan Vũ trong lòng gào thét: Cùng tôi nam thần! Tôi muốn đem nụ hôn đầu tiên dâng cho cậu a a a a!

Người chủ trì đặt di động ở giữa bàn, “Tôi sẽ xoay di động, lúc dừng lại chỉ vào ai thì là người đó đi.”

Cố Cảnh Luật gật đầu: “Được.”

Nhan Vũ gắt gao nhìn chăm chăm chiếc di động xoay tròn, chỉ thấy nó xoay vài vòng tốc độ dần chậm lại, từ từ bỏ qua Đỗ Vũ Ninh cùng đám con gái đang cực kỳ chờ mong, tìm Nhan Vũ nhảy lên bang bang, không sai, nhất định là mình, mình chính là bạn trai mệnh trung chú định của Cố Cảnh Luật.

Sau đó —— sau đó di động chậm rì rì bỏ qua Nhan Vũ, vũng vàng chỉ hướng Ô Minh Thành.

Chú thích

(1) Nguyên văn là < /Niáng pào> Nương pháo. Ý chỉ đàn ông bề ngoài, tính cách, hành động, biểu hiện nữ hóa, ra vẻ như mình là con gái ↑

(2) Thế phong nhật hạ trong “Thế phong nhật hạ, đạo đức luân tang, nhân tâm bất cổ” = “Thối đời lụi bại, đạo đức chẳng còn, con người không còn chân chất” ↑

(3) Câu cảm thán, như kiểu ôi mẹ ơi ấy ↑

6. Chương 6

Toàn trường im lặng 3 giây, Đỗ Vũ Ninh dẫn đầu bật cười. Mọi người thấy cô cười cũng không che giấu ha ha cười theo, vài cô gái thậm chí còn cười mức đến không đứng thẳng được. Chỉ có Nhan Vũ yên lặng nhìn đương sự, không biết nên cười hay nên khóc.

Theo nguyên tác, Cố Cảnh Luật là trai thẳng 90 độ tiêu chuẩn, đối thủ chính của Nhan Vũ là nữ chủ hoạt bát đáng yêu, kiên cường nỗ lực, anh không thể không thừa nhận, bản thân thà để Cố Cảnh Luật hôn say đắm Ô Minh Thành, cũng không muốn hấn bị nữ chủ lợi dụng. Nhưng Ô Minh Thành mặt mũi dễ nhìn như vậy, tính cách lại ôn nhu sẵn sốc, cười một cái thôi là khiến người ta ấm lòng. Nếu như Cố Cảnh Luật bị cậu ta hôn đến phát sinh tình cảm kiểu đó đó thì làm sao bây giờ?

Nhan Vũ không khỏi bắt đầu cầu nguyện, hi vọng Cố Cảnh Luật có thể thủ vững thành tuyến thẳng nam của bản thân. Nhưng mà cầu đến một nửa, Nhan Vũ lại hậu tri hậu giác (1) nghĩ: Đờ mờ, cậu ta thẳng thế thì anh đây bẻ cong kiểu gì?

Nhan Vũ cứ thế lâm vào trạng thái bất động tuần hoàn, bị hai ý nghĩ mâu thuẫn hành hạ đến sắp thành tâm thần phân liệt.

“Ê ê, hai anh còn ngẩn ra đó làm gì? Nói rồi thì phải tuân thủ luật chơi nha.” Đỗ Vũ Ninh cười nói.

Mấy cô gái cũng phụ họa: “Đúng đúng, cả hai đều là con trai, cũng không sợ ai bị thiệt nha.”

Biểu tình Ô Minh Thành có hơi lúng túng, bất đắc dĩ nói: “Còn không phải muốn đem bọn anh ra thỏa mãn thú tính của mấy đứa?”

Đám nữ sinh cười hì hì: “Đúng rồi đó, thế các anh có làm không?”

“Ồn chết được.” Cố Cảnh Luật vẫn trầm mặc đột nhiên nói, “Không phải chỉ hôn một cái thôi sao, hôn ai chẳng được.” Cố Cảnh Luật nói xong, hướng đến chỗ Ô Minh Thành.

Ô Minh Thành nhất thời kinh ngạc: “Cậu...”

Cố Cảnh Luật nâng cằm Ô Minh Thành, không chút khách khí hôn lên.

Đám con gái tức thì rú lên ầm ĩ, đồng loạt lùi di động ra chụp ảnh, đem một màn kịch tình này ghi lại. Nhan Vũ lặng lẽ xoay người — hình ảnh kia thật đẹp, anh không dám nhìn.

*

Party vẫn tiếp tục đến đêm khuya mới chấm dứt. Mọi người đều là sinh viên đại học bình thường, phần lớn chọn đón taxi về trường. Ô Minh Thành là người duy nhất có xe riêng, cố tình không uống rượu, chỉ để đưa Đỗ Vũ Ninh không ở ký túc xá về nhà. Là bạn chung nhà với Đỗ Vũ Ninh, Nhan Vũ cùng Cố Cảnh Luật lần thứ hai ngồi xe Ô Minh Thành.

Đỗ Vũ Ninh ăn mừng tuổi mới, tất nhiên uống không ít rượu, nằm ở ghế sau mơ mơ màng màng. Cố Cảnh Luật tuyên bố mình tuyệt đối không ngồi cùng ma men nên nhảy lên chỗ cạnh ghế lái, còn lại Nhan Vũ bên cạnh Đỗ Vũ Ninh.

Bộ dáng khi Đỗ Vũ Ninh uống rượu thực ra lại có vài phần gợi cảm, ánh mắt mê man, đôi môi đỏ tươi, tóc hơi hơi hỗn độn xõa trước ngực. Cô dường như cảm thấy khó chịu, nhỏ giọng lầm bầm gì đó, ngủ kiểu gì cũng không thoải mái, cuối cùng dứt khoát ôm đùi Nhan Vũ.

Nhan Vũ đối với Đỗ Vũ Ninh đương nhiên một điểm hứng thú cũng không có, toàn bộ lực chú ý của anh đều tập trung ở hai người đằng trước.

Vốn tưởng rằng Cố Cảnh Luật sẽ danh chính ngôn thuận từ chối cái hôn kia, không ngờ hấn lại phóng khoáng ôm người ta hôn luôn. Sớm biết Cố Cảnh Luật không bài xích đàn ông như vậy, anh đã trực tiếp hiến thân rồi. Có điều, Nhan Vũ cũng tự hiểu được, bài xích hay không bài xích mấu chốt là ở cái mặt. Tầm thường như anh khẳng định không có cách nào so được với Ô Minh Thành.

Cũng may hai người ngồi trước thủy chung không nói một lời, Nhan Vũ cũng thức thời không nói gì, không khí trong xe nhất thời có chút lúng túng.

Ô Minh Thành đưa ba người đến cửa liền cáo từ. Cố Cảnh Luật ăn uống no đủ đi tắm xong thì về phòng, Nhan Vũ đành tự mình vác Đỗ Vũ Ninh vào phòng cô.

Ăn nhiều thứ linh tinh lại uống rượu, Nhan Vũ thấy bụng khó chịu, cầm *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung* đi vào WC.

*

Cố Cảnh Luật ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của Đỗ Vũ Ninh, ở bên tai cô thấp giọng nói: “Đứng thẳng lên nào.” Đỗ Vũ Ninh hơi hé mắt, mơ màng chăm chú nhìn Cố Cảnh Luật trong chốc lát, thân thể lại nhũn xuống. Cố Cảnh Luật dứt khoát trực tiếp ôm ngang Đỗ Vũ Ninh, đi vào phòng, đặt cô nằm lên giường.

“Đã không uống được còn uống nhiều như vậy, đồ ngốc.” Cố Cảnh Luật không biết sao có chút tức giận, cúi người búng một cái lên trán Đỗ Vũ Ninh, “Lần sau không được như vậy nữa, bằng không tôi sẽ lại ôm cô đấy. Có nghe thấy không?”

Đỗ Vũ Ninh: “...”

Cố Cảnh Luật thu tay lại, vừa định rời đi, ống tay áo đã bị Đỗ Vũ Ninh bắt lấy.

Đỗ Vũ Ninh nhắm mắt, nước mắt chảy xuống khuôn mặt trắng nõn, “Mẹ, đừng bỏ con, đừng đi...Con sẽ ngoan mà, mẹ ơi...”

Cố Cảnh Luật sững sốt, hấn nhớ tới thân thể Đỗ Vũ Ninh, nhất thời mềm lòng, cầm lấy tay cô, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, tôi sẽ ở cạnh cô.”

—— Đoạn trích *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung*.

*

Nhan Vũ như có suy nghĩ gấp sách lại, vươn tay lấy giấy, lại bị ai phát hiện ——

Không có giấy.

Không có.

Không có.

Nhan Vũ trong lòng kêu rên hai tiếng, ngồi trên bồn cầu khóc không ra nước mắt. Vật tượng trưng giới tính run rẩy, Nhan Vũ tự nhủ mình phải bình tĩnh, phải kiên cường lên.

Anh không ở một mình, còn có hai người chung nhà nữa cơ mà, chẳng qua một trong số đó say đến bất tỉnh nhân sự, còn lại chính là nam thần của anh — để cho nam thần tiếp tế giấy vệ sinh, nghĩ đến mà thấy đau đớn gì đâu.

Nhan Vũ giãy dụa hồi lâu, rốt cuộc cho ra một quyết định kinh thiên động địa, quỷ thần chết khiếp!

Giấy vệ sinh để trong ngăn kéo phòng khách, WC cùng phòng khách cách nhau cùng lắm mấy mét, 30 giây cũng đủ chạy đi chạy về. Nhan Vũ hít sâu một hơi, vênh mông, di chuyển vài bước, thật cẩn thận mở cửa, nhìn quanh một vòng, xác định hai người kia đều ở trong phòng, liền lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai xông ra ngoài. Mười giây sau, anh thuận lợi đạt được mục đích, cố gắng nâng mông cao nhất có thể, mở ngăn kéo, lấy giấy vệ sinh, động tác hành văn liền mạch lưu loát. Tiếp theo, anh trong tình trạng bảo trì tư thế cũ, bằng tốc độ nhanh nhất phi trở lại WC.

Giờ phút này, Cố Cảnh Luật đứng trước cửa phòng mình, tay cầm tách trà, tinh thần còn chưa từ cảnh tượng mới nhìn thấy hồi phục lại — một đoàn trắng xóa vừa rồi, là...Cái gì?

Cố Cảnh Luật sững sốt hồi lâu, yên lặng đóng cửa, bắt đầu suy xét rời khỏi phòng trọ này. Lý do rất đơn giản, chủ nhà không được bình thường, hẳn chịu không nổi.

Nhan Vũ nhịn không được tự tán thưởng chính mình vì đã giải quyết được vấn đề nan giải một cách hoàn hảo. Không biết rằng, hảo cảm của nam thần đối với anh đã muốn tụt xuống hàng số âm.

*

Nhan Vũ theo như trong sách có được chỉ dẫn rất lớn. Anh đi vào phòng bếp, lấy từ tủ lạnh ra một chai bia uống một hơi cạn sạch, lại mở một chai khác, đổ lên người, sau đó vò tóc cho rối tung lên, hít sâu một hơi, gõ cửa phòng Cố Cảnh Luật.

Cố Cảnh Luật chưa ngủ, rất nhanh liền mở cửa, mặt đầy đề phòng nhìn Nhan Vũ, “Chuyện gì?”

Nhan Vũ học Đỗ Vũ Ninh, mắt nửa nhắm nửa mở, nhỏ giọng than: “Tôi...Tôi uống rượu.”

Cố Cảnh Luật nhướn mày, “Cho nên?”

Nhan Vũ nhân cơ hội bổ nhào vào Cố Cảnh Luật, “Tôi trên người chả còn tí sức nào nữa.”

“Anh còn có sức đi từ phòng anh đến phòng tôi, lại không có sức đứng thẳng nổi?” Cố Cảnh Luật đen mặt.

Nhan Vũ trong lòng trầm xuống, không biết trả lời thế nào, dứt khoát trực tiếp giả chết. Dù sao Cố Cảnh Luật cũng sẽ ôm anh về phòng theo kiểu công chúa mà, he he he.

Cố Cảnh Luật hờ hững nhìn Nhan Vũ chốc lát, đẩy một phát, Nhan Vũ thuận thế té xuống đất, hai má tiếp xúc thân mật cùng sàn nhà. Cố Cảnh Luật phỉ phỉ tay, có ý đóng cửa.

Nhan Vũ nhất thời cũng không dám: Ha, nữ chủ thì cậu ôm kiểu công chúa, tôi thì cậu bỏ mặc cho tự sinh tự diệt? Đây là bắt ông xuất ra tuyệt chiêu đấy nhé!

Nhan Vũ mở to mắt, túm ống quần Cố Cảnh Luật, đáng thương hề hề kêu: “Mẹ...Đừng bỏ con...Oa oa oa...Con sẽ ngoan mà.”

Cố Cảnh Luật khựng lại, đầy mặt ghét bỏ: “Buông ra.”

“Mẹ ơi...”

Cố Cảnh Luật bạo phát, “Mẹ mẹ cái đầu anh á! Muốn say rượu đùa giỡn cũng đừng đùa trước mặt đây! Cút xéo biến!” Nói xong, không chút khách khí đóng sầm cửa phòng.

Nhan Vũ nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, chậm rãi đứng lên, cố gắng tự hỏi nguyên nhân cốt truyện sụp đổ.

Chú thích

(1) Chậm rãi nhận ra ↑

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Cảnh Luật mở mắt, việc đầu tiên chính là ấn nút khởi động notebook, sau đó mới ngáp một cái đi rửa mặt.

Nhà trọ có tất cả hai phòng tắm, một cái trong phòng chủ nhà, Cố Cảnh Luật cùng Đỗ Vũ Ninh dùng chung một cái khác.

Vào phòng tắm, Đỗ Vũ Ninh đang đứng đánh răng vừa lúc phun ngụm nước súc miệng cuối cùng, yếu ớt chào hỏi Cố Cảnh Luật: “Chào buổi sáng.”

Cố Cảnh Luật nhìn cô một cái, “Nhìn cô cứ như đến tháng ấy.”

Đỗ Vũ Ninh cười khở: “Đêm qua tôi say rượu nhá.” Nói xong, cô đột nhiên nhớ tới gì đó, khẩn trương hỏi: “Tôi uống say không có làm ra chuyện gì kì quái chứ?”

Sắc mặt Cố Cảnh Luật trở nên có phần khó coi: “Cô thì không làm gì hết, nhưng người kia...”

“Người nào?”

Cố Cảnh Luật liếc mắt về phía cửa, tiến đến gần Đỗ Vũ Ninh nhỏ giọng: “Cô có cảm thấy thằng cha kia không được bình thường không?”

“Ai cơ?”

“Nhan Vũ.”

Đỗ Vũ Ninh kinh ngạc: “Tôi á? Tôi thấy anh ấy bình thường mà.”

Cố Cảnh Luật ra vẻ thần bí, “Nói cho cô biết, lần đầu tiên tôi gặp anh ta, anh ta giống như thằng đàn vảy đó, nhìn thấy tôi liền như chó cái động dục nhìn thấy chó đực vậy...”

Đỗ Vũ Ninh mặt đầy hắc tuyến: Soái ca, không phải cậu đang tự chửi mình luôn đó chứ?

“Sau đó, anh ta một mực tôn sùng tôi là ‘Nam thần’! Ồ thì, cái này cũng có thể hiểu được, ai bảo mị lực của tôi lớn thế làm gì.” Cố Cảnh Luật tận lực không để mặt mình trở nên quá mức đắc ý.

“...”

“Nhưng là, đêm qua anh ta lại...”

“Hai người đang làm gì vậy?” Nhan Vũ thở phì phò xuất hiện trước cửa. Mới sáng ra đã thấy nam thần cùng nữ chủ kê tai thì thầm to nhỏ thử hỏi không câu sao được!

Hai người liếc nhau, Cố Cảnh Luật nhét bàn chải vào miệng chuyên tâm đánh răng, Đỗ Vũ Ninh mắt tự nhiên cười cười: “Em phải đến trường đây, tối gặp sau nhé.”

Cố Cảnh Luật rửa mặt xong, ngâm một miếng bánh mì trở lại phòng lên mạng. Đại khái là xem vài trang web đăng tin cho thuê nhà trọ, phát hiện mình có thể dùng ít tiền như vậy thuê một căn nhà có bốn phòng ngủ hai phòng khách, một nhà bếp cùng hai phòng tắm ở nội thành quả thực chính là kì tích, Cố Cảnh Luật đột nhiên cảm thấy cũng không phải không thể nhịn Nhan Vũ. Có điều, làm hấn sốt ruột là một người đàn ông gần 30 như Nhan Vũ lại ngày ngày ru rú ở nhà, cũng không đi làm, thế không phải giống như hấn thường xuyên cùng một tên có bệnh xà tinh (1)sống chung một nhà phần lớn thời gian sao.

Cố Cảnh Luật buồn bực hồi lâu, quyết định ổn định tâm tình một chút, nhưng là vừa mở game ra, mạng đứt cái phụt.

Kiểm tra thấy không phải máy tính có vấn đề, Cố Cảnh Luật tức thì nổi giận: Anh giả ngây giả dại quấy rầy nam thần tôi đều nhịn, cơ mà mịa nó cứ nhiên lại dám cắt mạng của thằng này?!

Cố Cảnh Luật một thân lẻ khỉ ra khỏi phòng, phát hiện Nhan Vũ không có trong phòng khách, liền thở phì phì đá cửa phòng anh.

“Ra đây! Tôi cam đoan không đánh chết anh!”

Kẹt một tiếng, cửa phòng không mở, nhưng thật ra cạnh cửa đã mở rồi. Nhan Vũ trong tay ôm ba bốn cái hộp giấy, nhìn bộ dạng tức giận của Cố Cảnh Luật, trước tiên đóng cửa sau đó mới hỏi: “Làm sao vậy?”

Bốn phòng mỗi người một phòng, kế tiếp chính là phòng sách của Nhan Vũ —— Cố Cảnh Luật cho là như vậy.

“Đứt. Mạng!!” Cố Cảnh Luật nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

“Tôi biết.” Nhan Vũ mặt đau khổ, “Phải đóng tiền internet.”

Cố Cảnh Luật gầm lên: “Thì mau đi đóng đi chứ còn gì nữa!”

“Tôi cũng muốn lắm, nhưng không có tiền.”

“Tí tẹo tiền ấy cũng không có?!” Cố Cảnh Luật khiếp sợ đáp, “Chưa đến 100 đồng mỗi tháng chứ mấy!”

“Tôi nghèo rớt mồng tơi, tiền chỉ vừa đủ sống, chỗ dư không phải trả tiền thuốc men cho cậu hết rồi sao.” Nhan Vũ ủy khuất, “Cậu còn chưa trả lại tôi.”

“...”

“Còn nữa, tiền thuê nhà cũng chưa đưa.”

Cố Cảnh Luật hơi xấu hổ, ngoài miệng lại vẫn không chịu thua, “Hừ, tôi có nói không trả anh chưa, chẳng qua quên mất.”

Nhan Vũ mặt mày hớn hở, “Vậy giờ cậu nhớ ra chưa?”

Cố Cảnh Luật khó chịu đáp: “Không phải anh nói tôi là nam thần của anh sao? Tốn chút tiền cho nam thần thôi cũng lãng nhăng, dối trá!”

Nhan Vũ kêu thảm thiết: “Nam thần đáng hâm mộ thật đó, nhưng mạng sống quan trọng hơn! Tôi mà chết đói thì lấy gì đi yêu cậu hả nam thần!”

“Rồi rồi.” Cố Cảnh Luật không kiên nhẫn đáp, “Thôi giùm cái đi! Lại đây, tôi đưa tiền cho anh.”

Nhan Vũ thỏa mãn đi theo Cố Cảnh Luật vào phòng hắn. Cố Cảnh Luật lấy ví, mở ra nhìn thoáng qua, mặt nhất thời đen lại.

Nhan Vũ đứng bên cạnh đương nhiên cũng thấy được tình trạng trong ví, tuy rằng anh không nhìn thấy mấy tờ hồng hồng in mặt bác Mao (2), nhưng lại thấy một đồng thẻ tín dụng — vậy là quá được rồi! Nam thần quả nhiên đáng mặt cao phú soái nha, làm gì có anh đẹp trai giàu có nào tích trữ một đồng bác Mao khắp nơi khoe khoang, bọn họ đều là phong độ đưa thẻ cho nữ chủ, “Quẹt thoải mái!” Emma, lời nói giản dị chẳng cần mông má gì sắt này trong lòng Nhan Vũ đúng là lời tâm tình đẹp nhất mà.

Cố Cảnh Luật liếc thoáng qua khuôn mặt đầy chờ mong của Nhan Vũ, thanh thanh cổ họng, “Cái này...”

“Tài khoản ngân hàng của tôi là 62122...”

Cố Cảnh Luật rút toàn bộ tiền lẻ trong ví ra, đưa chiếc ví rỗng tuếch cho Nhan Vũ, “Cho anh.”

Mặt Nhan Vũ đỏ ửng.

Cố Cảnh Luật nói như thể đó là điều vô cùng hợp tình hợp lý: “Ví này tôi mua mất 8 ngàn còn chưa được một tháng đâu, giờ chiết khấu 20% bán lại cho anh, coi như tiền nhà cùng thuốc men của tôi.”

“...” Đây là lần đầu tiên Nhan Vũ tiếp xúc với thứ xa xỉ như vậy, năm nào anh cũng chỉ có thể lặng lẽ đứng ngoài mấy cửa hàng bán đồ hiệu chiêm ngưỡng một chút. Nhan Vũ cẩn thận quan sát chiếc ví của cậu trai kia, cuối cùng đưa ra kết luận: Ngoài việc cảm giác khi sờ vào rất tuyệt ra thì chả khác đếch gì loại 80 nguyên một cái.

Nhan Vũ bất đắc dĩ: “Tôi cần cái ví đắt như vậy làm gì?”

“Ví tiền thì đương nhiên dùng để đựng tiền rồi!”

“Làm gì có tiền mà đựng!”

“Thì đem bán đi!”

“Làm quái gì có nhiều đứa ngu dùng số tiền có thể mua cả cái máy tính đi mua một cái ví thế!”

Sắc mặt Cố Cảnh Luật càng khó coi hơn.

Nhan Vũ ý thức được chính mình trong lúc vô ý đã mắng nam thần, vội vàng nói: “Tôi không cần ví, cậu cứ đưa tiền cho tôi đi. Không phải cậu có nhiều thẻ như vậy sao?”

“Bị khóa hết rồi.” Cố Cảnh Luật ủ rũ.

Nhan Vũ bấy giờ mới nhớ ra, vị đại thiếu gia này chính là làm loạn ở nhà một trận sau đó trốn đi, không có tiền là điều hiển nhiên.

Nhan Vũ thở dài, “Được rồi, trước mắt ví này tôi cầm, đăng lên mạng xem có bán được không.”

Cố Cảnh Luật nhìn hộp giấy trên tay Nhan Vũ, đột nhiên nhớ ra gì đó: “Anh mở shop trên mạng?”

“Ừ.”

“Bán gì vậy?” Cố Cảnh Luật có tí tò mò.

“Hự, chính là cái này, cái kia thôi.” Nhan Vũ ánh mắt né tránh.

“Rốt cuộc là cái gì?”

Nhan Vũ nhanh chóng lảng sang chuyện khác: “Trước hết phải chụp ảnh cái ví đã!” Nhan Vũ lôi ra một cái máy ảnh “đã có tuổi”, chụp mấy tấm.

Nhan Vũ đột nhiên nảy ra một ý, thừa dịp Cố Cảnh Luật không chú ý, nhanh nhẹn chụp trộm mấy tấm của hắn. Chắc chắn, không hổ là nam chủ tiểu thuyết ngôn tình, tùy tiện làm vài hành động cũng đẹp hơn cái ví 8 ngàn kia! Khoan khoan, không đúng, ví tiền làm sao so được với nam thần? Phải nói là nam thần so với người mẫu trên tạp chí còn đẹp hơn nhiều mới đúng.

Nhan Vũ chụp xong, vui rạo rức ôm hộp ra ngoài. Chỉ cần gửi cho khách hàng 4 kg hàng này là có tiền đóng phí internet rồi.

Nơi Nhan Vũ thường dừng là điểm chuyển phát nhanh trong khu, anh vừa xem ảnh chụp nam thần vừa đi đến điểm chuyển phát. Đột nhiên, khóe mắt Nhan Vũ chạm phải một dáng người quen thuộc, anh liền giống như trước vui vẻ chào hỏi: “Ê, Tiểu Lục Quân.” (3)

Không ngờ tới người kia run bắn lên, sau đó lập tức bỏ chạy trời chết.

Nhan Vũ dù không hiểu gì vẫn theo bản năng đuổi theo, “Tiểu Lục?! Cậu chạy đâu đấy! Chờ tôi một chút...Tiểu Lục? Lục Khê!”

Không biết cái đứa đáng chém vạn đao, không hề có ý thức công cộng nào ở trên đường ném một cái vỏ chuối, và thế là Nhan Vũ rất may mắn trúng thưởng.

“Vãi...” Chữ “Chưởng” phía sau còn chưa nói ra miệng, Nhan Vũ đã oanh liệt ngã úp mặt xuống đất.

Lục Khê dừng bước, đứng tại chỗ do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn chạy về đỡ Nhan Vũ xòe đến ngu người (4) đứng lên.

Nhan Vũ ngã sừng cả cầm, nhịn không được nổi điên: “Cậu bị cái gì thế hả!”

Đồng chí chuyển phát nhanh Lục Khê là một chàng trai dương quang điển hình, nói phũ hơn tí, chính là đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

Giờ phút này mặt Lục Khê đỏ bừng bừng, ánh mắt cơ hồ không dám nhìn thẳng Nhan Vũ.

“Rốt cuộc là làm sao!”

Lục Khê ngẩng mạnh đầu, dường như hạ quyết tâm rất lớn, bộ dáng cậu ta làm Nhan Vũ không khỏi nhớ tới mấy em gái cư tề trong manga. (5)

“Tuy rằng Nhan tiên sinh anh rất đáng yêu, nhưng tôi không thể cong được! Tuyệt đối không thể!”

Chú thích

(1) Ngôn ngữ mạng TQ, nghĩa là bị bệnh thần kinh ↑

(2) Tờ 100 Nhân dân tệ, chính là tờ này ↑

- (3) Cách gọi giữa bạn bè dành riêng cho nam giới, ở đây có thể hiểu là “Anh Tiểu Lục.” ↑
- (4) Nguyên văn là Thất tuân bát tổ. Tục ngữ của TQ, thường dùng để chỉ tình trạng đầu óc rối loạn, hồ đồ hoặc mê muội, không tỉnh táo ↑
- (5) Nguyên văn ở đây tác giả dùng chữ “Q” đọc giống như “kute”, nghĩa là gì thì ai cũng hiểu rồi ha ↑

8. Chương 8

Nhan Vũ lúc này mới nhớ tới chuyện bị ép “Gọi điện tỏ tình” với đồng chí chuyển phát nhanh này, có chút dở khóc dở cười.

Không chú ý tới biểu tình Nhan Vũ, Lục Khê ngồi xõm xuống cạnh anh, ngón tay vô thức vẽ vòng vòng

trên mặt đất: “Tiểu Nhan tiên sinh, anh tốt nhất là nên sớm từ bỏ đi! Bạn gái tôi còn đang ở nhà chờ tôi về kết hôn với cô ấy. Còn nữa nếu tôi thật sự dám yêu một người đàn ông, tôi sẽ bị cả bố cả mẹ ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại đánh chết! Tuy rằng tôi...ừm, rất có cảm tình với anh, nhưng chúng ta chỉ có thể làm bạn bè! Thật đấy!” Lục Khê mặt đầy thành thật.

“Cậu hiểu lầm rồi.” Nhan Vũ đem chuyện mình hôm qua vì thua trò chơi mà phải gọi cuộc điện thoại kia nói cho Lục Khê, cậu ta khẽ thở phào một cái: “Tốt tốt, nếu anh thích tôi thật, tôi sẽ rất phiền não.”

Nhan Vũ đáp giong: “Giả sử có là thật, cậu cứ trực tiếp từ chối tôi là được rồi, sao mà phải buồn.”

Lục Khê phồng má, nhìn Nhan Vũ hồi lâu mới đứng lên, “Không nói với anh nữa, tôi phải đi làm đây.”

“Ai, vừa đúng lúc.” Nhan Vũ đưa cái hộp cho Lục Khê, “Cậu chuyển giúp tôi cái này nhé.”

“Vừa mới chuyển xong mà!” Lục Khê khoa trương kêu lên, “Việc làm ăn của anh chắc phải thê thảm lắm.”

“Cậu có nhất định phải nói ra miệng thế không?”

Lục Khê nhún nhún vai, “Đằng nào cũng thế rồi, không chết đói là được.”

Nhan Vũ buồn bực, “Sắp chết đói đến nơi rồi đây.”

“Trời? Không thể nào! Anh không phải một người ăn no, cả nhà không lo đói sao?”

Nhan Vũ gật gật đầu, “Trước kia là thế, nhưng hiện tại...Theo đuổi nam thần tốn kém lắm! Tôi sắp phá sản luôn rồi, còn tiếp tục thế nữa chắc chỉ còn nước bán thân nuôi nam thần quá...”

“Nam thần? Nam thần nào cơ?!”

Nhan Vũ vẻ mặt đau khổ, “Tôi đi trước.”

“Khoan đã!” Lục Khê nắm gáy Nhan Vũ xách trở về, ngữ trọng tâm trường (1) nói: “Tiểu Nhan tiên sinh, anh thực sự cần thay đổi chiến lược kinh doanh đi, nếu không cửa hàng của anh sẽ lập tức sập tiệm đó!”

Nhan Vũ chỉ cảm thấy bản thân sao mà thất bại, cư nhiên bị một đồng chí chuyển phát nhanh giáo huấn về khái niệm “Chiến lược kinh doanh.”

“Tôi thấy, anh trước hết nên thay đổi hình quảng cáo đi. Anh chỉ viết vài chữ P (2) trên ảnh, mấy cái ‘Phôi ky bôi mặt nhất lịch sử, khoái cảm y như thật’ đều vô dụng, chẳng có tí đặc sắc nào hết!”

Nhan Vũ thế nhưng cảm thấy Lục Khê nói rất có lý, “Vậy cậu có ý gì không?”

Lục Khê lắc đầu, “Tôi cũng không biết. Bằng không anh đi tìm người tư vấn quảng cáo chuyên nghiệp xem?”

Nhan Vũ lườm Lục Khê, “Tôi còn có tiền nhàn rỗi thế nữa?”

Lục Khê vỗ vai anh đồng tình, “Cố lên anh bạn trẻ, tôi tin tưởng anh có thể!”

Khi Nhan Vũ về nhà, Cố Cảnh Luật đã ra ngoài, trong nhà chỉ còn mình anh, lại không có internet, Nhan Vũ nhàn đến phát hoảng, đành vào kho thu dọn hàng.

Mở cửa kho hàng, một bóng đen lọt vào trong mắt, Nhan Vũ sợ tới mức chân đứng không vững, hét lên một tiếng muốn bể óc nhà.

“Kêu cái gì! Gọi hồn đấy à!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Nhan Vũ mới nhìn rõ mặt cái bóng. Anh che ngực, lòng vẫn sợ hãi không thôi, “Sao anh lại xuất hiện trong nhà tôi?”

“Tôi là người sáng tạo ra thế giới này, có nơi nào không thể xuất hiện?” Người đàn ông đeo kính đen, vẫn đẹp giai lồng lộng như trước.

Nhan Vũ nhìn anh ta trong chốc lát, đột nhiên trở nên ghen ngào, “Tôi còn tưởng anh quên tôi rồi...Tôi nhớ nhà, tôi muốn về nhà...”

“Làm sao tôi quên cậu được.” Người đàn ông sờ sờ đầu Nhan Vũ, “Tôi đã nói là sẽ giúp cậu.”

Nhan Vũ nắc lên, “Tôi còn chưa biết tên anh.”

Người kia mỉm cười: “Gọi tôi Mr.L là được rồi.”

“Mr.L, anh sẽ giúp tôi như thế nào?”

Mr.L tháo chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay, đưa cho Nhan Vũ.

Nhan Vũ mắt trừng to, “Anh là muốn từng giây từng phút nhắc nhở tôi, thời gian chính là tiền bạc, tiền bạc chính là sinh mệnh sao?”

Mr.L khoe miệng hơi run rẩy, nhả nạt giải thích cho Nhan Vũ: “Trên mặt đồng hồ có hai con số, một đại biểu độ hảo cảm của nam chủ đối với cậu, một đại biểu độ hảo cảm của nam chủ đối với nữ chủ. Cậu có thể dựa vào số liệu điều chỉnh phương thức công lược.” (3)

Nhan Vũ mừng hóm: “Còn có loại thần kỳ như này sao?” Anh nhìn chiếc đồng hồ, chỉ thấy mặt trên hiển thị:

Người công lược -10

Nữ chủ 10

Nhan Vũ nhìn cái “-10” kia nửa giây, nghi hoặc hỏi: “Số âm là có ý gì?”

Mr.L biểu tình rõ ràng là không đành lòng nhìn thẳng, “Khụ khụ, độ hảo cảm cao nhất là 100, 0 là vô cảm, hơn 20 là bạn bè, 50 là có hảo cảm. Về phần số âm, chính là...Ày, có nghĩa là tương đối chán ghét.”

Nhan Vũ sửng sốt một hồi, đột nhiên quăng đồng hồ cái vèo, ôm đùi Mr.L gào khóc ầm ĩ: “Oa oa oa...Nam thần khó theo đuổi lắm, tôi không muốn chơi nữa! Tôi muốn về nhà, Oa oa oa...Anh đưa tôi về nhà điiiiiiiiiii!”

Mr.L bất đắc dĩ đáp: “Cậu tỉnh táo lại đi.”

“Nam thần...Hức...Nam thần căn bản là straight, tôi đuổi không kịp! Hức...” Nhan Vũ cũng không muốn nấc, nhưng căn bản là không dừng được. Giờ phút này trên mặt nước mắt nước mũi tèm lem, nhìn qua quả nhiên giống y một tên thấp hèn.

Mr.L bị bộ dạng sứt ruột này của Nhan Vũ làm cho cực kỳ khó chịu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đáp: “Cậu rốt cuộc còn muốn có bạn trai nữa hay không?”

Nhan Vũ rụt rè, “Còn...”

“Vậy mau nghĩ cách bắt Cố Cảnh Luật đi! Chỉ cần cậu thành công, lập tức mang được một cao phú soái về nhà!”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà em gái cậu!” Mr.L chỉ vào đồng hồ chơi người lớn nằm một bên, “Về sau cậu muốn nam thần giúp cậu giải quyết, hay là dùng mấy cái đó?!”

“Tôi lấy gì ra mà theo đuổi đây!” Nhan Vũ thảm thiết kêu: “Tôi bộ dạng khó coi, cũng không có tiền.” Nói

xong ngẩng đầu nhìn Mr.L, mắt lấp lánh: “Anh sẽ cho tôi tiền sao?”

“ ... ”

Nhan Vũ ủy khuất lên án: “Anh đã nói anh sẽ giúp tôi.”

“Tôi không thể trực tiếp cho cậu tiền, việc này trái với quy định.”

Nhan Vũ đảo mắt, ôm đúi Mr.L, nói: “Vậy anh mua gì đó của tôi đi! Tiền trao cháo múc, sẽ không trái với quy định đâu?”

“...Tôi cần mấy thứ này làm gì!”

“Đúng ha, anh nói đã có vợ rồi. Anh có thể mua về dùng trên người vợ anh, ngẫu nhiên thay đổi phương thức chơi đùa chẳng hạn.”

“ ... ”

“Hơn nữa, xem ra anh thường xuyên đi công tác, vợ anh trong lúc chờ anh một mình cô đơn tịch mịch có thể tự tiêu khiển nha.”

“ ... ”

Nhan Vũ bày ra bộ dạng thảm hại đáng thương, “Anh đã nói sẽ giúp tôi...”

Sắc mặt Mr.L trở nên có phần khó coi, nhưng anh ta thế mà lại đáp ứng thỉnh cầu của Nhan Vũ.

Nhan Vũ đếm tiền lấy được từ trên người chủ thần thể giới, suýt nữa hỉ cực mà khóc —— đây là hành động vĩ đại đến cỡ nào cơ chứ! Nếu như không phải sẽ bị mắng là thần kinh, Nhan Vũ hận không thể để toàn thể giới biết đến mình, anh, Nhan Vũ, chính là thương nhân vĩ đại nhất thế giới, cùng Thượng Đế làm một giao dịch lớn, đem đồng đồ chơi người lớn ế chổng chơ từ đời tám hoánh bán cho Thượng Đế!

Anh lại có tiền theo đuổi nam thần, muahahahaha!

“Đúng rồi, tôi hỏi cậu chuyện này.” Mr.L nói trước khi đi, “Cậu thực sự thích Cố Cảnh Luật sao?”

“Sao cơ?” Nhan Vũ còn đang đắm chìm trong niềm vui to lớn, tạm thời chưa phản ứng kịp.

“Thôi hồi thế này đi.” Mr.L đổi sang cách nói khác, “Nếu như người tôi muốn cậu công lực không phải Cố Cảnh Luật mà là Ô Minh Thành, cậu cũng sẽ đối với Ô Minh Thành như hiện tại sao?”

Nhan Vũ nhớ lại diện mạo Ô Minh Thành, thẳng thắn đáp: “Có chứ! Cậu ta cũng rất tuần tú nha, đúng kiểu tôi thích. Hơn nữa với tính cách Ô Minh Thành, hẳn là sẽ dễ theo đuổi hơn nhiều.”

“Chỉ cần ngoại hình đẹp thì cậu đều thích hết chứ gì?” Mr.L châm chọc, đột nhiên thở dài, “Tôi thế mà lại có chút mong đợi, quả nhiên bản thân là cuồng ngược đãi sao...”

“Ai? Chờ mong cái gì?”

“Chờ mong vạn nhất nếu cậu đuổi kịp Cố Cảnh Luật, phản ứng của cậu ta khi nghe được câu nói vừa rồi của cậu.”

Nhan Vũ vẫn hưng phấn đến rất lâu sau đó.

Đỗ Vũ Ninh từ trường trở về, nhìn thấy Nhan Vũ vui vẻ hơn hớn, cười nói: “Chuyện gì mà vui vậy kìa?”

Nhan Vũ lắc đầu, quay đi cười thầm.

Đỗ Vũ Ninh thuận miệng hỏi: “Cố Cảnh Luật đâu?”

Nghe cô hỏi, Nhan Vũ mới ý thức được nam thần của anh ra ngoài từ sáng đến giờ vẫn chưa về, anh cao hứng đến độ ném nam thần ra sau đầu tuốt luốt.

“Cậu ấy chưa về sao?”

“Chắc vậy.”

“Lạ thật đó, em thấy cậu ấy lúc nào cũng ở nhà mà, tuy rằng bộ dạng hoàn toàn không giống trạch nam tí nào.”

Nhan Vũ cũng buồn bực, Cố Cảnh Luật trên người không có tiền, lại trong tình trạng trốn nhà, cậu ta có thể đi đâu chứ? Chẳng lẽ ra ngoài gặp bạn?

Đỗ Vũ Ninh thấy sắc mặt Nhan Vũ không tốt, bèn an ủi nói: “Anh đừng lo, Cố Cảnh Luật lớn như vậy rồi, lại là đàn ông, có gì phải lo đâu.”

Nhan Vũ thành thật đáp: “Cậu ta trưởng thành như vậy, với con gái mới càng nguy hiểm đó có biết không!”

Đỗ Vũ Ninh nghiêm túc suy nghĩ chốc lát, không thể không thừa nhận: “Cũng đúng.”

Nhan Vũ đột nhiên nghĩ tới gì đó, chạy về phòng mở *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung ra đọc*.

*

Sau khi Đỗ Vũ Ninh đến trường, Cố Cảnh Luật rảnh rỗi phát sợ, đúng lúc một người bạn gọi điện rủ hắn ra ngoài uống rượu, Cố Cảnh Luật không chút do dự đồng ý.

Sở dĩ hắn nhận lời là còn có nguyên nhân khác, người bạn này là ông chủ một quán bar hắn thường đến, cũng không biết thân phận thật sự của hắn.

Bạn bè vừa thấy hắn đến liền cười oán trách: “Cảnh Luật, lâu quá không gặp, đã tới rồi đấy hả! Mấy người đẹp ở đây nhớ cậu lắm đấy!”

Cố Cảnh Luật uống một ngụm rượu, buồn bực đáp: “Đừng nói nữa.”

“Có phải gặp chuyện gì khó khăn không? Nói ra đi, anh em nghĩ cách cho.”

Cố Cảnh Luật không kiên nhẫn đáp: “Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là gần đây hơi túng.”

Bạn hắn có phần kinh ngạc, tuy gã không biết lai lịch Cố Cảnh Luật, nhưng thấy Cố Cảnh Luật lúc nào cũng tiêu tiền như nước, có vài món uống cao hứng liền bao luôn cả bar, gã vốn nghĩ hắn là đại thiếu gia nhà nào đó, nhưng hiện tại xem ra, có vẻ không phải thế.

Ngoại hình so với ngôi sao còn đẹp hơn, lúc có tiền lúc không, còn không phải cái dạng kia hay sao!

Tên kia cảm thấy đã hiểu rõ, gã ôm vai Cố Cảnh Luật, cười nói: “Tiền là chuyện nhỏ, chỉ cần cậu muốn, như thế nào lại có khả năng thiếu tiền.”

“Hừ.”

Gã đàn ông nọ thấy có hi vọng, bèn nói tiếp: “Có một vị Lâm tiểu thư thường xuyên đến bar, đã sớm coi trọng cậu, chồng cô ấy chết sớm, để lại gia sản kèch sù. Cô ấy tuy rằng tuổi không nhỏ, về khoản bao dưỡng lại cực kỳ tuyệt vời. Cô ấy vài lần hỏi thăm tôi về cậu, nói chỉ cần cậu đồng ý, cứ thoải mái ra giá.”

Cố Cảnh Luật đối với loại người chẳng đáng bận tâm như thế thì trực tiếp thẳng thừng đẩy tên “bạn” kia ra, “Cút.”

Chủ quán bar hiển nhiên chưa từng chịu vũ nhục lớn đến vậy, đứng bật dậy, “Thằng khốn, đừng có không biết xấu hổ.”

Cố Cảnh Luật lạnh lùng nói: “Cút, đừng để tao nhắc lại lần thứ hai.”

—— Đoạn trích *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung*

*

Tình tiết tiếp theo quả thực là sấm sét cuộn cuộn, “Bạn bè” bắt đầu đánh, nam chủ quả bất địch chúng (4), bị đánh gục, sau đó ép buộc lôi đến chỗ vị Lâm tiểu thư kia.

Trong lúc hỗn loạn, nam chủ tìm được cơ hội nhắn tin cho nữ chủ, nói cho cô biết địa điểm đồng thời nhờ cô giúp gọi cảnh sát. Lâm tiểu thư nhìn thấy đại mỹ nam mình ngày đêm mong nhớ, lập tức lôi đủ loại chiêu thức để đòi ra dụ hoặc nam chủ, nhưng nam chủ lại một chút phản ứng cũng không có.

Cái này cũng không phải nam chủ có vấn đề về sinh lý, mà là Lâm tiểu thư tuy được gọi là “tiểu thư”, thực chất cũng đã là một bà cô hơn 40 tuổi, trang điểm trông thì rõ đẹp, cởi ra quả thực ều đành lòng nhìn thẳng, nam chủ được yêu thương nhưng nhớ đến mấy vốn nhìn quen mỹ nữ không hứng nổi cũng có thể tha thứ.

Lâm tiểu thư mặc kệ, nói gì thì nói người đàn ông này vẫn đẹp trai đến mức không có thiên lý, bà ta nhất định sẽ không dễ dàng buông tha như thế. Vì vậy dứt khoát bắt nam chủ uống một viên viagra trong truyền thuyết.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nữ chủ cùng cảnh sát hấp tấp chạy tới, kịp cứu nam chủ suýt nữa thì thất thân.

Nam chủ hỗ trợ cơ quan điều tra, cố gắng trấn định để cảnh sát lấy lời khai, ghi chép xong xuôi, mới cùng nữ chủ về nhà.

Dạ hắc phong cao (5), cô nam quả nữ, nam chủ của chúng ta không nhận được. Nữ chủ đơn thuần còn rất thân thiết quan tâm nam chủ, sờ sờ trán hắn, “Cố Cảnh Luật, cậu không sao chứ, mặt cậu đỏ quá.”

Nam chủ cố nén dục vọng, “Tránh xa tôi ra! Nếu không tôi cũng không biết mình sẽ làm những gì đâu!”

Nữ chủ mở to đôi mắt long lanh như nước, có chút ủy khuất: “Cậu...”

Nam chủ uống viagra rốt cuộc không nhận nổi, ấn nữ chủ lên tường, ngăn chặn đôi môi ẩm áp của cô...

Đương nhiên, tác giả ngôn tình tiểu thuyết sẽ không để nam nữ chính công thành nhanh như thế, lại trong tình cảnh hết sức nguy kịch, tiếng nữ chủ khóc làm nam chủ nhất thời tỉnh táo lại, hần run run buông nữ chủ ra, hét lên giận dữ: “Còn không đi mau! Đi đi!”

Nữ chủ khóc chạy đi rồi, nam chủ hít sâu một hơi, tự mình dùng tay giải quyết vấn đề.

Một vạn con Thảo Nê Mã (6) lao rầm rập trong lòng Nhan Vũ, anh vừa chửi rửa vừa viết lại địa chỉ trong truyện, mặc áo khoác, hỏa tốc đi cứu vớt đời nam thần.

Chú thích

(1) Lời nói thâm thía; lời nói thành khẩn, tình ý sâu xa ↑

(2) Promotion? ;___; ↑

(3) Trong dating sims cùng nữ chính hoàn thành good ending/happy ending thì được gọi là đã “công lược” hoàn thành. Bởi vì có một số trò dating sims có độ khó cao, cần chỉ dẫn của hệ thống mới có thể hoàn thành good ending/happy ending, nên quá trình độ hảo cảm từ 0 phát triển đến lúc hoàn thành GE/HE được gọi là công lược. Nghĩa trong đời thực là đơn phương theo đuổi thành công. ↑

(4) Số ít không chống lại được số đông ↑

(5) Đêm đen gió lớn, theo cách hiểu của mình là chỉ thời điểm thuận lợi để làm chuyện xấu xa, mờ ám ↑

(6) Nghĩa đen là Lạc đà Nam Mỹ, còn tiếng lóng là “Đờ Mờ Mờ” do Aplaca trong tiếng TQ đọc là Thảo Nê Mã, gần gần với từ kia ↑

9. Chương 9

Thời điểm Nhan Vũ cùng cảnh sát vọt vào khách sạn, Cố Cảnh Luật đang mặt đỏ tai hồng nằm trên sofa thở hổn hển, nhìn thấy Nhan Vũ tuy rằng rất kinh ngạc, nhưng đồng thời cũng nhẹ nhàng thở phào.

Chuyện kể tiếp không khác trong truyện miêu tả lắm, phối hợp với cảnh sát điều tra xong, Nhan Vũ gọi xe đưa nam thần về nhà.

Dạ hắc phong cao, cô nam quả nam...

Nhan Vũ cố gắng tự hỏi có nên giống như nữ chủ trong nguyên tác, biểu đạt một chút quan tâm với nam

chủ uống viagra hay không, nói không chừng có khi lại được hôn đắm đuối, đề cao độ hảo cảm.

Anh trong lúc vô ý liếc đến con số trên đồng hồ đeo tay, hảo cảm của Cố Cảnh Luật với mình tăng lên 5, hiện tại là -5. Là vì mình cứu Cố Cảnh Luật, cậu ta mới đỡ ghét mình hơn một chút? Nam thần là straight, một người đàn ông như mình yêu thương nhưng nhớ cậu ta khẳng định sẽ chỉ khiến cảm giác chán ghét thêm sâu sắc, cái khác không nói, trước mắt cứ làm bạn bè cái đã, lấy được tín nhiệm của nam thần rồi, mới có cơ hội đưa nam thần về nhà.

Cố Cảnh Luật vào nhà trước, nói với Nhan Vũ: “Hôm nay cảm ơn anh. Có điều, sao anh lại biết tôi...tôi gặp phải chuyện này.”

“Hự...” Nhan Vũ không biết giải thích sao, chỉ kiên trì tiếp tục nói dối, “Tôi nghe người khác nói.”

Cố Cảnh Luật gật gật đầu, không tỏ vẻ nghi ngờ gì, xem ra thực sự là bị “Anh Vĩ” (1) tra tấn không nhẹ, chỉ số thông minh hạ xuống không ít.

Nhan Vũ nhanh trí nói: “Nam thần, cậu ổn chứ?”

“Không cần anh quan tâm.” Cố Cảnh Luật tức giận đáp.

Nhan Vũ lộ ra biểu tình “Tôi biết cả rồi”, “Tôi có vài thứ đạo cụ, có khi cậu dùng được đấy.”

Lông mày Cố Cảnh Luật nhăn lại, “Đạo cụ gì?”

“Cậu đứng đây chờ tôi.” Nhan Vũ đi vào kho hàng lấy vài thứ bảo bối cho Cố Cảnh Luật, thần bí nói, “Có chúng nó, sẽ làm cậu...Ừm, càng thoải mái.”

Cố Cảnh Luật cúi đầu vừa thấy, hai má lập tức chuyển hồng, nhanh chóng vào phòng, sập mạnh cửa.

Nhan Vũ tìm lòng không dặng bắt đầu YY hình ảnh nam thần dùng bảo bối nhà mình giải quyết vấn đề —— thực mịa nó gợi cảm mà! Mới nghĩ đến thôi phía dưới đã chịu không nổi rồi! Nhan Vũ đột nhiên nảy ra một ý tưởng: nếu như chụp vài “Poster quảng cáo cỡ lớn” nam thần cùng báu vật nhà mình, mấy tên gay như anh sẽ phóng túng tiêu tốn cả N bạch giấy vệ sinh cho coi, rồi báu vật của anh khẳng định sẽ bán ào ào luôn!

Ngày hôm sau, Nhan Vũ rất chi là hài lòng nhìn đồng hồ công lược hiển thị:

Người công lược 0

Nữ chủ 10

Xem ra trải qua sự kiện lần này, nam thần đã không còn chán ghét anh nữa. Nhan Vũ cười nhả nhỏ đi vào phòng khách, thấy Cố Cảnh Luật cùng Đỗ Vũ Ninh đang ăn sáng. Sắc mặt Cố Cảnh Luật không tốt lắm, đúng kiểu lao lực quá độ.

Đỗ Vũ Ninh nhìn thấy Nhan Vũ, cười chào anh: “Nhan Vũ, đến ăn sáng đi, hôm nay em nấu cháo đấy!”

Tay cầm thìa của Cố Cảnh Luật dừng lại một chút, sau đó lại dường như không có việc gì tiếp tục ăn cháo.

“Em no rồi, đi học đây!” Đỗ Vũ Ninh thu dọn bát đĩa xong, từ trong ví lấy ra mấy tờ giấy hình bác Mao, “Đúng rồi, Nhan Vũ, đây là phí điện nước.”

Đỗ Vũ Ninh đi rồi, Nhan Vũ cất tiền, bắt đầu dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn Cố Cảnh Luật.

Cố Cảnh Luật không kiên nhẫn nói: “Tôi sẽ trả anh phí điện nước!”

“Tôi không phải muốn nói chuyện đó.” Nhan Vũ hạ giọng, “Cậu hôm qua...Thoải mái không?”

Cố Cảnh Luật hung hăng trừng Nhan Vũ một cái, “Anh câm miệng cho tôi! Không được nói chuyện này với bất cứ ai, biết chưa?!”

“Mmmm.” Nhan Vũ ở trên miệng làm động tác như kéo khóa, “Có điều, cậu dùng mấy thứ kia, có thể cho tôi biết cảm giác được không? Nói tôi nghe chút thôi, coi như truyền thụ kinh nghiệm.”

“Anh rất phiền đó, có biết không hả?”

Nhan Vũ nghĩ nghĩ, thành thật đáp: “Mmmm.”

Cố Cảnh Luật hỏi: “Ví của tôi đã bán được chưa?”

“Ày...Chưa.”

“Toàn những người mất có vấn đề.”

“Đúng đúng đúng,” Nhan Vũ dỗ dành nam thần, “Là bọn họ không có mắt thẩm mỹ.”

“Hừ.”

Cố Cảnh Luật ăn sáng xong liền đi tắm. Hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy làm hắn mệt gần chết, sau

khi về nhà còn bắt buộc phải tự dùng tay giải quyết vấn đề sinh lý, lúc xong việc oải đến sức đứng dậy tắm cũng không có, chỉ tùy tiện lau lau rồi ngủ luôn.

Nhan Vũ nằm trên sofa xem TV, Cố Cảnh Luật tắm xong đi ra, Nhan Vũ vô tình nhìn lướt qua hắn, lại đem ánh mắt trở lại màn hình TV.

Ba giây sau, Nhan Vũ mới ý thức được, anh giống như vừa nhìn thấy cái gì đó cực kỳ hệ trọng?

Nhan Vũ cứng ngắc quay đầu, chỉ thấy nam thần lúc này mặc độc một cái underwear ôm sát, đang lau mái tóc ướt đầm. Nhan Vũ có thể nhìn thấy đường cong duyên dáng nơi phần eo, cơ bụng rắn chắc, cùng đôi chân thon dài thẳng tắp. Cố Cảnh Luật khẽ lắc đầu, bọt nước văng khắp nơi, đập lên khuôn mặt tuấn mỹ tinh xảo của hắn như người mẫu chụp CF.

Nhan Vũ nuốt nuốt nước miếng, cầm lấy camera đặt một bên, ghi lại hình ảnh gợi cảm dụ hoặc này.

Đẹp diên đảo mắt trí là đây!

Nhan Vũ còn chưa nhìn đủ, Cố Cảnh Luật liền vô cùng phong độ quăng một phát cái khăn vào mặt anh, tức giận hỏi: “Máy sấy đâu?!”

Nhan Vũ hồi phục tinh thần, vừa thay nam thần tìm máy sấy vừa nghĩ, người thì đẹp mà sao tính cách tồi tàn thế?!

Nhan Vũ lợi dụng đầy đủ tấm hình nam thần sau khi tắm kia. Anh đầu tiên là tự mình thưởng thức một giờ, mới cop vào máy tính, muốn chỉnh sửa, cuối cùng lại phát hiện đã đủ hoàn mỹ, sửa làm sao cũng không hợp. Anh cất bỏ phần mặt nam thần, chỉ lấy từ cổ trở xuống, làm thành một tấm poster khổ lớn, sau đó treo trong shop.

Nhan Vũ chỉ muốn thử, không nghĩ tới lượt view của shop lại cao gấp hai bình thường, cũng nhận được không ít đơn đặt hàng.

Nhan Vũ thiếu chút nữa hỉ cực mà khóc, hận không thể lập tức bỏ nhào vào nam thần, hung hăng hôn hắn một phát thể hiện sự sùng bái dạt dào.

Nhan Vũ vốn định mời nam thần ăn một bữa, thuận tiện thăng tiến tình cảm. Nhưng đến tối muộn cũng chẳng thấy bóng dáng nam thần đâu. Nhan Vũ quyết định gọi điện cho Lục Khê, mời cậu ta ăn tối.

Phải biết rằng muốn để Nhan Vũ nghèo xác xơ ve mời khách chính là chuyện ngàn năm có một, cho nên Lục Khê không cần suy nghĩ đồng ý luôn.

Hai người chọn một quán cơm Tàu nhỏ ở tiểu khu phụ cận, tiệm này tuy rằng bài trí xoàng xĩnh, nhưng đồ

ăn ngon lại rẻ, dân cư trong khu thường xuyên tới đây cải thiện bữa ăn.

Khi Nhan Vũ đưa thực đơn cho Lục Khê, hào phóng nói một câu “Gọi thoải mái”, nghĩ tới mình còn có tiền hơn nam thần cao phú soái, lập tức cảm thấy bản thân như đang đứng trên đỉnh cao nhân sinh.

Lục Khê nhìn thực đơn hỏi: “Anh không phải sắp chết đói sao? Như nào lại đột nhiên thành địa chủ rồi.”

Nhan Vũ cười he he, “Tôi có kỹ xảo kiếm tiền đặc biệt. Lại nói, tôi muốn cảm ơn cậu, cho nên mới mời cậu ăn cơm đó.”

Lục Khê nói: “Thật ra thì anh biết không, trước kia mỗi lần anh nói với tôi câu ‘Cám ơn, lần sau mời cậu ăn cơm’ gì gì đó, tôi đều coi như một câu cảm ơn bình thường hết.”

Nhan Vũ có hơi ngượng ngùng: “Aiyo, đừng có huych toẹt ra như thế chứ.”

“Có muốn uống rượu không?” Lục Khê hỏi.

“Đương nhiên là muốn rồi! Chúc mừng sự nghiệp của Nhan tiểu gia tôi thăng tiến chứ!”

Lục Khê rất chi là phối hợp với Nhan Vũ mà làm ra bộ dáng sùng bái, “Oa, ông anh sau này có tiền đồ ngàn vạn lần đừng quên thằng em này nha!”

Nhan Vũ vỗ vỗ ngực, “Cậu yên tâm!” Nói xong, anh còn từ túi áo lấy ra một đồng tiền xu, “Cầm lấy đi, 5 năm nữa tới tìm tôi đổi Bảo Mã.” (2)

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh vẫn trước sau như một dành cho bọn họ ánh nhìn như đang nhìn hai tên dở người.

Lục Khê cũng không khách khí, gọi liền bốn món mặn một món canh. Dù sao có tận hai tên dobe nên cũng không lo sẽ ăn không hết.

Hai người ăn ăn uống uống, Nhan Vũ đã ngà ngà say, Lục Khê đối diện lại vẫn đang thao thao bất tuyệt nói mấy chuyện kì lạ cậu ta gặp lúc làm chuyển phát.

Lục Khê nói đến một nửa, đột nhiên òa khóc. Nhan Vũ nghi hoặc hỏi: “Cậu khóc cái gì?”

“Ai...Tôi cũng có bạn gái.”

“Cái này tôi biết.”

“Tôi muốn được giống như hai người kia, bọn họ nhìn thật đẹp đôi.”

Nhan Vũ theo ánh mắt Lục Khê nhìn ra, vừa vặn thấy được hai người bạn chung nhà đi ngang qua cửa tiệm. Bọn họ một người đẹp trai cao ráo, một người hoạt bát đáng yêu, cực kỳ đẹp mắt.

Nhan Vũ quay phắt đầu lại, nhìn đồng hồ:

Người công lược 0

Nữ chủ 15

Lập tức cũng gào lên “Oa oa oa oa...Cậu tốt xấu gì cũng có bạn gái, còn tôi bạn trai cũng không có! Người ta cũng muốn có bạn trai...Hức...” Nhan Vũ vừa khóc vừa nức, không sao dừng được.

Mẹ nó, hai người kia thế mà dám hẹn hò sau lưng anh! Đúng là không có thiên lý không có nhân tính mà! Không thể chấp nhận được!

Lục Khê ngấm lại thấy cũng đúng, bản thân tốt xấu còn có bạn gái, nhất thời bị Nhan Vũ làm bình tĩnh lại, cậu ta đồng tình sờ sờ đầu anh, “Không khóc không khóc, anh tuy không có bạn trai, nhưng lại có đầu óc! Dân nghèo như chúng ta có thể dùng hai tay làm nên tất cả!”

“...” Nhan Vũ buồn bực muốn chết, vì thế học tập nam nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, bắt đầu phóng khoáng mượn rượu giải sầu.

Lục Khê có rượu uống miễn phí đương nhiên không ý kiến gì, hai người liền chén chú chén anh uống rồi lại uống.

Sau đó...Nhan Vũ say quắc cần câu.

Khi Nhan Vũ tỉnh lại, trước mắt là trần nhà quen thuộc. Đầu đau tưởng chết, người cũng mệt mỏi. Anh mơ mơ màng màng đứng dậy đi WC, đứng trước gương mới phát hiện mình đang mặc áo ngủ.

Xem ra lúc anh say khướt đã được Lục Khê đưa về, cũng giúp anh thay quần áo. Nhan Vũ có chút nho nhỏ cảm động —— Lục Khê quả nhiên là người tốt!

Nhan Vũ chuẩn bị đi tắm, lúc tháo đồng hồ, phát hiện màn hình hiển thị:

Người công lược 15

Nữ chủ 15

Nhan Vũ dụi dụi mắt, nhìn lại lần nữa, mới xác định chính mình không nhìn lầm.

“...” Có ai nói cho anh biết, đêm qua anh đã làm gì để hảo cảm của nam thần từ 0 vọt một phát lên tận 15 không ông ôngggg! Anh thế mà lại ngang bằng với nữ chủ! Chẳng lẽ lúc uống say đã lỡ khai mật khẩu tài khoản với nam thần? Không đúng, nam thần không phải người yêu tiền như vậy. Nhan Vũ ngồi bồn cầu, trăm tư không thể giải.

Anh suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy người duy nhất có khả năng biết được chính là Lục Khê hôm qua ngồi uống rượu cùng mình. Nhan Vũ quyết định gọi cho Lục Khê.

Thanh âm Lục Khê nghe chả có tí tinh thần nào, xem ra cũng mới tỉnh chưa lâu. Nhan Vũ không muốn nói nhiều, vào thẳng chủ đề: “Đêm qua rốt cuộc có chuyện gì?”

“A...” Lục Khê lơ mơ đáp, “Không có chuyện gì cả, anh uống say thôi.”

“Tôi biết, tôi uống rượu cũng không làm chuyện khác người gì chứ?”

“Không có.”

Nhan Vũ thở dài nhẹ nhõm, “Vây là tốt rồi.” Xem ra vấn đề không phát sinh từ mình, chẳng lẽ nam thần thông minh đột xuất, đột nhiên phát hiện ra mình rất tốt?

“Cơ mà, anh lúc say rất đáng yêu nhá.” Lục Khê cười cười, “Người khác không nôn ọe thì cũng ồn ào, anh lại rất ngoan, quả quyết tự xưng mình là một cái bánh Oreo, bảo người ta không cần xoay xoay, liếm liếm, nhúng nhúng làm gì sắt, cứ trực tiếp ăn anh luôn là được rồi...”

Mặt Nhan Vũ đen lại, cục hoa căng thẳng, tiếng nói cũng trở nên run rẩy: “Tôi, tôi có sao...”

“Còn phải hỏi!” Lục Khê càng cười càng khoa trương, Nhan Vũ có thể tưởng tượng ra cậu ta đang ở trên giường lăn lộn, “Anh cứ quần lấy tôi, nhưng thân là người đã có bạn gái, tôi sẽ không xoay xoay liếm liếm anh đâu.”

“Nhưng còn sau đó...”

“Sau đó tôi đuổi anh về nhà, giao cho bạn cùng phòng của anh.”

Nhan Vũ: “...”

Lục Khê: “Tiểu Nhan? Alo? Anh sao vậy?!”

Chú thích

(1) Một cách gọi khác của Viagra ↑

(2) Bảo Mã = Ngựa tốt = Xe hơi ↑

10. Chương 10

Nhan Vũ ném di động, cam chịu thả người xuống giường, lại lăn lăn vài vòng, nghĩ đến mình làm ra chuyện không biết tiết tháo như vậy, cho dù là bản thân, cũng xấu hổ không chịu nổi. Anh lấy chăn che mặt, ở trong lòng kêu gào thảm thiết: Đù móa anh đã làm thần mã (1) nam thần! Tuy rằng độ hảo cảm tăng lên nhưng anh rất bất an đó được không?! Đúng là anh rất thích ăn Oreo, nhưng liếm liếm ăn ăn thần mã, quả thực chính là nhục nhã PLAY có biết không hả!

Lúc cửa bị gõ vang, Nhan Vũ mới từ trong hấp hối ngồi dậy, “Ai vậy?”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm không kiên nhẫn, “Là tôi. Anh ngủ gần 15 tiếng rồi đó, tôi đến xác nhận xem anh còn sống không hay ngỏm luôn rồi.”

“...Ồ.”

Vài giây im lặng trôi qua, Cố Cảnh Luật tức giận nói: “Ồ cái đầu anh á, còn không mau mở cửa cho tôi!”

Nhan Vũ ở trên giường giãy dụa một chút, cũng cố không để tâm đến bộ dạng mới tỉnh dậy sau cơn say mèm, vội vàng mở cửa cho nam thần.

Biểu tình Cố Cảnh Luật lúc nhìn thấy Nhan Vũ có thể nói là tương đối vi diệu, Nhan Vũ bị hắn nhìn thì trong lòng sợ hãi, ngượng ngùng nói: “Đêm qua...Là cậu giúp tôi thay áo ngủ?”

“Ờ.”

“Ày, cảm ơn cậu.”

“Khỏi cần cảm ơn, đêm qua anh vừa vào nhà đã li vợ phun một đồng, thức ăn trong dạ dày cũng bị anh ới hết thành bãi chiến tranh hóa học, cớ quần áo anh là bản năng sinh tồn của tôi.”

“Xin lỗi.” Nhan Vũ mặt đỏ lừ, quan sát vẻ mặt Cố Cảnh Luật, thật cẩn thận hỏi: “Tôi hôm qua ngoại trừ ỏi ra thì có làm gì không?”

Cố Cảnh Luật nheo lại đôi mắt xinh đẹp, “Anh không biết xấu hổ hay sao còn hỏi?”

Nhan Vũ nuốt nước miếng một cái, “Tôi uống say mà.”

“Anh thực sự không nhớ gì hết?”

Nhan Vũ thử nhớ lại trong chốc lát, sau đó thành khẩn lắc đầu.

“Anh không thấy cơ thể mình có gì đó không đúng sao?”

Nhan Vũ cúc hoa căng thẳng, “Tự cảm thấy được luôn à?”

Cố Cảnh Luật nhìn Nhan Vũ hơn nửa ngày, xác định anh không nhớ thật, bèn nói: “Hôm qua, lúc tôi dìu anh vào phòng, anh liền...” Cố Cảnh Luật ngừng lại, giống như tự hỏi phải biểu đạt hành vi quái dị của Nhan Vũ như thế nào.

Nhan Vũ ê cả mặt: “Cậu không cần nói nữa, tôi hiểu rồi. Nam thần, đó không phải chủ ý của tôi, cậu phải tin tôi! Là do tôi uống say thôiiii!”

Cố Cảnh Luật nghĩ nghĩ, nói tiếp: “Dù sao cũng tại tôi dìu không cẩn thận nữa, anh ngã một phát, cầm va xuống đất, rớt một cái răng. Anh không biết là hôm nay lúc nói chuyện sẽ bị hở sao?”

“...”

“Là răng nanh bên trong, không ảnh hưởng mỹ quan. Cơ mà, anh cũng làm gì có mỹ quan để mất cơ chứ.”

Nhan Vũ biểu tình như kiểu bị ghen chết đến nơi.

“Khụ khụ. Dù sao thì, anh gây răng cũng có trách nhiệm của tôi. Nhưng trách nhiệm chủ yếu là tại anh! Đã không biết uống còn uống nhiều vậy bộ muốn chết hả?” Cố Cảnh Luật liếc trộm Nhan Vũ một cái, “Còn dám trưng bộ mặt đó ra với tôi!”

Nhan Vũ che miệng liên tục lắc đầu, “Không có! Làm sao tôi trách cậu được chứ nam thần!”

“Biết vậy là tốt.” Cố Cảnh Luật vừa lòng, nghênh ngang mà đi.

Nhan Vũ vọt vào phòng tắm kiểm tra răng mình trước gương, quả nhiên có một cái đã gãy. Trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh mình ngã đập đầu rớt răng, miệng đầy máu là máu cười ngây ngô với nam thần, cả người không tốt lên nổi.

Nhưng anh vẫn rất ngạc nhiên, đến tốt cùng là vì sao độ hảo cảm của nam thần với anh lại tăng lên 15? Là vì rụng rớt răng của anh nên áy náy, quyết định đối xử tốt một chút? Hay là vì vụ Oreo PLAY moe ngày hôm qua? E là ngoại trừ bản thân nam thần, không ai trả lời được vấn đề này.

Nhan Vũ mất cả ngày mới lấy lại tâm tình. Thừa dịp Đỗ Vũ Ninh chưa về, anh tiến đến cạnh nam thần đang lên mạng, hỏi: “Hôm qua cậu ra ngoài cùng Đỗ Vũ Ninh à?”

Cố Cảnh Luật chẳng buồn để ý “Ừm” một tiếng.

“Hai người đi đâu vậy?”

“Tôi mời cô ấy đi xem film.”

Xem film? Định Mệnh, cứ nhiên ở sau lưng anh hẹn hò xem film? Còn không thể thoải mái đùa giỡn với nhau luôn hay sao?!

Nhan Vũ cẩn thận thăm dò: “Hai người không phải...”

Cố Cảnh Luật liếc mắt xem thường, “Trí tưởng tượng phong phú vừa thôi. Cô ấy giúp tôi tìm việc, tôi mời cô ấy xem film để cảm ơn thôi.”

Nhan Vũ nhẹ nhàng thở ra, “Gấp cái gì chứ?”

Cố Cảnh Luật bắt đầu nổi bão, “Anh quản còn rộng hơn đường băng sân bay đấy! Rảnh rồi đến vậy à? Đến quấy rầy tôi làm gì? Mang cái miệng thiếu răng của anh cút khỏi phòng tôi đi.”

“Tôi...”

“Đi đi! Đi mau!”

Nhan Vũ xám xịt rời phòng nam thần. Có điều, cậu cho là không nói tôi biết, tôi sẽ không biết sao? Hừ, đúng là too young too simple.

Sau khi đọc *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung*, Nhan Vũ đã biết đáp án câu hỏi.

Sau khi nam chủ trốn nhà, sinh hoạt luôn tưng quẩn, nghe nói chỉ mang theo mấy ngàn tiền mặt, không quá một tháng đã hết sạch, sau đó hần bán đi máy tính bảng mới dùng hơn nửa tháng, trong lúc đang suy nghĩ có nên bán nốt notebook không, nữ chủ giới thiệu cho hần một công việc.

Nữ chủ trước đó làm thêm tại một tiệm trà sữa nhỏ gần trường học, bởi vì gần đây việc học tương đối bận, không thể làm tiếp được nữa, liền hỏi nam chủ có hứng thú không.

*

“Tôi mới không cần đến mấy chỗ đó bán rẻ tiếng cười!” Cố Cảnh Luật thở phì phò nói.

Đỗ Vũ Ninh kiên nhẫn khuyên bảo hần: “Sao lại gọi là bán rẻ tiếng cười được, chỉ là muốn cậu niềm nở với khách hàng một chút thôi. Cậu không thể sống dựa vào việc bán mấy thứ đồ cá nhân kia được, nếu không ngoan ngoãn về với cha mẹ, thì tìm một công việc duy trì cuộc sống chứ.”

Cố Cảnh Luật kháng nghị: “Nhưng đi vào đó cũng quá hạ giá!”

“Sao lại nghĩ vậy!” Đỗ Vũ Ninh nghiêm túc, “Công việc không phân sang hèn. Hơn nữa cửa tiệm đó cũng rất tốt, chủ cửa hàng là một đàn chị rất xinh đẹp, lương trả cũng không thấp, cậu làm ở đó ít nhất có thể trả tiền thuê nhà.”

Cố Cảnh Luật suy xét thật lâu sau, mới miễn cưỡng đáp: “Được rồi.”

Đỗ Vũ Ninh cười xoa xoa đầu Cố Cảnh Luật, “Ngoan ghê.”

Khuôn mặt tuần mỹ của Cố Cảnh Luật hơi đỏ lên, hần gạt tay Đỗ Vũ Ninh, “Đừng động vào tôi.”

—— Đoạn trích *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung*.

*

Tiệm trà sữa trong tiểu thuyết ngôn tình cùng film thần tượng lúc nào cũng là người một nhà với nữ chủ —— những lời này là thím nào nói thế, Nhan Vũ nhin không được muốn tặng hoa cho thím ấy.

Nam chủ tới làm thêm tại tiệm trà sữa kia đương nhiên có nhiều thời gian ở cạnh nữ chủ hơn. Hai người cùng tới trường, cùng ngồi trên một chiếc xe đạp, nam chủ ngạo kiều bá đạo tuyên bố nữ chủ gần đây mập lên, không cho ngồi sau nữa, nữ chủ bị ức hiếp đành chở nam chủ tới trường —— Địch, da mặt nam chủ cũng đủ dày.

Nhan Vũ xoắn vô cùng. Trên lý thuyết, anh hần là nên cản trở mọi sự kiện khiến tình cảm nam nữ chính

thăng tiến, nhưng hiện tại nam thần xác thực cần một công việc nuôi sống chính mình, tới làm việc tại cửa hàng trà sữa so với thất nghiệp ở nhà vẫn tốt hơn chứ? Huống hồ nam thần đã nhận lời nữ chủ, với tính cách nam thần, khẳng định sẽ không vì Nhan Vũ độ hảo cảm chỉ có 15 phản đối mà nuốt lời.

Tóm lại, đối với chuyện nam chủ tới làm việc ở nơi gần trường nữ chủ, Nhan Vũ không có cách nào cản trở.

Nhưng, thế không có nghĩa là Nhan Vũ sẽ mặc kệ để cảm tình nam nữ chính cứ thế thăng tiến!

Hôm sau, Cố Cảnh Luật quả nhiên cùng Đỗ Vũ Ninh ra ngoài. Nhan Vũ đứng ở ban công nhìn đôi nam nữ kia xuất phát, khiến anh khó hiểu là, Cố Cảnh Luật không để Đỗ Vũ Ninh đeo hắt, mà tự giác đeo cô. Nhan Vũ đoán, có phải muốn nam thần bộc lộ ra tính ngạo kiều bá đạo cũng cần đạt tới một mức hảo cảm nhất định không?

Hai người đi rồi, Nhan Vũ mặc áo khoác, đội mũ quàng khăn ra ngoài, vẫy một chiếc taxi, đến trường Đỗ Vũ Ninh trước một bước.

Được rồi, anh thừa nhận hành vi của mình có tí giống stalker, nhưng anh thật sự lo lắng hai người kia có được không!

Nhan Vũ tìm được cửa hàng trà sữa kia thì tìm một góc khuất ngồi xuống, gọi một ly trà sữa, lẳng lặng chờ đợi.

Không quá lâu sau, Đỗ Vũ Ninh cùng Cố Cảnh Luật đi vào. Đỗ Vũ Ninh giới thiệu Cố Cảnh Luật cho đàn chị chủ cửa hàng, đàn chị mặt đầy hưng phấn, cầm tay Đỗ Vũ Ninh rú rít: “Vũ Ninh em đúng là đồng bọn tốt, cứ nhiên lại tìm cho chị một nam thần! Tôi thấy nam thần cậu không cần làm gì hết, mỗi ngày ngồi trong cửa hàng là được rồi!”

Đỗ Vũ Ninh & Cố Cảnh Luật: “...”

Đỗ Vũ Ninh cùng đàn chị nói chuyện chốc lát rồi lên lớp, đàn chị cực kỳ nhiệt tình giới thiệu với Cố Cảnh Luật hạng mục công việc cần chú ý.

Nhan Vũ ở một bên quan sát. Mới một buổi sáng mà người đến gần Cố Cảnh Luật không ít, Cố Cảnh Luật vẫn duy trì dáng vẻ nam thần cao lãnh không thể động, điều này khiến Nhan Vũ rất vui.

Nữ chủ không ở đây, những người qua đường kia cũng không lọt được vào mắt nam thần, Nhan Vũ cũng hiểu mình không cần lo lắng. Anh kéo vành mũ, chuẩn bị chuẩn.

Nhan Vũ biết cốt truyện kế tiếp, không liên quan đến nam chủ, chủ yếu là về tình cảm giữa nữ chủ với nam nhị. Nam nhị hẹn gặp bạn gái tại tiệm trà sữa này, còn nữ chủ đứng lúc tan học tới xem nam chủ.

*

“Minh Thành, chúng ta chia tay đi.”

Ô Minh Thành uống một ngụm cafe, thản nhiên nói: “Tại sao?”

Bạn gái cười khổ, “Anh lúc nào cũng thế, vô luận em nói gì, làm gì, anh đều rất ôn nhu, nhưng em cảm thấy là anh không hề quan tâm mới đúng.”

Ô Minh Thành trầm mặc chốc lát, “Anh quan tâm.”

Bạn gái lắc đầu, “Anh chỉ làm bộ quan tâm mà thôi. Minh Thành, anh đối với ai cũng tốt hết, em chẳng có gì đặc biệt, anh căn bản không phải em cũng không sao. Chia tay đi Minh Thành, em hy vọng anh có thể tìm thấy người mình thật sự để ý, thật sự yêu thương.” Bạn gái nói xong liền hôn lên trán Ô Minh Thành, “Tạm biệt, Minh Thành.”

Bạn gái đi rồi, Ô Minh Thành vẫn ngồi trên sofa không nhúc nhích, nhìn tách cafe nguội lạnh.

“Học trưởng? Anh sao vậy?”

Ngẩng đầu, ánh vào mắt là một khuôn mặt quan tâm. Ô Minh Thành cười cười, “Em không phải nghe thấy hết rồi à?”

Mặt Đỗ Vũ Ninh đỏ lên, “Em không nghe lén, chỉ là...Trong lúc vô tình nghe được.”

“Ừm, anh hiện tại là người đang thất tình, làm sao bây giờ, em sẽ an ủi anh à?” Ô Minh Thành cười nói.

Mặt Đỗ Vũ Ninh đầy thành thật, “Học trưởng, thất tình là chuyện trong cuộc đời mỗi người đều phải trải qua, anh hiện tại nên cảm thấy may mắn vì chỉ mất đi một người khách qua đường chứ không phải bạn bè hoặc người thân, nên quý trọng thứ đang có, đừng tiếp tục nhớ về tình cảm đã qua. Em tin là, mệnh trung chú định của anh đang ở trên thế giới này, anh nhất định phải kiên nhẫn chờ đợi.”

Trong đôi mắt tĩnh lặng Ô Minh Thành gợn lên một chút kinh ngạc, y nhìn cô gái đơn thuần thiên chân trước mặt, nhin không được nở một nụ cười thực sự.

—— Đã bao lâu rồi y chưa thực lòng mỉm cười như vậy.

—— Đoạn trích *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung*.

*

Nhan Vũ cho rằng, việc bản thân muốn cướp nam chủ của nữ chủ, vẫn thật có lỗi với cô, cho nên để cô ấy ở bên nam nhị ôn nhu, còn mình ở bên nam thần, không phải đại vui mừng sao? Vì vậy, mấy chuyện làm tăng tình cảm của nữ chủ với nam nhị anh sẽ không cản trở đâu.

Nhan Vũ vừa mới ra khỏi tiệm trà sữa, chợt nghe thấy tiếng Đỗ Vũ Ninh: “Nhan Vũ?”

Hơ? Nữ chủ, cô không đi bồi dưỡng tình cảm với nam nhị lại ở đây nói chuyện với tôi làm gì.

Đỗ Vũ Ninh hỏi: “Sao anh lại đến trường em?”

Nhan Vũ mù mờ đáp: “Nghe nói trường cô phong cảnh đẹp lắm, tôi đến đi dạo.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Đỗ Vũ Ninh hưng phấn, “Phong cảnh phía Đông trường em đẹp cực kỳ! Em dẫn anh đi xem nha?”

“Ồ?” Nhan Vũ mông lung.

“Đi nào đi nào!” Đỗ Vũ Ninh nhiệt tình kéo tay Nhan Vũ, đem Nhan Vũ còn chưa phản ứng kịp lôi đi.

Khoan khoan...Hình như chỗ nào đó có vấn đề?

Chú thích

(1) /shén mã (Thần mã) đồng âm với từ |shenme/shenma| nghĩa là “Cái gì” ↑

11. Chương 11

Nhan Vũ bị bắt cùng Đỗ Vũ Ninh đi dạo vườn trường ban ngày, vất vả lắm mới quay lại được tiệm trà sữa, Nhan Vũ nhìn thấy trong cửa hàng chật ních người, hơn nữa đa phần đều là con gái. Mà nam thần của anh cùng Ô Minh Thành đang ngồi cùng một chỗ, biểu tình trên mặt cả hai đều nhẹ nhõm.

Nhan Vũ nghĩ tới nụ hôn mới xảy ra cách đây không lâu giữa bọn họ, chân như đeo theo cục đá mang tên thê lương (1).

Chẳng lẽ nam thần an ủi Ô Minh Thành thất tình, sau đó hai người nhân tiện tranh thủ tán gẫu giết thời

gian? Nhan Vũ buồn bực nghĩ, Mr.L, xem ra anh còn phải thêm cả độ hảo cảm của nam chủ đối với nam nhị nữa đấy!

“Sắc mặt cậu nhìn có vẻ không tốt.” Ô Minh Thành nói.

Cố Cảnh Luật day day ấn đường, buồn bực đáp: “Hai ngày nay không ngủ được.”

Ô Minh Thành lộ ra chiêu bài ôn nhu cười cười, “Có chuyện gì à?”

Cố Cảnh Luật vừa định trả lời, liền thấy Đỗ Vũ Ninh cùng Nhan Vũ mặt xụi lơ đi vào, biểu tình trên mặt chợt trở nên không tự nhiên, quay đầu than thở: “Không có gì.”

Đỗ Vũ Ninh chào hai người, “Ô? Sao Học trưởng lại ở đây?”

Ô Minh Thành đáp: “Bị bạn gái cũ gọi đến chia tay.”

Đỗ Vũ Ninh ngẩn người, ánh mắt chợt nhu hòa như nước, “Học trưởng, thất tình là chuyện trong cuộc đời mỗi người đều phải...”

Cố Cảnh Luật mặt đầy khinh bỉ ngắt lời Đỗ Vũ Ninh, “Cô lại giả giọng Chicken Soup (2) ra đấy à? Nói mấy câu rỗng tuếch này để làm gì?”

“Này!” Đỗ Vũ Ninh bất mãn, “Tôi chỉ muốn an ủi Học trưởng một chút thôi mà.”

Ô Minh Thành cười nói: “Anh không sao. Cố Cảnh Luật đã an ủi anh rồi, tuy rằng cách an ủi của cậu ấy...Hmm, rất độc đáo.”

Đỗ Vũ Ninh trừng mắt với Cố Cảnh Luật, “Cậu nói gì với anh ấy đó?”

Cố Cảnh Luật nhún nhún vai, “Nói gì không quan trọng, quan trọng là Học trưởng của cô đã thoát khỏi bóng ma thất tình rồi.”

Đỗ Vũ Ninh mặc kệ Cố Cảnh Luật, “Sắp đến giờ rồi, em phải lên lớp đây.”

Ô Minh Thành đứng lên, “Anh cũng có tiết, anh với em cùng đi.”

Qua thời gian nghỉ trưa, khách trong tiệm trà sữa cũng vắng đi không ít. Cố Cảnh Luật rảnh rồi mới chú ý Nhan Vũ vẫn còn ở đây.

“Anh sao còn chưa đi?” Cố Cảnh Luật hỏi.

“À...” Nhan Vũ đem ánh mắt đang thưởng thức nam thần thu trở về, chuyển hướng ra phía ngoài cửa kính, “Nơi này phong cảnh rất đẹp, tôi ở lại ngắm cảnh.”

Cố Cảnh Luật nhìn theo ánh mắt Nhan Vũ, chỉ thấy bên ngoài đối diện cửa kính là bãi đỗ xe của trường đại học, dựng một đồng lớn xe đạp không theo trật tự.

“Hừ, mắt thẩm mỹ của anh cũng độc đáo thật đấy.” Cố Cảnh Luật ngồi xuống cạnh Nhan Vũ, chống cằm nhìn sinh viên qua lại bên ngoài, “Này, anh có từng học qua đại học không?”

Nhan Vũ cười khỏ: “Tôi trông giống người không học đại học lắm à?”

Cố Cảnh Luật không hề khách khí gật đầu, “Trông giống mấy người không có văn hóa. Học cấp III chưa?”

Nhan Vũ ở trong lòng chửi rửa, nam thần, chính cậu cũng chỉ là thằng ranh mới tốt nghiệp trung học thôi biết chưa, thấy mình có văn hóa lắm à? Còn dám xem thường tôi. “Tôi đương nhiên có học đại học rồi!” Nhan Vũ kiêu ngạo tuyên bố, “Hơn nữa trường tôi còn là trường đại học trọng điểm.”

“Ồ!” Cố Cảnh Luật đâm chột, “Vậy sao lại đi kinh doanh một shop online sắp sập tiệm tới nơi thế?”

“...” Tự mãn của Nhan Vũ lập tức đã bị đả kích đến không còn thấy bóng dáng tăm hơi, “Là do tôi không muốn làm nghề liên quan đến ngành học thôi.”

“Anh học ngành gì?”

Biểu tình trên mặt Nhan Vũ như kiểu bị táo bón, nghẹn nửa ngày mới phun ra mấy chữ: “Ngôn ngữ học động vật không xương sống.”

“Hả? Là cái gì?!”

Nhan Vũ lắc đầu, “Thật ra cũng chẳng có thành quả. Tôi học 4 năm cũng không biết đến tột cùng là mình học cái gì nữa.”

“...”

Nhan Vũ quan sát một lúc, cảm thấy tâm trạng Cố Cảnh Luật không tệ, bèn hỏi chuyện riêng của nam thần. “Nam thần, tôi nhớ rõ cậu nói, cậu là vì gia đình bắt học ngành không thích nên mới trốn đi, vậy cậu muốn học ngành gì?”

Cố Cảnh Luật không kiên nhẫn đáp, “Liên quan gì đến anh?!”

“...” Tâm tư của nam thần tốt nhất là đừng nên đoán thì hơn.

Cố Cảnh Luật trầm mặc chốc lát, nói: “Tôi muốn học y.”

“A? Học y? Rất tốt đó!” Bộ dáng nam thần lúc mặc áo blouse trắng chắc chắn sẽ cực kỳ gợi cảm đó biết không?!

Thanh âm Cố Cảnh Luật nhỏ đi, “Tôi muốn làm bác sĩ thú y.”

“...” Khó trách người nhà nam thần không đồng ý.

Cố Cảnh Luật ngẩng đầu nhìn Nhan Vũ, “Ngay cả anh cũng xem thường nghề thú y?!”

“Không có không có!” Đầu Nhan Vũ lắc như trống bỏi, “Tôi thấy nghề này rất tốt, thật đấy!” Nam thần, mau dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhìn tôi đi!

“Tôi cũng thấy vậy.” Cố Cảnh Luật buồn bực đáp, “Nhưng bọn họ không hiểu tôi.”

Nhan Vũ không biết làm sao an ủi nam thần, bối rối nửa ngày, vẫn là cố lấy dũng khí vươn tay, vỗ vỗ vai nam thần.

Nhưng không đợi anh động vào Cố Cảnh Luật, Cố Cảnh Luật lại đột nhiên đứng lên, sau đó đi khỏi tiệm trà sữa.

Nhan Vũ lúc này mới phát hiện, ở cửa tiệm không biết từ lúc nào đã có một “Vị khách nhỏ” —— một con mèo con lông trắng, có đôi mắt màu lam, trên cổ còn đeo lục lạc vàng.

Cố Cảnh Luật ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu mèo con, gãi gãi cổ nó. Một người một mèo bộ dáng dường như đều rất hưởng thụ. Người thì đẹp trai, mèo cũng đáng yêu, hình ảnh ở cạnh nhau chỉ có thể nói một câu đẹp.

Nhan Vũ có chút hâm mộ con mèo kia.

Chủ nhân con mèo không lâu sau liền đi ra, là một cô gái diện mạo rất đời thường, nhưng nam thần thể mà lại lộ ra nụ cười trăm năm khó gặp với cô, còn cùng nói chuyện chốc lát, chợt mù luôn đôi mắt chó Titan (3) của Nhan Vũ.

Nhan Vũ ở lại tiệm trà sữa chờ Cố Cảnh Luật đến tận lúc tan ca. Nhan Vũ nói: “Tôi muốn mua cái này, cậu đi mua cùng tôi đi.”

Cố Cảnh Luật vô cùng quyết đoán cự tuyệt: “Không đi.”

“...” Nhan Vũ ôm cánh tay Cố Cảnh Luật, “Đi cùng tôi đi mà, dù sao cậu về nhà cũng đâu có việc gì.”

“Ai nói tôi không có, buông ra!” Cố Cảnh Luật muốn đẩy Nhan Vũ ra, nhưng anh cứ gắt gao bám trụ trên người hắn, bị Cố Cảnh Luật đi phía trước kéo lê mấy bước.

Được rồi, anh thừa nhận như vậy rất mất mặt, nhưng đã theo đuổi nam thần ai còn cần mặt mũi!

Cố Cảnh Luật tức giận không nhẹ, “Buông ra! Tôi có chết cũng không đi theo anh!”

“Cậu theo giúp tôi đi, tôi miễn cho cậu 1 tuần tiền thuê nhà.”

“...”

“Anh tha tôi đến đây, vì muốn mua xe đạp?!” Cố Cảnh Luật rít gào.

“Đúng vậy.” Nhan Vũ dắt xe, cười hì hì, “Tôi thấy có xe đạp còn có cái đi lại.”

Cố Cảnh Luật hừ lạnh một tiếng, “Anh ru rú ở nhà suốt ngày như vậy, cần gì phương tiện đi lại.”

“Đúng nha!” Nhan Vũ như có suy nghĩ gật gật đầu, “Nhưng tôi mua mất rồi, làm sao bây giờ...”

“Ngu ngốc.”

“Ai, bằng không bình thường để cậu dùng đi, đỡ phải bỏ không. Như vậy cậu cũng không cần chờ Đỗ Vũ Ninh nữa, tôi thấy gần đây cô ấy đang có xu hướng mập lên, cậu đeo cũng mệt.”

Cố Cảnh Luật ghét bỏ nhìn cái xe Nhan Vũ chọn, “Trông xấu thế.”

“Hơ, cái này...”

“Có điều, tôi vẫn sẽ nhận lời đề nghị của anh, dù sao đã mua rồi, cũng không trả lại được.”

Nhan Vũ đáp: “Cám ơn cậu!”

“Không cần khách khí.”

“...” Nhan Vũ ở trong lòng mắng mỏ nam thần chốc lát, đáp: “Nơi này cách nhà không xa, cậu đèo tôi về đi!”

Cố Cảnh Luật tiếp nhận xe đạp trong tay Nhan Vũ, mặt miễn cưỡng: “Được rồi, lên đi.”

Nhan Vũ trong lòng vui muốn chết, đặt mông ngồi lên yên sau, ôm thắt lưng nam thần, “Đi thôi đi thôi!”

“Buông tay!”

“Nhưng tôi sợ ngã lắm!”

“Vậy cũng đừng có ôm chặt thế! Siết chết tôi bây giờ!”

Nhan Vũ vội vàng buông lỏng tay một chút, nhìn đồng hồ đeo tay hiển thị:

Người công lược 20

Nữ chủ 15

Nhịn không được đón gió ngậy ngô cười.

Chú thích

(1) Nguyên văn là < /Shānhé pòsuì fēng piāo xù> Sơn hà phá toái phong phiêu như/Sơn hà tan nát bay theo gió, được trích trong bài thơ Quá Linh Đình dương của nhà thơ Văn Thiên Tường thời Nam Tống. Tác giả dùng hiện tượng thê lương tự nhiên để ví với việc đất nước suy vi

(Dành cho bạn nào muốn biết thêm, đây là câu thơ đầy đủ

Sơn hà phá toái phong phiêu như,

Thân thể phù trầm vũ đả bình.

Sơn hà tan nát bay theo gió,

Thân thể nổi chìm mưa cuốn nhanh

Chi tiết bản dịch các bạn có thể xem ở đây)[↑]

(2) Chicken Soup hay Chicken Soup for the Soul/Súp gà cho tâm hồn là bộ sách gồm những câu chuyện ngắn mang nhiều ý nghĩa sâu sắc với thông điệp: “là người bạn chia sẻ tâm hồn và quà tặng cuộc sống cho những ai đang gặp khó khăn, đang trầm trở, tìm cách vượt qua những thử thách tinh thần, niềm tin cuộc sống, để đạt được ước mơ, hoài bão của mình”. Ngay lập tức cuốn sách được nhiều người yêu thích và trở thành hiện tượng trong ngành xuất bản đương thời. (Quá nổi tiếng rồi ha, mình cũng thích đọc cái này:”>) [↑]

(3) Ngôn ngữ mạng TQ, Mắt chó Titan kết hợp từ Mắt chó Krypton siêu cứng cùng Mắt chó Titansteel, cả hai đều là từ game WOW(World of Warcraft – Thế giới ma thú) mà ra. Mắt chó Krypton là một câu gọi đùa từ loại khoáng vật giả tưởng Krypton dùng để chế tạo glasses (cho NPC) và spectacles (cho player), sau được cải biến thành Mắt chó Titan dùng trong cuộc sống thường ngày. Nghĩa ở đây là chỉ tình huống khi nhìn thấy một sự việc kì lạ, hiếm khi xảy ra, mang ý giễu cợt [↑]

12. Chương 12

Đỗ Vũ Ninh vừa vào tiệm trà sữa, liền thấy một dáng người quen thuộc. Cô dừng bước, nghĩ một chút, ngay lúc đang tính xoay người rời đi, từ sau lưng đã truyền đến một giọng nói bèn nhận: “Aiyo, không phải Đỗ Vũ Ninh đây sao?”

Đỗ Vũ Ninh hít sâu một hơi, nặn ra một nụ cười, “Mỹ Na, đã lâu không gặp.”

Vị đồng học Trần Mỹ Na này chính là bạn cùng phòng đã đuổi Đỗ Vũ Ninh ra khỏi phòng ký túc xá. Trước đây một chiếc vòng cổ tương đối đắt tiền của Trần Mỹ Na bị mất, cô ả một mực khẳng khẳng là Đỗ Vũ Ninh lấy, cũng tuyên bố với mọi người xung quanh Đỗ Vũ Ninh là kẻ cắp. Kết quả, Đỗ Vũ Ninh bị đám bạn cùng phòng quay lại hội đồng, bắt rời khỏi ký túc xá.

“Đã mấy tháng rồi, tại sao mày còn không đem vòng cổ trả tao?” Trần Mỹ Na cố tình lớn tiếng “Cái vòng kia của tao rất đắt đó.”

Đỗ Vũ Ninh cau mày, “Tôi không trộm nó.”

“Có người tận mắt nhìn thấy, mày còn không thừa nhận.” Trần Mỹ Na cười lạnh một tiếng, “Tao cảnh cáo

mày, nếu mày không cho tao một câu trả lời thỏa đáng, tao sẽ nói chuyện này với giáo viên phụ đạo, đến lúc đó toàn bộ người trong học viện đều sẽ biết đấy.”

Đỗ Vũ Ninh cũng không nhịn được nữa, lạnh lùng nói: “Dựa vào cái miệng rộng của cậu, đoán chừng đã sớm đem chuyện này tuyên cáo trước mặt gần như tất cả mọi người rồi đi.”

Ánh mắt Trần Mỹ Na lạnh đi, “Mày có ý gì?!”

“Trong lòng cậu biết rõ, cần gì kêu tôi nói? Không phải cậu lo lắng cho vị trí bảo nghiên (1) kia sao?”

Trần Mỹ Na hét to: “Mày nói bậy bạ gì đó!” Cô ta dùng sức đẩy Đỗ Vũ Ninh, làm Đỗ Vũ Ninh suýt nữa thì té ngã.

Đỗ Vũ Ninh cũng bật lên rồi: “Trần Mỹ Na! Đừng có quá đáng!”

“Tao quá đáng đấy! Xem mày làm gì tao!” Biểu tình Trần Mỹ Na trở nên hung hãn, cô ta giơ cao tay, định hung hăng thưởng cho Đỗ Vũ Ninh một bạt tai.

Một đôi tay hữu lực bắt lấy tay Trần Mỹ Na, Trần Mỹ Na vừa định mở miệng chửi, lại thấy một khuôn mặt tuần mỹ tinh xảo, nhất thời có hơi thất thần.

“Mời đi cho, nơi này không chào đón cô.”

Trần Mỹ Na hoàn hồn trở lại, “Tại sao chứ?! Anh là chủ tiệm sao?”

Cố Cảnh Luật nheo mắt, từ trên cao nhìn xuống Trần Mỹ Na, “Đừng ép tôi phải động tay động chân với con gái.”

Ánh mắt Cố Cảnh Luật làm Trần Mỹ Na phát run, cô ả hiện tại cũng không dám làm gì Đỗ Vũ Ninh, do dự chốc lát, cuối cùng thở hắt hển rồi đi.

Cố Cảnh Luật đi tới trước mặt Đỗ Vũ Ninh, ngữ khí dường như mang theo tức giận: “Sau này không cho ai khác ngoài tôi bắt nạt cô.”

Đỗ Vũ Ninh cười khỏ: “Tôi cũng có muốn bị người ta bắt nạt đâu.”

Cố Cảnh Luật nghiêm túc nói: “Tôi sẽ không để cô phải chịu tổn thương nữa.”

—— Đoạn trích *Cùng bá đạo thiếu gia hàng ngày ở chung*

*

Nhan Vũ xem xong nội dung mới nhất mới xuất hiện, trong lòng có hơi bối rối. Đỗ Vũ Ninh là bạn bè, anh thật sự không đành lòng để cô bị nữ xứng độc ác bắt nạt, nhưng Nhan Vũ cũng không thể cứ để Cố Cảnh Luật anh hùng cứu mỹ nhân, cùng Đỗ Vũ Ninh tăng hảo cảm như vậy.

Nhan Vũ suy xét nửa ngày, biện pháp duy nhất để toàn vẹn đôi bên, chính là mình thay nam thần xuất đầu vì nữ chủ.

Hôm sau, Nhan Vũ lấy lý do có việc cạnh trường học, ngồi sau xe đạp Cố Cảnh Luật. Lại nói, từ sau khi mua xe, Nhan Vũ chưa từng đi lấy một lần, tất cả đều là Cố Cảnh Luật đi.

Đối với chuyện phải chở Nhan Vũ này, Cố Cảnh Luật hiển nhiên chẳng thích thú gì. Lúc đi đến đoạn đường dốc, hấn lại tức tối oán giận: “Anh nặng quá đấy!”

“Có à? Tôi thấy bình thường mà. Dù sao cũng cao đến vậy.”

“Hừ, anh cao bao nhiêu? Nha đầu Đỗ Vũ Ninh kia đi giày cao gót vào còn cao hơn anh.”

Nhan Vũ cảm thấy kiểu xưng hô “Nha đầu” này có vẻ tương đối thân thiết, có tí mất hứng, bất ngờ nói một câu: “Cậu có thể nào cũng gọi tên tôi không?”

“Nào anh lại méo rồi đấy à?”

Nhan Vũ không ngừng cố gắng: “Chúng ta cũng coi như bạn bè rồi, cậu gọi thân thiết một chút thôi.”

“Ví dụ?”

Nhan Vũ ngượng ngùng nói: “Tiểu tử ngốc? Tiểu Nhan? Vũ Vũ?”

“Được, đại dobe.”

Này cũng miễn cưỡng tính là gọi yêu đi, “Có thể đem ‘Đại’ đổi thành ‘Tiểu’, gọi là Tiểu dobe không?”

“Được, đại dobe.”

“...”

Đèo được nửa đường, Cố Cảnh Luật đã thở hồng hộc. Nhan Vũ nhìn hần mồ hôi đầm đìa, thầm nghĩ không ngờ thể lực nam thần lại kém như vậy, sau này lúc ở trên giường thì làm sao bây giờ?

Cố Cảnh Luật rút cuộc chịu không thấu, dừng xe: “Xe có vấn đề.”

“Ể?” Nhan Vũ cũng từ trên xe nhảy xuống, kiểm tra một chút, vui vẻ đáp: “Đúng thật, nam thần! Lốp sau hư rồi!”

Cố Cảnh Luật trợn mắt lườm Nhan Vũ, “Xe hỏng rồi anh vui như vậy làm gì?”

Nhan Vũ sững sốt, “Phải ha, tôi vui như vậy làm gì?”

“Thần kinh.” Cố Cảnh Luật bực mình đáp, “Dắt xe đi, phía trước chắc có chỗ sửa.”

Nhan Vũ gật đầu, nói: “Xe này mua mất mấy trăm đại dương (2) liền! Chất lượng lại kém thế không biết!”

“Tại anh nặng quá đó! Nhìn xem vành xe cũng bị anh ép cho cong veo rồi đấy!”

“Cậu đừng nói linh tinh, tôi nào có!”

Nhan Vũ cùng Cố Cảnh Luật dắt xe 20 phút đồng hồ mới tìm được hàng sửa, sau đó cả hai ngồi xe bus đến trường, lúc đến nơi đã trễ giờ làm của Cố Cảnh Luật nửa tiếng.

Nhan Vũ nói: “Nam thần, cậu đừng lo! Cậu đẹp trai như vậy, chủ cửa hàng khẳng định sẽ không trừ lương cậu đâu.”

“Tôi lo bao giờ.” Cố Cảnh Luật đẩy cửa tiệm trà sữa, giây tiếp theo, một vật thể không xác định bay thẳng về phía hắn, Cố Cảnh Luật theo bản năng nghiêng người tránh, vật thể kia liền đập vào vách tường phía sau, lúc này Cố Cảnh Luật mới nhìn rõ là một miếng bánh ngọt.

Trong tiệm lúc này có hai cô gái đang túm tóc nhau, cao giọng la hét ầm ĩ, muốn đem người kia đè xuống đất. Nhan Vũ nhận ra một trong số đó đúng là nữ chủ Đỗ Vũ Ninh, trong nháy mắt hiểu ra, xem ra anh cùng Cố Cảnh Luật đã tới chậm, nữ chủ với nữ xứng đánh nhau luôn rồi.

Nhan Vũ chuyển hướng Cố Cảnh Luật, hăng hái nói: “Cậu đừng tham gia, để tôi!” Nói xong liền xắn tay áo, đi về phía hai người đang đánh nhau, “Buông cô bé ra!”

Mười giây sau, Nhan Vũ ôm má phải, rút nước mắt từ trong hỗn loạn đi ra, “Cô ta, cô ta đánh tôi!”

Cố Cảnh Luật nhìn bộ dạng đáng thương của Nhan Vũ, phì một tiếng bật cười, hẳn chưa từng gặp qua tên nào buồn cười như vậy. Người này mắt vừa to vừa đen, bộ dạng lại tội nghiệp như thế khiến hẳn liên tưởng đến gấu Teddy làm chuyện xấu bị chủ nhân quở trách.

Nhan Vũ kêu rên thảm thiết: “Cậu còn cười! Hủy dung rồi đây này!” Hủy dung rồi, đừng nói nam thần, đến người bình thường cũng không muốn anh luôn, thế thì anh có mà phải cả đời FA luôn à!

Cố Cảnh Luật cười đủ, liền lôi hai đứa con gái đánh đến điên loạn ra, “Muốn đánh thì ra ngoài mà đánh, bên ngoài rộng rãi hơn đây.”

Đỗ Vũ Ninh đỏ mắt, “Cố Cảnh Luật, cô ta...”

Cố Cảnh Luật đưa cho cô một cái khăn tay, “Được rồi, cô lau nước mắt nước mũi đi đã.”

Lúc này, đàn chị chủ cửa hàng nghe được tin liền chạy về, sau khi biết rõ tình huống, đã nghiêm khắc “mời” Trần Mỹ Na ra ngoài, lại kéo Đỗ Vũ Ninh qua một bên, nhỏ nhẹ an ủi.

Cố Cảnh Luật nói với Nhan Vũ mặt đầy buồn bực: “Để tôi xem vết thương xem nào.”

Nhan Vũ ngẹn ngào bỏ bàn tay đang ôm má ra.

Cố Cảnh Luật nhìn nhìn, cảm thán nói: “Móng tay con bé kia lợi hại thật đấy.”

Nhan Vũ hoảng sợ: “Sẽ không để lại sẹo chứ?”

“Không.”

Nhan Vũ thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng để lại sẹo thì sao? Dù sao anh hủy dung cũng tương đương với phẫu thuật thẩm mỹ.”

Nhan Vũ vừa định kháng nghị, chợt nghe Cố Cảnh Luật hỏi chủ tiệm: “Ở đây có hộp cứu thương không?”

“Không có.”

“Vậy không làm nữa.” Cố Cảnh Luật nói, “Tôi xin nghỉ, đưa dobe này về xử lý vết thương.”

Chủ tiệm rất thoải mái đáp: “Được, về đi.”

Cố Cảnh Luật vỗ vào ót Nhan Vũ, “Đi nào, về nhà!”

Nhan Vũ theo thói quen nhìn đồng hồ:

Người công lược 25

Nữ chủ 20

Cố Cảnh Luật đưa Nhan Vũ về nhà, lấy từ trong phòng hẩn ra một cái hộp cứu thương, thật cẩn thận xử lý vết thương trên mặt Nhan Vũ.

Cố Cảnh Luật cách Nhan Vũ gần như vậy, khiến anh có thể thấy từng sợi từng sợi lông mi dài thật dài, lại cong thật cong của nam thần. Nhan Vũ bị điện giật đến hồ đồ, cũng bị làm cho cảm động chưa từng thấy, “Nam thần, cậu thật tốt với tôi!”

Cố Cảnh Luật vỗ vỗ mặt Nhan Vũ, “Đừng động đây, chưa bôi thuốc đâu.”

“Ừm!”

“Thật ra anh không cần cảm ơn tôi đâu. Tôi cũng coi như làm nền cho con đường trở thành bác sĩ thú y sau này thôi.”

Nhan Vũ: “...”

Cố Cảnh Luật khử trùng vết thương cho Nhan Vũ, lại dán lên một cái băng cá nhân, “Được rồi!”

“Ừ ừ, tôi đi toilet đây.” Nhan Vũ chạy tới toilet, nhìn nhìn mình trong gương, đúng là muốn có bao nhiêu dobe liền có bấy nhiêu.

Nhan Vũ ngẩn ngía hơn 15 phút, trở về phòng lại thấy Cố Cảnh Luật đang ngồi trước máy tính của anh, chăm chú nhìn cái gì đó.

“Xem gì vậy?” Nhan Vũ hỏi.

Cố Cảnh Luật chậm chạp quay đầu, mặt đen đến dọa người.

Nhan Vũ có một loại dự cảm xấu, “Sao...Làm sao thế?”

Cố Cảnh Luật chỉ vào màn hình notebook, “Anh có thấy cái underwear này trông rất quen mắt không?”

Nhan Vũ trong lòng cả kinh, đi đến liền trông thấy, hiện lên trên màn hình đúng là trang bán hàng trên mạng của mình. Nhan Vũ thể mới nhớ ra, lúc sáng đi vội quá, quên không tắt máy.

Cố Cảnh Luật mỉm cười, “Có muốn giải thích gì không?”

Nhan Vũ gãi gãi đầu, ý đồ bày ra biểu tình vô tội: “A, thì ra cậu thích kiểu underwear như thế này? Không ngờ đó!”

“Nhan, Vũ!” Cố Cảnh Luật nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh không biết mình như vậy là rất quá đáng sao?! Bán mấy thứ linh tinh vớ vẩn này còn chưa tính, anh cư nhiên lại còn...Anh như vậy là xâm phạm bản quyền hình ảnh (3) của tôi, có biết không!”

Nhan Vũ cúi đầu, “Xin lỗi mà.”

“Anh có phải không được bình thường có đúng không! Quả thực không thể nói lý lẽ được mà, đồ biến thái!” Cố Cảnh Luật tức giận thật rồi, “Anh sau này mẹ nó cách xa tôi một chút! Nhìn là thấy phiền rồi! Cút cút cút!”

Nhan Vũ nhỏ giọng nói thảm một câu, Cố Cảnh Luật không nghe ra, hỏi: “Anh nói gì?”

“Ày, đây là phòng tôi.”

Cố Cảnh Luật đứng bật dậy, hung hăng lườm Nhan Vũ một cái, bước nhanh ra khỏi phòng.

Nhan Vũ nhìn mặt đồng hồ cho dù biết đã có thay đổi:

Người công lược 20

Nữ chủ 20

Chú thích

(1) Nghiên cứu sinh được nhà trường cử đi du học không cần trải qua kì thi viết mà thông qua hình thức kiểm tra, giám định thành tích học tập ↑

(2) Tên gọi thông dụng của đơn vị tiền thời cuối Minh đầu Thanh ↑

(3) Trên phương diện pháp luật hình ảnh bao hàm quyền con người dựa trên hình ảnh mà được hưởng quyền lợi ↑

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nam thần cực kỳ tức giận, hậu quả —— im như thóc.

Đừng nhìn Cố Cảnh Luật miệng mồm độc địa muốn chết, bình thường không nói nổi với người ta vài câu tốt đẹp, nhưng một khi còn nguyên ý châm chọc chứng tỏ tâm tình vẫn còn tốt, chờ hấn thực sự giận rồi, giống như hiện tại, hấn sẽ chỉ biết dùng một loại phương thức biểu đạt bất mãn của bản thân —— rùng mình.

Vô luận Nhan Vũ ân cần với hấn thế nào, lấy lòng hấn thế nào, Cố Cảnh Luật vẫn một bộ nam thần cao lãnh, dường như ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn Nhan Vũ.

Nhan Vũ rất chi là buồn bực, hậu quả —— cũng im luôn.

Nam thần không quan tâm Nhan Vũ, Nhan Vũ chỉ có thể lặng lẽ nhốt mình trong phòng,耿耿 nhìn máy tính. Nhan Vũ cảm thấy rất oan ức, anh cũng không muốn làm người dựa vào việc buôn bán trên mạng sống qua ngày, nhưng đây không phải việc anh có thể lựa chọn, anh cũng muốn trở thành cao phú soái chứ bộ! Nhan Vũ có phần nản lòng thoái chí, nhưng anh cũng biết, mục đích mình đi vào thế giới này chính là để tha nam thần từ tiểu thuyết ra, đem về nhà. Cho nên, tất cả những chuyện gây trở ngại cho mục tiêu anh đều phải nhẫn nhịn, nói cách khác, anh nhất định phải vì nam thần mà từ bỏ sự nghiệp của bản thân.

Nhưng mà, thực sự đóng cửa hàng thì anh nuôi sống mình bằng cái gì đây? Một ít tiền thuê nhà kia phỏng chừng chỉ có thể miễn cưỡng đủ để không phải chạy ăn, càng đừng nói đôi khi nam thần còn không trả đúng hạn.

Đỗ Vũ Ninh phát hiện không khí có chút không thích hợp, cô cảm thấy gần đây trong nhà yên tĩnh không ít, cô hỏi Cố Cảnh Luật, hấn chỉ hừ lạnh một tiếng, hỏi Nhan Vũ, anh chỉ ai oán nhìn cô. Nữ chủ thông minh đương nhiên nhìn ra là Cố Cảnh Luật đơn phương giận dỗi. Vì thế, cô đi vào phòng hấn, ngừ trọng tâm trường nói: “Cảnh Luật, cậu đang làm gì vậy? Mọi người đều sống chung dưới một mái nhà, có mâu thuẫn là chuyện rất bình thường. Tôi nghĩ, Nhan Vũ khẳng định đã nhận lỗi với cậu rồi, cậu tha thứ cho anh ấy đi. Không phải có câu nói thế này sao? Tu trăm năm mới được ngồi chung thuyền, đầu giường cãi nhau cuối giường...” (1)

Cố Cảnh Luật: “...”

Mười giây sau, Đỗ Vũ Ninh bị Cố Cảnh Luật quát cho một trận, ỉu xìu đi ra ngoài.

Nhan Vũ đưa ra một kết luận: Xem ra một khi nam thần tức lên, bất kể nam nữ ở trước mặt hấn cũng đều bị đối xử như nhau hết. Nam thần sẽ không bởi vì thím là gái xinh mà yêu thương thím đâu!

Đối diện với bốn bức tường vài ngày, Nhan Vũ rốt cuộc chịu không nổi, gọi điện mời Lục Khê ăn tối.

Nói thẳng ra chính là chiêu đãi người ta, Nhan Vũ mời khách ở một đại bài đương (2) ven đường, may là Lục Khê cũng sẽ không để ý.

Thân là bạn tốt nhất của Nhan Vũ, Lục Khê vừa nhìn bộ dạng vô hồn kia thì biết ngay anh gặp phải chuyện khó chịu gì.

Lục Khê hỏi: “Sao vậy?”

Nhan Vũ thê thảm nói hai chữ: “Nam thần...”

Lục Khê sững sốt, ngượng ngùng kêu: “Thì ra tôi là nam thần của anh à, sao không nói sớm...”

Nhan Vũ bĩu môi, “Không phải nói cậu! Lục Khê, tôi quyết định từ bỏ sự nghiệp.”

Lục Khê thể nhưng lại rất bình tĩnh, “Sao vậy, anh không phải muốn làm chuyên gia tình yêu à?”

“Chẳng còn cách nào khác.” Nhan Vũ nói, “Nam thần của tôi ghét bỏ sự nghiệp của tôi.”

“Đợi đã, nam thần của anh rốt cuộc là ai?”

“Này không phải trọng tâm được không!” Nhan Vũ kêu lên thảm thiết, “Nam thần của tôi vốn đối với tôi không có hảo cảm, sau khi biết công việc của tôi lại càng ghét bỏ! Tôi quyết định, vì để có thể thuận lợi theo đuổi nam thần, tôi phải chậu vàng rửa tay, triệt để thay đổi, làm một công việc cương trực, quyết chí làm thanh niên tự cường thời đại mới...”

Lục Khê dùng đũa gõ nhẹ vào trán Nhan Vũ, “Đồ ngốc, đóng cửa hàng rồi thì anh định làm gì?”

“Không biết.” Nhan Vũ thành thật đáp, “Có lẽ là ra ngoài tìm việc đi!”

“Anh cho là dễ tìm việc như vậy chắc! Anh tốt nghiệp nhiều năm như vậy rồi, không phải vừa mới ra trường, lại không có kinh nghiệm công tác, sao có thể dễ dàng tìm được việc. Một thằng đàn ông không có sự nghiệp thì theo đuổi nam thần thế nào!”

Nhan Vũ do dự: “Nhưng mà...”

“Hơn nữa, nghề nghiệp không phân sang hèn. Nếu như nam thần của anh vì nghề nghiệp của anh mà xem thường anh, thì bản thân hẳn không xứng được gọi hai tiếng ‘Nam thần.’”

Nhan Vũ có phần kinh ngạc nhìn Lục Khê, “Không ngờ cậu lại biết nói chuyện như vậy.”

“Tôi nói nghiêm túc đấy.” Thái độ của Lục Khê trở nên nghiêm túc, “Anh vốn dĩ không cần phải vì cái tên gọi là nam thần kia mà đi thay đổi bản thân! Cứ là chính anh thì tốt rồi, nam thần chứng mắt anh là mắt hẳn có vấn đề!”

Nhan Vũ cười khổ: “Tôi thấy nếu cậu ta có thể coi trọng tôi mới là mắt có vấn đề đấy.”

“Anh không thể mất niềm tin vào bản thân như vậy được!” Lục Khê chỉ tiếc rên sất không thành thếp (3), “Tôi thấy anh moe lắm luôn!”

Ngụm coca trong miệng Nhan Vũ bắn phụt ra, ho khan nửa ngày mới dừng lại được, mặt có hơi nóng lên, “Cám ơn cậu, Tiểu Lục.”

Những điều Lục Khê nói khiến Nhan Vũ mất ngủ gần một đêm. Suy đi nghĩ lại, thấy Lục Khê nói cũng không phải không có lý. Anh theo đuổi nam thần, làm tất cả để nam thần có cảm tình với mình, nhưng Nhan Vũ dường như đã quên mất một vấn đề cực kỳ trọng yếu, chỉ cần bản thân anh đủ ưu tú, cho dù không chủ động lấy lòng nam thần, cảm quan của cậu ta với anh cũng không tệ. Nếu như lại vì nam thần mà từ bỏ sự nghiệp, thì rất không tiết tháo, rất không nguyên tắc đi?!

Nghĩ đến đây, Nhan Vũ càng ngủ không nổi, dứt khoát trực tiếp rời giường, thừa dịp trong lòng xúc động, gõ cửa phòng Cố Cảnh Luật.

Cửa vừa mở, Nhan Vũ bèn cố lấy dũng khí nói: “Cậu có thể coi thường tôi, nhưng không thể coi thường sự nghiệp của tôi! Kể cả khi cậu là nam thần, tôi cũng sẽ không bởi vì cậu thích hay không thích mà thay đổi cách sống của bản thân mình!”

Mặt Cố Cảnh Luật lạnh như băng: “Nói xong chưa?”

“Hơ...Rồi.”

Giây tiếp theo, cửa phòng đã bị Cố Cảnh Luật thô bạo đóng sập trước mặt Nhan Vũ, Nhan Vũ ngẩn ra mắt vài giây, đành cúi đầu ỉu xiu về phòng.

Xem ra nam thần sẽ không dễ dàng thỏa hiệp rồi, càng đừng nói là tha thứ cho mình, Nhan Vũ không khỏi oán giận Mr.L tại sao không chọn cho mình một bạn trai tốt tính một chút, Cố Cảnh Luật đúng là rất tuân

tú rất khiến người ta yêu thích, vấn đề ở chỗ quá khó tấn công, Nhan Vũ tình nguyện đổi thành một người điều kiện kém hơn một tẹo, nhưng dễ theo đuổi hơn.

Lúc cửa phòng bị một lực lớn đá văng, Nhan Vũ ngồi bật dậy, trên đầu bù xù vểnh lên một đồng tóc, khi anh thấy rõ người xông vào phòng là Cố Cảnh Luật thì tròn mắt, “Nam thần cậu...”

Cố Cảnh Luật tức giận dừn dừn, bước về phía Nhan Vũ, không hề nể nang nắm cổ áo người ta xách lên.

“Đồ ngu ngốc nhà anh! Tôi có nói tôi vì anh bán cái gì mà tức giận sao?! Mẹ kiếp, anh không cần tôi đồng ý đã tung ảnh tôi chỉ mặc độc cái underwear lên mạng quảng cáo cho anh, nếu là anh anh chấp nhận được không?! Còn nữa, nghề nghiệp của anh liên quan gì đến tôi! Tôi chịu đựng anh quá đủ rồi, ở chung với anh chỉ số thông minh của tôi cũng bị anh kéo tụt theo rồi! Xin luôn đấy, anh sống tử tế một tí có được không hả.”

“Cố...”

“Đừng gọi tên tôi! Cố Cảnh Luật bị anh làm tức chết rồi, trước mặt anh là hồn phách của cậu ta!”

“...”

Cố Cảnh Luật trút giận xong, thấy trong lòng không còn bức bối như vậy nữa, then quá hóa giận lườm Nhan Vũ một cái, nghênh ngang đi mất.

Nhan Vũ nhìn bóng dáng Cố Cảnh Luật, như có suy nghĩ.

Thì ra nam thần không xem thường nghề nghiệp của anh! Nam thần tức giận chỉ vì anh dùng ảnh nam thần mặc underwear để quảng cáo sao? Như vậy, nam thần là đang...xấu hổ? Emma, nam thần cậu đáng yêu lắm đó có biết không? Tôi nguyện ý sinh hầu tử (4) cho cậu!

Rõ ràng mới rồi vẫn còn nắng, trong chớp mắt đã sắp mưa. Mưa đông lạnh như băng, đập lên da khiến người ta run rẩy. Đối với loại thời tiết gài hàng người ta này, Nhan Vũ chỉ muốn nói một câu —— đẹp ếu đờ được!

Nam thần còn một giờ nữa là tan ca, bây giờ anh chính là có thể xuất phát, sẵn sóc mang ô đến cho nam thần. Nam thần vẫn đang giận anh, hơn nữa độ hảo cảm với Đỗ Vũ Ninh đã lên 25, mà với anh hãy còn dừng lại ở 20. Nhan Vũ tuyệt đối không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào có thể làm tăng độ hảo cảm của nam thần đối với mình.

Nhan Vũ mặc áo khoác, cầm hai cái ô, đang chuẩn bị xuất phát, trong nhà đã xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Đã được một khoảng thời gian kể từ lần gặp Mr.L trước, Nhan Vũ thấy anh ta, hai mắt tỏa sáng, cảm thấy lại có tin tức về sinh hoạt phí tháng sau của mình.

Mr.L như nhìn thấu suy nghĩ của Nhan Vũ, không nể nang đập nát ảo tưởng tốt đẹp trong anh, “Tôi sẽ không mua mấy thứ kia của cậu đâu.”

“L tiên sinh...”

“Lần trước tí thì bị cậu hại chết.” Mr.L biểu tình nghĩ lại còn rùng mình, lập tức chuyển đề tài, “Cậu cùng Cố Cảnh Luật xảy ra vấn đề?”

“Vâng.” Nhan Vũ cúi đầu, “Tôi làm cậu ta giận.”

“Chả có gì ngạc nhiên.” Mr.L chẳng thèm nể nang nói, “Thế giờ cậu tính làm sao?”

“Đương nhiên là lấy lòng cậu ta, để cậu ta đừng giận nữa. Tôi đang định đi đưa ô cho cậu ta nè!”

“Vậy mới nói, đã dẫn thì làm gì cũng dẫn. Chỉ cần nhìn cậu đưa cái gì, tôi biết ngay chuyện chỉ số IQ của cậu thấp là thật.”

Nhan Vũ mất hứng, “Vậy anh có cao kiến gì?”

Mr.L cười cười, đưa cho Nhan Vũ một hộp trà tinh xảo, “Đưa cái này cho Cố Cảnh Luật.”

Nhan Vũ mở hộp ra nhìn, mắt lập tức phát sáng, “Mr.L anh...”

“Theo đuổi người ta cũng phải có phương pháp, tôi thấy cậu bây giờ cũng nắm được một ít rồi, có điều chưa đủ, vẫn còn con đường rất dài phải đi.”

“Anh am hiểu thật đó nha! Thường xuyên theo đuổi người khác hả?”

“...Lượn!”

Chú thích

(1) Đầy đủ là “Bách niên tu đắc đồng thuyền độ, sàng đầu sảo giá sàng vĩ hòa” – biến thể từ câu “Thập niên tu đắc đồng thuyền độ, bách niên tu đắc cộng chẩm miên” – Phật giáo phương đông dùng câu này diễn giải chữ duyên, có nghĩa là: “Phải tu mười năm mới được ngồi chung thuyền, phải tu trăm năm mới được chung chăn gối”. Còn câu của Đỗ Vũ Ninh ý là: Phải tu trăm năm mới được chung thuyền, (vợ chồng) đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành =)))) ↑

(2) Đại bài đương ở TQ dù là thành phố lớn, nhỏ hay vừa đều có thể gặp được, không phân biệt là nơi phồn hoa phát đạt hay nghèo khó lạc hậu, có người TQ sẽ có đại bài đương. Đại bài đương phần lớn tập hợp những món bình dân, xếp thành một hàng dài. Dễ thấy nhất là quầy hàng có bếp lửa bập bùng và nồi niêu xoong chảo, bên cạnh đặt một chiếc bàn dài, gia vị, thức ăn, chén đũa xếp lần lượt theo thứ tự, bàn ăn là loại bàn nhựa gấp đơn giản, bài trí bên cạnh đường lớn, có nhu cầu gọi đồ ăn hay ra ngoài ăn cũng có thể dễ dàng gặp được ↑

(3) Chỉ việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn ↑

(4) hầu tử = hài tử cách nói đồng âm của các bạn trẻ TQ ↑

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-ba-dao-thieu-gia-hang-ngay-o-chung>